

Případ naruby

Raymond Chandler

Jean a Helze, bez nichž bych tuto knihu nenapsal

Předmluva

Raymond Chandler (1888-1959) je americký spisovatel uznávaný takovými velikány světové literatury, jako jsou J. Steinbeck, W. Faulkner, S. Maugham. Navázal na nejlepší tradici americké „drsné školy“ Dashiella Hammetta a znovu uvedl detektivní román do krásné literatury. Jeho hrdina, soukromý detektiv Phil Marlowe, představuje u Chandlera víc než obvyklou detektivní postavu tohoto žánru, je to člověk s velkým pochopením pro lidské nesnáze a utrpení, kterému jde víc o to lidem pomoci než se blýsknout rozřešením těžkého problému. Takového rázu je i poslední a nejlepší Chandlerova kniha Případ naruby, vyprávějící příběh o vydírání mladé ženy podezřelé z vraždy. Novela je skvěle napsána a liší se svým hlubším smyslem od obvyklých detektivních řešení.

1

Hlas v telefonu zněl ostře a pánovitě, ale nerozuměl jsem dobře tomu, co říká - částečně proto, že jsem byl ještě rozespalý, a do jisté míry také proto, že jsem držel sluchátko obráceně. Otočil jsem je do správné polohy a zabručel.

„Neslyšíte? Říkal jsem, že jsem advokát Clyde Umney.“

„Advokát Clyde Umney. Myslel jsem, že jich máme povícero.“

„Vy jste Marlowe, že?“

„Jo. Asi to tak bude.“ Podíval jsem se na hodinky. Bylo půl sedmé ráno, a to je doba, kdy nebývám zrovna v nejlepším formě.

„Nebud'te na mě drzý, mladíku.“

„Promiňte, pane Umney. Jenomže již nejsem mladík. Jsem starý, utahaný a ještě jsem do sebe nenalil ani hlt kávy. Co si ode mne přejete?“

„V osm hodin budete čekat na rychlík Super Chief, mezi cestujícími identifikujete jedno děvče, budete je stopovat, dokud si nenajme někde pokoj, a pak mi podáte zprávu. Jasně?“

„Ne.“

„Proč ne?“ vyštěkl.

„Nevím toho dost, abych si byl jistý, že ten případ mohu převzít.“

„Tady je Clyde Um-“

„Zadržte,“ přerušil jsem ho, „nerad bych dostal hysterický záchvat. Řekněte mi jen základní fakta. Snad by vám lépe vyhovoval jiný soukromý detektiv. Já jsem u FBI nesloužil.“

„Hm. Za půl hodiny k vám do kanceláře přijde má sekretářka, slečna Vermilyeaová. Přinese vám všechny potřebné údaje. Je to velmi schopná pracovnice. Doufám, že vy také.“

„Po snídani podávám mnohem větší výkon. Pošlete ji ke mně, ano?“

„Kam k vám?“

Dal jsem mu svou adresu do bytu na Yucca Avenue a vysvětlil jsem mu, jak se tam jeho sekretářka dostane.

„Jak si přejete,“ řekl zdráhavě, „ale v jedné věci musíte mít naprosto jasno. To děvče nesmí zjistit, že je sledováno. Na tom nesmírně záleží. Jednám z pověření vlivné washingtonské advokátní kanceláře. Slečna Vermilyeaová vám dá peníze na běžné výdaje a vyplatí vám 250 dolarů zálohy za vaše služby. Očekávám, že svých zkušeností

využijete v míře co největší. Dál nemusíte ztrácet čas zbytečnými řečmi.“

„Udělám, co bude v mých silách, pane Umney.“

Zavěsil. Vyhrabal jsem se z postele, osprchoval jsem se a oholil. Právě jsem popíjel třetí šálek kávy, když se ozval domovní zvonek.

„Já jsem Vermilyeaová, sekretářka pana Umneye,“ řekla skoro sameťovým hlasem.

„Prosím, pojdte dál.“

Byla fešanda. Měla na sobě světlý plášť do deště s páskem, kozačky, které ladily s pláštěm, na prostovlasé hlavě účes z přísně upravených platinových vlasů. V roce držela skládací deštník z umělé hmoty. Pár modrošedých očí na mne hleděl, jako bych řekl nějaké sprosté slovo. Pomohl jsem jí z pláště. Ucítil jsem velmi příjemný parfém. Nohy v průsvitných pavučinkách, pokud jsem dobře viděl, skýtaly utěšený pohled. Hltal jsem ji očima, hlavně když přehodila nohu přes nohu a čekala, až jí zapálím cigaretu.

„To je módní salón Dior,“ řekla, jako by si přečetla moje myšlenky. „Nic jiného na sebe nevezmu. Připalte mi, prosím.“

„Dnes toho máte na sobě o moc víc,“ řekl jsem a připálil jsem jí zapalovačem.

„Nestojím o dotěrnosti tak brzy ráno.“

„Která denní doba vám vyhovuje, slečno Vermilyeaová?“

Kysele se pousmála, okamžik hledala v kabelce a pak přede mne hodila obálku. „Najdete tam myslím všechno, co potřebujete.“

„No, všechno asi ne.“

„Tak už toho nechtě, vy komediantě. Jsem o vás dokonale informována. Víte, proč si pan Umney vybral vás? Nevybral vás on, ale já. A přestaňte mi okukovat nohy.“

Otevřel jsem obálku. Byla v ní další zapečetěná obálka a dva šeky, vyplněné na moje jméno. První zněl na 250 dolarů a měl poznámku:

„*Záloha a konto profesionálních služeb.*“ Druhý šek na 200 dolarů měl poznámku: „*Záloha na nutné výdaje pro Philipa Marlowa.*“

„Předložíte mi podrobné vyúčtování výloh,“ řekla slečna Vermilyeaová. „A alkohol si kupujte za své.“

Druhou obálku jsem zatím ještě neotevřel. „Proč se Umney domnívá, že

převezmu případ, o kterém nic nevím?“

„Převezmete ho. Nikdo po vás nechce nic nezákonného. Dávám vám na to slovo.“

„A co ještě?“

„No, až budu mít jednou méně práce, můžeme si o tom některý večer pohovořit.“

„Přesvědčila jste mě.“

Otevřel jsem druhou obálku. Byla v ní fotografie a dívka na ní se buď chovala odjakživa tak nenuceně, nebo měla velké zkušenosti s tím, jak se dát fotografovat. Tmavé, podle všeho rudohnědé vlasy, široké, rovné čelo, vážné oči, vystouplé lícní kosti, nervózní chřípí a ústa, která nic neprozrazovala. Byla to jemně řezaná, téměř ztmulá tvář; spokojená však nebyla. „Obrátte to,“ řekla slečna Vermilyeaová.

Na rubu byly strojem zřetelně vypsané údaje.

„Jméno: Eleanor Kingová. Výška: 162 cm. Věk: asi 29 let. Vlasy: rudohnědé, husté, přirozeně zvlněné. Drží se zpříma, má hlubší, zřetelný hlas, dobře se obléká, nikoli vsak nápadně. Líčí se přiměřeně. Žádné viditelné jizvy. Charakteristické zvláštnosti: při vstupu do místnosti pohne očima, nikoli hlavou. Když je nervózní, škrábe se na dlani. Je levačka, ale umí to dobře maskovat. Hraje dobře tenis, znamenitě plave a skáče do vody, hned tak se neopije. Trestaná nebyla, ale otisky prstů jsou v kartotéce.“

„Byla v chládku,“ řekl jsem a podíval se na slečnu Vermilyeaovou.

„Nemohu vám poskytnout jiné informace než ty, které tam jsou. Držte se přesně daných instrukcí.“

„Je tam jen dívčí jméno, slečno Vermilyeaová. Taková kůstka je už v devětadvaceti určitě provdána. Nestojí tu nic o snubním prstenu nebo o nějakých špercích. To se mi nezdá.“

Mrkla na hodinky. „Radši aby se vám to nezdálo až na *nádraží* Union. Nemáme moc času.“ Zvedla se, pomohl jsem jí do bílého pláště a otevřel dveře.

„Přijela jste vlastním vozem?“

„Ano.“ Udělala pár kroků a otočila se. „Jedna věc se mi na vás líbí. Nejste dotěrný. A jste slušně vychovaný v jistém směru.“

„Dotěrnost je mizerná metoda.“

„A jedna věc se mi na vás nelíbí. Hádejte co.“

„Lituji. Nemám zdání. Leda to, že některým lidem nejde pod nos, že jsem ještě naživu.“

„To jsem nemyslela.“

Sešel jsem s ní se schodů a otevřel jsem dveře jejího vozu. Byla to levná značka, cadillac model Fleetwood. Krátce na mne kývla a rozjela se dolů z kopce.

Vrátil jsem se domů a jen tak pro jistotu jsem naházel pár drobností do příručního zavazadla.

Nic na tom nebylo. Super Chief přijel na čas, jako téměř vždy a dotyčnou osobu jsem poznal na první pohled. Bylo to stejně snadné jako poznat klokana ve fraku. Nenesla nic kromě nějaké brožované knížky, kterou hodila do prvního koše na odpadky. Sedla si a zahleděla se do země. Jestli jsem někdy viděl nešťastnou dívku, byla to ona. Po chvíli se zvedla a šla ke stojan s knihami. Nic si nevybrala, a když odcházela, koukla na velké nástěnné hodiny. Pak se zavřela v telefonní budce. Do otvoru automatu naházela hrst stříbrných mincí a s někým mluvila. Výraz její tváře se vůbec nezměnil. Zavěšila, odešla ke stojánku s časopisy, koupila si *New Yorker*, podívala se znova na hodiny, sedla si a dala se do čtení.

Měla na sobě tmavomodrý kostým s bílou halenkou vystřiženou u krku a s velkou safírově modrou broží v klopě, která nepochybně ladila s náušnicemi, kdybych byl mohl vidět její uši. Vlasy měla hnědočervené. Vypadala jako na fotografii, byla však o něco vyšší, než jsem předpokládal. Z tmavomodrého kloboučku se stuhou visel krátký závoj. A měla rukavice.

Po chvíli přešla kolem klenutých vchodů, před nimiž je stanoviště taxíků. Podívala se nalevo k nádražní restauraci, obrátila se a vešla do haly čekárny, koukla se na dragstór a na kiosk s novinami a na lidi posedávající na vydrhnutých dřevěných lavicích. Některé pokladny byly otevřeny, jiné nebyly. O ty se nezajímala. Znovu si sedla a podívala se na hodiny. Svlékla si pravou rukavičku a nařídila si náramkové hodinky, drobnou platinovou věcičku neozdobenou brilianty. V duchu jsem ji srovnával se slečnou Vermilyeaovou. Nevypadala jako citlivka nebo mondéna ani upejpavě, ale Vermilyeaová vedle ní vyhlížela jako holka z ulice.

Ani teď nezůstala déle sedět. Zvedla se a procházela se. Vyšla ven na nástupiště, vrátila se, vešla do dragstóru a chvíli postála u stojanu

s knihami. Byly mi jasné dvě věci. Jestli jí měl někdo přijít naproti, nebyla schůzka smluvena na dobu příjezdu vlaku. Vypadala jako dívka, která čeká na přípoj. Vešla do nádražní restaurace. Sedla si ke stolku s deskou z plastické hmoty, prohlédla si menu a pak se dala do čtení. Objevila se číšnice s nezbytnou sklenkou ledové vody a s jídelním lístkem. Dívka si neobjednala nic. Číšnice odešla a dívka dál četla knihu. Bylo asi čtvrt na deset.

Klenutým východem jsem vyšel k nosiči, který čekal u taxíků. „Máte na starosti Super Chief?“ zeptal jsem se ho.

„Jo. Částečně.“ Bez většího zájmu pohlédl na dolar, který jsem mnul mezi prsty.

„Čekám na někoho, kdo měl přijet přímým vozem Washington-San Diego. Vystupoval někdo?“

„Myslíte, jako jestli vystoupil s kuframa a se vším?“

Kývl jsem.

Nechal si to projít hlavou a zkoumavě si mě prohlížel chytrýma kaštanovýma očima. „Jeden cestující vystoupil,“ řekl konečně. „Jak ten váš známý vypadá?“

Popsal jsem muže, který se mohl docela dobře podobat Edwardu Arnoldovi. Nosič zavrtěl hlavou.

„To vám nepomůžu, pane. Na toho cestujícího, co vystoupil, ten váš popis vůbec nesedí. Ten váš známý bude asi ještě ve vlaku. Z přímého vozu nemusí vystoupit. Vagón se přistavuje k čtyřiasedmdesátce. Odjezd jedenáct třicet. Vlak ještě není sestaven.“

„Díky,“ řekl jsem a dal jsem mu ten dolar. Dívka měla zavazadla ještě ve vlaku, a to mi stačilo.

Vrátil jsem se k nádražní restauraci a skleněnou stěnou jsem nahlédl dovnitř.

Dívka četla knížku a nimrala se s kávou a zákuskem. Odsunul jsem se k telefonní budce a zavolal jsem do *známé* garáže, aby poslali někoho, kdo by odvezl můj vůz, kdybych se před polednem neozval. Udělali to už několikrát a měli rezervní klíček. Šel jsem k vozu, vytáhl jsem příruční zavazadlo a za deset centů jsem je uzavřel do automatické úschovny. V ohromné hale čekárny jsem si koupil okružní do San Diega a znovu jsem odklusal k nádražní restauraci.

Dívka tam ještě seděla, ale nebyla už sama. Proti ní seděl chlápek, který se na ni usmíval a mluvil do ní, a na první pohled jsem poznal,

že ho dívka zná a že ji to mrzí. Od špiček vínových střevíců po zapnutou žlutohnědou kostkovanou košili bez kravaty, přes niž měl krémové sportovní sako, bylo na něm vidět, že je z Kalifornie. Byl asi metr osmdesát vysoký, štíhlý, měl hubenou, domýšlivců tvář a příliš vy-ceněné zuby. V ruce obracel nějaký papír.

Z náprsní kapsy saka mu splýval žlutý kapesníček jako kytička narcisů. A jeden fakt byl průzračný jako destilovaná voda. Dívka po jeho přítomnosti netoužila.

Mluvil dál a muchlal papír. Nakonec pokrčil rameny a zvedl se ze židle. Natáhl ruku a špičkou prstu pohladil dívku po tváři. Prudce ušklubla hlavou. Pak rozeštrél zmuchlaný papír, pečlivě jej položil před ni na desku stolku a s úsměvem vyčkával.

Pomalou, pomalounku, sklouzla pohledem na papír a zírala na něj jako hypnotizovaná. Natáhla po něm ruku, ale muž byl hbitější. Zastrčil papír do kapsy a stále se usmíval. Pak vytáhl jeden z těch kapesních zápisníků a s perforovanými listy, načmáral něco kuličkovým perem, list vytrhl a položil před ni. Ten si mohla vzít. Vzala ho, přečetla a dala do kabelky. Konečně se na něho podívala. A konečně se na něho usmála. Řekl bych, že jí to dalo dost přemáhání. Natáhl ruku, poplácal ji po hřbetu dlaně a pak se zvedl od stolu a vyšel z restaurace.

Zavřel se v telefonní budce, vytočil číslo a dost dlouho mluvil. Vyšel z kabiny, našel nosiče a vedl ho k automatické úschovně zavazadel. Objevil se světle šedý kufřík a příruční zavazadlo téže barvy. Obojí vynesl nosič k parkovišti a šel za mužem k hladkému buicku, model Roadmaster - tomu kabrioletu, který nemá skládací střechu. Nosič položil věci za sklopené sedadlo, dostal zapláceno a odešel. Chlápek ve sportovním saku se žlutým kapesníčkem usedl za volant, vycouval a zastavil se jen na chvíli, nasadil si tmavé brýle a zapálil cigaretu. Potom odjel. Poznamenal jsem si číslo vozu a vrátil se zpátky na nádraží.

Další hodina trvala tři hodiny. Dívka vyšla z nádražní restaurace a četla knihu v čekárně. Její myšlenky ale bloudily jinde. Obracela stránky dozadu, aby se podívala na to, co už četla. Chvilími nečetla vůbec, jenom držela knihu a civěla do prázdna. Měl jsem dopolední vydání večerníku a skryt za novinami jsem ji pozoroval a skládal si dohromady, co jsem už viděl. Neměl jsem v ruce žádný hmatatelný fakt. Aspoň to mi pomáhalo ubít čas.

Ten chlápek, co s ní seděl u stolu, vystoupil z vlaku, protože měl zavazadla. Mohl přijet stejným vlakem jako ona a snad to byl ten cestující, který vystoupil z přímého vozu. Dívka dala svým chováním pěkně zřetelně najevo, že o něho nestojí, a on se zas tvářil tak, jako že to je hrozná škoda, ale když se koukne na ten papír, že si to rozmyslí. A to se podle všeho i stalo. Protože k tomu došlo až poté, co vystoupili z vlaku, ale mohlo se to mnohem klidněji odbýt už předtím, vyplývalo z toho, že ve vlaku muž ještě ten papír neměl.

V té chvíli dívka náhle vstala, zašla ke kiosku s novinami a vrátila se s balíčkem cigaret. Strhla celofán a zapálila si. Kouřila neobratně, jako by to byl nezvyk, a mezitím se výraz její tváře změnil, stal se vyzývavější a hrubší, jako by z nějakého důvodu záměrně chtěla vypadat ordinérně. Koukl jsem se na hodiny na stěně. Deset čtyřicet sedm. Zauvažoval jsem dál.

Ten zmuchlaný papír vypadal jako výstřižek z novin. Chtěla mu jej vytrhnout, ale on jí to nedovolil. Pak napsal pár slov na čistý list, který jí dal. Dívka se na něj podívala a usmála se. Závěr: Romeo na ni něco věděl a dívka se musela tvářit, že se jí to líbí.

K druhému bodu. Už předtím z nádraží někam zašel, snad pro vůz, snad pro ten výstřižek nebo kdovíco. To znamenalo, že se neobával, že mu ona uteče, a posilovalo to mou doměnkou, že už jí ukázal částečné karty, ale neodkryl je všechny. Možná, že si sám ještě nebyl zcela jist a potřeboval si něco ověřit. Když ale teď na ni vyrukoval s trumfem, odjel i se zavazadly v buicku. Už se nepotřeboval obávat, že ji ztratí z dohledu. Ať je spojovalo cokoli, bylo to něco natolik pevné, aby toto spojení nebylo přerušeno.

V jedenáct pět jsem tohle všechno hodil za hlavu a začal jsem o tom přemýšlet z jiné strany. Nevedlo to nikam. V jedenáct deset ohlásil nádražní rozhlas, že vlak osmdesát čtyři pro cestující do Santa Any, Oceanside, Del Mar a San Diega stojí připraven k odjezdu na jedenácté koleji. Chumel lidí se vyhrnul z nádražní čekárny, dívka mezi nimi. Jiný hlouček už procházel vraty na nástupiště. Díval jsem se za ní a pak jsem se vrátil k telefonním kabinám. Vhodil jsem desetcent a vytočil jsem číslo kanceláře Clyde Umneye.

Slečna Vermyleaová se ohlásila pouze číslem.

„Tady je Marlowe. Je tam pan Umney?“

Odpověděla úředním hlasem: „Lituji, ale pan Umney je u soudu.“

Mohu něco vyřídit?“

„Navázal jsem spojení a odjíždím vlakem do San Diega nebo některé zastávky na této trati. Zatím nevím do které.“

„Děkuji. Ještě něco?“

„Jo, sluníčko svítí a naše přítelkyně má nahnáno stejně málo jako vy. Nasnídala se v nádražní restauraci oddělené od nádražní haly skleněnou stěnou. Seděla v čekárně, kde bylo kromě ní ještě sto padesát dalších lidí. A klidně mohla zůstat schovaná ve vlaku.“

„Děkuji, všechno jsem si poznamenala. Pana Umneye o tom co nejdřív zpravím. Zatím jste si tedy neutvořil žádný definitivní názor?“

„Něco přece. Že jste mi nenalila čistého vína.“

Tón jejího hlasu se naráz změnil. Někdo patrně vyšel z její kanceláře. „Poslyšte, vašnosto, máte pro nás něco udělat. Koukejte odvést pořádnou práci. Clyde Umney sedí v tomto městě u vesla.“

„Nemám rád vodu, kopretino. Já zapíjím whisky pivem. Jestli se mi dostane povzbuzení, vynasnažím se ještě víc.“

„Dostaneš zapláceno, šerloku, když odvedeš práci. Jinak ne. Jasně?“

„Sladší slovo nevyšlo z tvých úst, miláčku. Tak zatím.“

„Poslyšte, Marlowe,“ řekla náhle naléhavě. „Nechtěla jsem na vás být hrubá. Pro Clyde Umneye je to mimořádně důležitý případ. Kdyby neuspěl, přijde asi o velmi cenná obchodní spojení. Já jsem vás jen tak oťukávala.“

„To se mi líbí, Vermilyeaová. Zahýbalo mi to podvědomím. Zavolám vás, jak to půjde.“

Zavěsil jsem, prošel jsem vraty na perón a ušel asi kilometr, než jsem přišel na jedenáctou kolej, kde jsem nasedl do vagónu, v němž se převalovala oblaka kouře z cigaret, které šetří vaše hrdlo natolik, že vám skoro vždy zůstane jedna plíce zdravá. Nacpal jsem si dýmku a zapálil, abych přispěl k všeobecnému čmoudu.

2

Vlak se hnul, nekonečně dlouho se tloukl mezi zahrádkami a nezastavěnými parcelami východního L. A., pak trošku nabral rychlost a udělal první zastávku v Santa Aně. Dívka nevystoupila. Nevystoupila ani v Oceanside ani v Del Mar. V San Diego jsem hbitě seskočil, najal jsem si

taxík a před nádražní budovou, vystavěnou ve starém španělském slohu, jsem čekal osm minut na nosiče zavazadel. Pak přišla i dívka.

Nevzala si taxík. Přešla na druhou stranu ulice a zahrnula za roh k půjčovně aut. Po delší chvíli vyšla ven se zklamaným výrazem v obličeji. Bez řidičského průkazu vám nikdo auto nepůjčí. Člověk by čekal, že to mohla vědět.

Tentokrát nasedla do taxíku, který vytočil půloblouk a rozjel se na sever. Můj taxík udělal totéž. Měl jsem trochu potíže se svým řidičem, když jsem na něm chtěl, aby vůz sledoval.

„O tomhle se píše v knihách, šéfe. My v San Diego to neděláme.“

Podal jsem mu pětidolar a pouzdro se zmenšenou fotografií průkazu soukromého detektiva. Oboje si prohlédl. Pak se podíval dopředu na ulici.

„Jak si přejete, ale budu to hlásit,“ řekl. „Dispečer to asi ohlásí policejnímu komisařství. U nás se to vede takhle, šéfe.“

„V takovémhle spořádaném městě bych měl bydlet,“ řekl jsem. „Á, ztratil se vám. Dvě ulice před námi zahrnul doleva.“

Řidič mi vrátil průkaz. „Houby s octem,“ řekl dychtivě. „K čemu bych měl vysílačku?“ Zvedl mikrofon a promluvil do něho.

V Ash Street zahrnul na dálnici číslo 101 a tak jsme se zařadili do proudu vozidel a jeli mírou šedesátkou. Zíral jsem mu na zátylek.

„Nemějte vůbec starosti,“ řekl mi řidič přes rameno. „Těch pět lupenů dostanu navrch, co?“

„Ano. A proč si nemám dělat starost?“

„Cestující jede do Esmeraldy. Je to osmnáct kilometrů na sever odsud u mořského pobřeží. Má tam namířeno - pokud si to nerozmyslí cestou - do motelu Rancho Descansado. Španělsky to znamená rekreovat se, odpočinout si.“

„Hrome, to jsem vůbec nepotřeboval taxík,“ řekl jsem.

„Musíte zaplatit za službičku, šéfe. Na ksicht vám zeleninu taky nedaj.“

„Vy jste Mexičan?“

„My si tak neříkáme, šéfe. Jsme španělští Američané. V USA jsme se narodili a vyrostli. Někteří z nás sotva dovedou španělsky promluvit.“

„*Es gran lastima* „, řekl jsem. „*Una lengua muchissima hermosa.*“

Otočil hlavu a zazubil se: „*Tiene Vd. razón, amigo. Estoy muy bien*

de acuredo.“

Jeli jsme dál k Torrance Beach, projeli jsme tudy a odbočili k výběžku. Taxikář občas promluvil do mikrofону. Pootočil hlavu dostatečně, abych ho mohl slyšet:

„Nechcete, aby nás viděli?“

„A co ten řidič? Neřekne pasažérce, že je sledujeme?“

„To jsem mu zatím neřekl. Proto se ptám vás.“

„Jestli to půjde, abyste tam přijel dřív než oni, dám vám dalších pět dolarů navrch.“

„Platí. Vůbec mě nezbliknou. Až se s ním někdy sejdu u flašky *tecate*, budu si z něj utahovat.“

Projeli jsme malým nákupním střediskem, pak se silnice rozšířila a vily po jedné straně začaly vypadat nenově a nákladně. Vily po druhé straně vyhlížely velmi nově a také ne zrovna levně. Silnice se znovu zužovala a vjeli jsme do pásma, kde byla nejvyšší dovolená rychlost čtyřicet kilometrů. Řidič prudce zahnul doprava, propletl se několika úzkými uličkami, projel na červenou, a než jsem uhodl, kam jedeme, klouzali jsme do kaňonů, kde se nalevo za širokou mělkou pláží s dvěma plošinami záchranné služby na kovové konstrukci leskly vlny Tichého oceánu. Na úpatí kaňonu řidič zatočil k příjezdové cestě, ale zastavil jsem ho. Na veliké tabuli svítila na zeleném poli zlatě písmena *El Rancho Descansado*.

„Zmizte, aby nás neviděli,“ řekl jsem. „Chci mít jistotu.“

Řidič vycouval na dálnici, rychle projel podél škukové zídky, ostře zahnul na úzkou točitou cestičku na konci zídky a tam zastavil. Nad námi se klenula koruna sukovitého, vidlicovitě rozvětveného blahovičníku.

Vystoupil jsem z vozu, nasadil jsem si tmavé brýle, odcoural jsem se kousek po dálnici k světle červenému džípu s formou servisu a opřel jsem se o něj. Po svahu sjížděl taxík, který zabočil k Rancho Descansado. Uběhly tři minuty. Taxík se objevil prázdný a jel s kopce. Vrátil jsem se k řidiči.

„Vůz číslo 423,“ řekl jsem. „Souhlasí?“

„To je on. Co teď?“

„Počkáme. Jak to tady vypadá?“

„Bungalovy s garážemi. V některých je místo pro jednu, v jiných pro dvě osoby. V sezóně jsou ceny pěkně napřažené. Teď je slabší

provoz. Ceny budou asi poloviční a místa dost.“

„Počkáme pět minut. Pak si půjdu najmout pokoj, nechám tam zavazadla a poohlédnu se, kde by se dal vypůjčit vůz.“

Řekl, že si s tím nemusím dělat starosti.. V Esmeraldě jsou asi tři firmy, kde si lze vypůjčit vůz kterékoli značky a platí se buď podle hodin nebo ujetých kilometrů.

Pět minut jsme čekali. Bylo několik minut po třetí. V žaludku mi kručelo, že bych ukradl svačinu psovi.

Zaplatil jsem taxikáři díval se za ním, když odjížděl. Pak jsem přešel přes dálnici ke kanceláři recepce a vstoupil jsem.

3

Opřel jsem se zdvořile loktem o pult a podíval jsem se na mladíka s tečkovaným motýlkem a spokojeným výrazem ve tváři. Sklouzl jsem pohledem na dívku za malou telefonní centrálou u stěny. Měla zdravou pleť osoby, která hodně pobývá na vzduchu, líčidlo na tváři se jí lesklo a za hlavou jí vyčuhoval plavovlasý koňský ohon. Měla však hezké velké mírné oči, které se rozzářily při pohledu na recepčního úředníka. Koukl jsem se na něho znova a potlačil jsem zavrčení. Dívka u centrály udělala půlobrat koňským ohonem a taky si mě měřila.

„Rád vám ukážu, co ještě máme volného, pane Marlowe,“ řekl mladý muž zdvořile. „Můžete se zapsat později, až se rozhodnete u nás zůstat. Na jak dlouho se hodláte ubytovat?“

„Na stejně dlouho jako ona,“ řekl jsem. „Jako ta dívka v modrém, co se před chvílí u vás zapsala, pod jakým jménem, to nevím.“

Muž i děvče z centrály na mne zírali. V jejich tvářích se mísil výraz nedůvěry a zvědavosti. Tahle scéna se dá sehrát sty různými způsoby. Tenhle jsem zkoušel prvně. V žádném velkoměstském hotelu nikde na světě by neprošel. Tady snad ano. Hlavně proto, že mi bylo všechno fuk.

„Nezamlouvá se vám to, co?“ řekl jsem. Zavrtěl slabě hlavou. „Nesnažíte se aspoň nic skrývat. Jste upřímný.“

„Tajnostkářství už mě omrzelo. Leze mi už krkem. Všiml jste si jejího prsteníku?“

„Ne, to teda ne.“ Podíval se na dívku z centrály. Zavrtěla hlavou a nespustila oči z mé tváře.

„Nemá snubní prsten,“ řekl jsem. „Už ho přestala nosit. Je po všem. Všechno je v troskách. Všecky ty dlouhé roky - ale k čertu s tím vším. Po celý čas za ní chodím jako stín, už od - no, odkud, na tom nesejde.“

Vůbec se mnou nechce mluvit. K čemu jsem tady? Abych tu dělal šaška.“

Kvapně jsem se odvrátil a vysmrkal se. Pozorovali mě napjatě. „Radši půjdu někam jinam,“ řekl jsem a obrátil jsem se k nim.

„Vy to zas chcete dát dohromady a ona nechce,“ řekla dívka klidně.

„Ano.“

„Máte moje sympatie,“ řekl mladík. „Ale víte, jak to chodí, pane Marlowe. V hotelu musíme být na takové věci velmi opatrní. Taková situace může skončit všelijak,... třeba střelením.“

„Střelením?“ Užasle jsem se na něho podíval. „Božíčku, co je to za lidi, že je něco takového může napadnout!“

Opřel se o desku pultu oběma rukama. „A co byste si tedy přál, pane Marlowe?“

„Chtěl bych být nablízku - kdyby mě potřebovala. Nepokusím se ji oslovit. Ba ani na dveře jí nezaťukám. Ona ale bude vědět, že tu jsem, a bude taky vědět, proč tu jsem. Budu čekat, pořád budu čekat.“

Dívka se toho nemohla nabažít. Byl jsem až po uši v cukerinové polevě červené knihovny.

Pomalu a zhluboka jsem se nadýchl a rozběhl jsem se do finiše o velkou cenu. „A ten šamstr, co ji sem přivedl, se mi osobně moc nezamlouvá,“ řekl jsem.

„Nikdo ji nepřivedl, přijela taxíkem,“ řekl recepční. Věděl však velmi dobře, co myslím.

Blondýnka z centrály se pousmála: „Ten pán to tak nemyslí, Jacku. Myslí toho, co ten pokoj zamlouval.“

Jack řekl: „To jsem taky pochopil. Nejsem tak tupý.“

Pojednou vytáhl zpod pultu tiskopis a položil ho přede mne. Byla to přihláška k pobytu. Nahoře napříč stálo jméno Larry Mitchell. A v příslušných rubrikách byly jiným písmem doplněny tyto údaje: (*Slečna*) *Betty Mayfieldová, West Chatham, New York*. V levém horním rohu bylo stejným písmem jako Lany Mitchel zapsáno datum, doba pobytu, cena a číslo pokoje.

„Jste neobyčejně laskav,“ řekl jsem. „Vrátila se ke svému dívčímu jménu. To ovšem není nic trestného.“

„Žádné jméno není trestné, pokud ho není použito za účelem podvodu. Chcete se ubytovat v sousedním pokoji?“

Vyvalil jsem oči. Možná, že se mi i trochu zaleskly. Nikdo se o to nikdy víc nesnažil než já teď.

„Koukejte,“ řekl jsem, „jste hrozně hodný. To ale nemůžete udělat. Nehodlám ztropit žádný výstup, ale jakou na to máte záruku? Žádnou. Kdyby k něčemu došlo, stálo by vás to místo.“

„Tak ať,“ řekl. „Jednou na to doplatím. Vypadáte jako člověk, kterému se dá věřit. Jen to nikomu nevykládejte.“ Vzal pero z podstavečku a podal mi je. Zapsal jsem se jménem a udal jsem adresu East 61 Street New York.

Jack pohlédl na zápis. „To je nedaleko Central Parku, vidíte?“ zeptal se mimochodem.

„Tři bloky a kousek,“ řekl jsem. „Mezi Lexingtonem a Třetí Avenue.“ Přikývl. Znal to tam. Složil jsem zkoušku. Sáhl po klíči.

„Zavazadlo bych si tu zatím nechal,“ řekl jsem, „a šel bych si něco sníst a vypůjčit si vůz, když to půjde. Mohl byste je dát do mého pokoje?“

Jistě. To pro mne mohl udělat. Odvedl mě ven a ukázal rukou do hájku mladých stromků. Všechny chaty byly bílé, měly zelenou střechu a verandy se zábradlím. Mezi stromy mi ukázal tu moji. Poděkoval jsem mu. Vykročil zpět a já jsem řekl: „Poslyšte ještě jednu věc. Mohla by odjet, kdyby se o mně dověděla.“

Usmál se. „Ovšem. V tom my nemůžeme nic dělat, pane Marlowe. Spousta hostů tu zůstává jenom na jednu nebo na dvě noci - kromě letní sezóny. V této roční době nikdy nemíváme plně obsazeno.“

Vešel do recepcce a slyšel jsem, jak mu dívka řekla: „Je to milý člověk, Jacku. Neměls to ale dělat.“

Uslyšel jsem taky jeho odpověď: „Nemůžu toho zatraceného Mitchella ani cítit - i když je to šéfův kamarád.“

4

Pokoj byl slušný. Stál v něm obvyklý bytelný gauč, křesla bez polštářování, stolek u průčelní stěny. V přístěnku byl vestavěný šatník, v koupelně byla vedle zrcadla nad umy vadrlem ještě zářívka, sloužící při

holení, v kuchyňce stála chladnička a bílý elektrický trojhořákový sporák. Nad dřezem byla skříňka s poličkami, kde byl dostatek talířů a kuchyňských potřeb. Vzal jsem pár kostek ledu, vytáhl jsem ze zavazadla láhev, namíchal jsem si nápoj, pomalu jsem popíjel, seděl jsem v křesle a naslouchal. Okna jsem nechal zavřená a žaluzie stažené. Z vedlejšího pokoje jsem neslyšel nic, až později spláchnutí vody na toaletě. Pokoj byl obsazen. Dopil jsem nápoj, zamáčkl cigaretu a prohlížel jsem si ohřívač na stěně. Byly to dvě podlouhlé mléčné žárovky v kovové schránce. Ohřívač nevypadal na to, že by z něho mohlo sálat moc tepla, ale v přístěnku byl teplomet s termostatem a zástrčkou na tři zdířky, což svědčilo, že je tu napětí 220 V. Odmontoval jsem z ohřívače na stěně ochrannou mřížku a vyšrouboval matové žárovky. Ze zavazadla jsem vytáhl lékařský stetoskop, přiložil jsem jej ke kovové zadní stěně krytu a začal jsem naslouchat. Jestliže byl na druhé straně zdi v sousedním pokoji stejný ohřívač, jako že tam téměř jistě byl, pak mě od sousední místnosti dělil pouze kovový kryt a slabá vrstva izolačního materiálu, kterého nebylo zřejmě víc, než bylo nezbytně třeba.

Několik minut jsem neslyšel nic, pak se začal otáčet číselník telefonu. Měl jsem dokonalý poslech. Ženský hlas řekl: „Prosím Esmeraldu 41-499.“

Byl to chladný, zdrženlivý, středně hluboký hlas, téměř bezvýrazný, až na to, že jsem z něho cítil únavu. Poprvé za celé ty dlouhé hodiny, co jsem ji sledoval, uslyšel jsem ji promluvit.

Po delší přestávce řekla: „Pana Larryho Mitchella, prosím.“

Znovu pauza, tentokrát kratší. A potom: „Volá Betty Mayfieldová z Rancho Descansado.“ Obě „a“ v slově Descansado vyslovila nesprávně po americku. Potom: „Ano, Betty Mayfieldová, ovšem. Nedělejte ze sebe hlupáka, prosím vás. Chcete, abych vám jméno přeslabikovala?“

Ten na konci linky měl nějaké řeči. Dívka naslouchala. Po chvilce řekla: „Aptarmá 12 C. To byste měl vědět. Sám jste mi ho rezervoval... Ach ano, chápu... Tak dobře. Počkám tady.“

Zavěsila. Ticho. Naprosté ticho. Pak tam uvnitř říkala pomalu a dutě: „Betty Mayfieldová, Betty Mayfieldová, Betty Mayfieldová. Chudinko Betty. Kdysi jsi bývala hodná holka - to už je dávno.“

Seděl jsem na jednom z těch proužkovaných polštářů, položeném na podlaze, a opíral se zády o zeď. Opatrně jsem se zvedl, nechal jsem

stetoskop na polštáři a natáhl jsem se na pohovku. Muž za chvíli přijde. Čekala na něho v pokoji, poněvadž k tomu byla přinucena stejnými důvody, které ji vedly k tomu, že sem přišla. A já jsem chtěl ty důvody zjistit.

Měl patrně podrážky ze surové gumy, poněvadž jsem zaslechl, teprve když zazněl bzučák ve vedlejší pokoji. Ani vozem nepřijel až před chatu. Sklouzl jsem na podlahu a znovu si připravil stetoskop.

Otevřela mu dveře, muž vešel a v duchu jsem viděl úsměv na jeho tváři, když řekl: „Ahoj, Betty. Říkáte si Betty Mayfieldová, jestli se nemýlím. To jméno se mi líbí.“

„Jmenovala jsem se tak za svobodna.“ Zavřela dveře.

Přidušeně se zasmál. „To je rozumné, že jste si změnila jméno. Ale co s iniciálkami na vašich zavazadlech?“

Jeho hlas se mi zamlouval stejně málo jako jeho smích. Téměř překypoval poťouchlou samolibostí. Nebyl ještě jízlivý, ale moc mu k tomu nechybělo. Přiměl mě k tomu, že jsem zaťal zuby.

„Mám dojem,“ řekla suše, „že to je první věc, které jste si všiml.“

„Kdepak, kotě. Nejdřív jsem si všiml vás. A potom rýhy po snubním prstenu, který nenosíte. Ty iniciály jsou až třetí v pořadí.“

„Neříkejte mi kotě, vy fórový vyděrači,“ řekla náhle v návalu potlačovaného vzteku.

Vůbec ho to nevyvedlo z konceptu. „Vyděrač možná jsem, kotě,“ znovu se nadutě zasmál - „fórový však rozhodně ne.“

Vzdalovala se patrně pryč od něho. „Chcete se napít? Vidím, že jste láhev přinesl s sebou.“

„Mohl bych se začít chovat neslušně.“

„Jen jednoho se u vás bojím, pane Mitchelle,“ řekla dívka chladně. „Té nevymáchané huby. Pouštíte si ji moc na špacír a sám se máte moc rád. Bude lépe, když si objasníme svá stanoviska. V Esmeraldě se mi líbí. Byla jsem tu už jednou a pořád jsem toužila se sem vrátit. Čirou náhodou se stalo, že tu bydlíte a že jste byl ve vlaku, kterým jsem sem jela. A měla jsem hroznou smůlu, že jste mě poznal. Nebylo to však nic jiného než nešťastná náhoda.“

„A pro mne šťastná, broučku,“ protáhl.

„Snad,“ řekla, „když jí nebudete příliš zneužívat. Jinak vám to podrazí nohy.“

Nastalo krátké mlčení. V duchu jsem je viděl, jak na sebe hledí.

Jeho úsměv možná trochu znejistěl, ne však příliš.

„Stačí, abych zvedl telefon a zavolal novinám do San Diega,“ řekl klidně. „Chcete, aby se to rozneslo? Můžu to zařídit.“

„Přijela jsem sem, abych měla soukromí,“ řekla hořce.

Zasmál se. „Jistěže, díky tomu senilnímu soudcovskému paprikovi prolezlému sklerózou, který zvrátil výrok poroty v jediném státě Unie - to jsem si ověřil - kde je to ještě dovoleno. Dvakrát jste si změnila jméno. Kdyby tu vaši minulost tady zveřejnili - a je to opravdu senzace, broučku - počítám, že byste musela znovu změnit jméno a vyrazit zase na cesty. A to člověka utahá, že?“

„Proto tu jsem,“ řekla. „Proto jste tady vy. Kolik chcete? Je mi jasné, že ty peníze budete chtít v hotovosti.“

„Řekl jsem něco o penězích?“

„To přijde,“ řekla. „A mluvte tišeji.“

„Máte celou chatu pro sebe, broučku. Než jsem přišel, obešel jsem ji ze všech stran. Všude jsou dveře a okna zavřené, žaluzie stažené a garáže pro hosty prázdné. Jestli jste nervózní, můžu se zeptat v recepci. Mám tady přátele - lidi, které musíte poznat, lidi, kteří vám můžou zpříjemnit život. V tomhle městě to dá fušku, dostat se mezi smetánku.

A je tady hrozná nuda, když se na ně koukáte jen zvenčí, jak se baví.“

„A jak jste se do zdejší společnosti dostal vy, pane Mitchelle?“

„Můj táta je velké zvíře v Torontu. Spolu se moc nesnášíme a on se mnou nechce být pod jednou střechou. Ale je to pořád můj táta, i když mi posílá peníze, abych se doma neobjeoval.“

Neodpověděla. Její kroky se vzdálily. Z kuchyňky jsem slyšel známý zvuk drčených krychliček ledu, zvuk tekoucí vody a pak se zase kroky přiblížily.

„Vzala bych si taky,“ řekla. „Chovám se k vám asi nezdvořile. To je únavou.“

„Ovšem,“ řekl lhostejně. „Jste unavená.“ Pauza. „Tak tedy na to, aby vás únava přešla. Řekněme o půl osmé - ve Skleněném pavilónu. Přijedu pro vás. Tam se dá příjemně povečeřet. Tanec. Klid. Je to exkluzivní podnik, pokud tohle slovo má dnes ještě nějaký význam. Patří Plážovému klubu. Stoly tam jsou rezervované. Výhradně jen pro členy a známé. Jsem tam mezi přáteli.“

„Je to drahý podnik?“ zeptala se.

„Kapánek. Dobře, že jsem si vzpomněl. Mohla byste mi vypomoct

několika dolary, než přijde můj měsíční šek,“ zasmál se. „Samotného mě to překvapuje. Přece jen jsem se zmínil o penězích.“

„Několika dolary?“

„Pět set by se mi hodilo ještě líp.“

„Mám u sebe jen šedesát dolarů, dokud si neotevřu konto a nevyměním nějaké cestovní šeky.“

„Ty vám proplatí v recepci, děťátko.“

„Máte pravdu. Tady máte padesátku. Nechci vás rozmazlovat, pane Mitchelle.“

„Říkejte mi Lany. Chovejte se lidsky.“

„Myslíte?“ Hlas se jí změnil. Byl v něm náznak vyzývavosti.

Uměl jsem si představit, jak se na jeho tváři objevuje spokojený úsměv. Podle ticha, které nastalo, jsem soudil, že ji objal a ona mu to dovolila. Konečně se ozvala trochu zastřeným hlasem:

„Tak dost, Lany. Už buďte hodný a teď běžte. V půl osmé vás budu očekávat.“

„Jednu ještě na cestu.“

Za chvíli se dveře otevřely a muž řekl cosi, čemu jsem nerozuměl. Zvedl jsem se, došel jsem k oknu a obezřele jsem vyhlédl ven štěrbínou mezi žaluziemi. Na koruně vysokého stromu svítil reflektor. Viděl jsem Mitchella, jak pod ním prošel, jak kráčel po svahu a potom zmizel. Vrátil jsem se ke krytu ohřívače a chvíli jsem neslyšel nic a ani jsem vlastně nevěděl, co chci slyšet. Dověděl jsem se to však záhy.

Dívka rychle přecházela sem a tam, slyšel jsem otvírat zásuvky, cvaknout zámek, bouchnutí zvednutého víka o nějakou věc.

Balila před odjezdem.

Zašrouboval jsem ty podlouhlé mléčné žárovky, vrátil jsem ochrannou mřížku na původní místo a schoval jsem stetoskop do zavazadla. Ten večer začínalo být chladno. Vklouzl jsem do saka a zůstal jsem stát uprostřed pokoje. Setmělo se, ale já nerozsvítil. Jen jsem tam stál a uvažoval. Mohl jsem zajít k telefonu a podat zprávu, dívka však mezitím mohla odjet nějakým taxíkem k jinému vlaku či letadlu, které ji odveze někam jinam. Mohla odjet, kam ji napadlo, ale pokaždé na ni bude u vlaku čekat nějaký poldík, jestli na tom těm veledůležitým lidem ve Washingtonu bude záležet. A vždycky se najde nějaký Lany Mitchell či novinářský reportér s dobrou pamětí. Nezbaví se té drobné neobvyklosti, kterou se může prozradit, a vždycky se najde někdo, kdo si té maličkosti

všimne. Sami před sebou nemůžete utéct.

Dělal jsem pro klienta lacinou tichošlápskou práci, která se mi nelíbila - ale proto si tě přece najímají, kamaráde. Oni ti platí účet, ty se za ně hrabeš ve špíně. Jenomže tentokrát jsem tu špínu sám ochutnal. Tahle dívka nevypadala jako coura, a nevypadala ani jako podvodnice. To ale právě nevylučovalo, že mohla být tím či oním: spíše, že na to nevypadala.

5

Otevřel jsem dveře, přešel jsem k sousedním a stiskl jsem tlačítko bzučáku. Uvnitř se nic nehnulo. Nebylo slyšet kroky. Pak zarachotil zabezpečovací řetízek, zasunutý do žlábků, a dveře se na pár centimetrů pootevřely. Mezerou jsem viděl světlo, ale nikde nikoho. Za dveřmi se ozval hlas: „Kdo je?“

„Můžete mi půjčit pár kostek cukru?“

„Nemám cukr.“

„Tak aspoň pár dolarů, než mi přijde šek.“

Znova ticho. Pak se dveře pootevřely tak daleko, jak to řetízek dovoľoval, a v mezeře se objevil její obličej a ze stínu na mne prohlížely její oči. Podobaly se tak trochu tůnám v šeru. Z reflektoru v koruně vysokého stromu na ně dopadalo ze strany světlo.

„Kdo jste?“

„Váš soused z vedlejšího pokoje. Podřimoval jsem, když mě probudily hlasy. Ty hlasy formulovaly slova. A teď jsem na rozpacích.“

„Jděte se rozpakovat někam jinač.“

„To bych mohl, paní Kingová - promiňte, slečno Mayfieldová -ale jistě to nebudete na mně chtít.“

Nepohnula se a její pohled nezakolísal. Vytrásl jsem z balíčku cigaretu a palcem jsem se pokoušel otevřít kryt zapalovače a škrtnout kolečkem. Mělo to jít jednou rukou. Jde to, ale dá to fušku. Konečně se mi to povedlo, rozdýmal jsem cigaretu, zívln jsem a vyfoukl cigaretový kouř nosem.

„Jaký aplaus si přejete?“

„Abych vám to naservíroval horký, měl bych brnknout do L. A. a ohlásit to lidem, co mě sem poslali. Možná, že mi to dokážete rozmluvit.“

„Panebože,“ řekla upřímně, „Dva takoví za jedno odpoledne. Může mě potkat větší smůla?“

„To nevím,“ řekl jsem. „Nevím nic. Myslím si, že mě podvedli, ale jistě to nevím.“

„Počkejte moment.“ Zabouchla mi dveře před nosem. Nebyla pryč dlouho. Vytáhla zabezpečovací řetízek ze žlábků a dveře se otevřely.

Zvolna jsem vešel dovnitř a ona přede mnou couvala.

„Co jste všechno zaslechl? A zavřete prosím dveře.“

Přibouchl jsem je ramenem a opřel se o veřeň.

„Závěr dost ošklivé rozmluvy. Stěny jsou tu tenké jak baletákův střevíček.“

„Jste od divadelní branže?“

„Jsem od docela jiné branže - ta nepředvádí, ale jde po tom, co se jiní snaží utajit. Jmenuju se Philip Marlowe. Už jsme se viděli.“

„Opravdu?“ Vzdálila se opatrnými krůčky, prošla kolem otevřeného kufru a opřela se o opěradlo křesla. „Kde?“

„V L. A. na *nádraží* Union. Oba jsme čekali na přípoj. Zajímal jsem se o vás. Zajímalo mě, co se odehrálo mezi vámi a panem Mitchellem - jmenuje se tak, víte? Nezaslechl jsem nic a viděl jen málo, poněvadž jsem stál venku před restaurací.“

„Co vás tak zajímalo, můj veliký, pohádkový, milý hrdino?“

„Něco už jsem vám řekl. A dál mě zaujalo to, jak jste se po rozmluvě s ním celá změnila. Díval jsem se na to, jak upravujete svůj zevnějšek. Dělala jste to záměrně. Nalíčila jste se tak, abyste se podobala kterékoli nafrněné protřelé fíflence. Proč jste to dělala?“

„A komu jsem se podobala předtím?“

„Příjemné, tiché, dobře vychované dívce.“

„To byla přetvářka,“ řekla. „Moje pravá podoba bylo to první. A tohle patří k ní.“ Napřáhla dámský revolver, který skrývala u boku.

Podíval jsem se na ni. „Kdepak bouchačka,“ řekl jsem. „Tou mi nenaženete strach. Bouchačky mě provázejí celý život. Zuby jsem si brousil na staromódním jednostráňáku, deringeru stejného typu, jaký nosívali podvodní hráči v těch hernách na lodích zakotvených dost daleko od pobřeží, aby na ně policie nemohla. Když jsem povyrosl, maturoval jsem na sportovní malorážce, pak na kulovnici ráže 303 a tak dále. Jednou jsem se na osm set metrů trefil do černého. Pro případ, že to nevíte, na tu vzdálenost má celý terč velikost poštovní známky.“

„Nádherná kariéra,“ řekla.

„Střílením se nikdy nic nevyřeší,“ řekl jsem. „Je to pouze narychlo spuštěná opona před špatným druhým dějstvím.“

Mírně se pousmála a přehodila revolver do levé ruky. Pravicí sevřela horní okraj halenky u krku a jedním rychlým rázným šklubnutím ji roztrhla až k pasu.

„A potom,“ řekla, „i když s tím není naspěch, ten revolver takhle obrátím -“ přehodila revolver do pravé ruky, ale teď jej držela za hlaveň - „udeřím se touto pažbou přes lící kost. Udělá se nádherná podlitina.“

„A nato,“ řekl jsem, „natočíte revolver správným směrem, odjistíte ho a zmáčknete kohoutek, zrovna když se telefonicky dovolám vedoucího sportovní rubriky.“

„Nedošel byste ani na půl cesty přes pokoj.“

Zkřížil jsem nohy, opřel jsem se o opěradlo, zvedl jsem zelený popelník se stolečku vedle židle, vybalancoval jej na koleně a držel zapálenou cigaretu mezi ukazováčkem a prostředníkem pravé ruky.

„Nehodlám vůbec chodit přes pokoj. Takhle pohodlně si tady budu sedět.“

„Jenže trochu mrtvěj,“ řekla. „Mám dobrou mušku a vy ode mne nejste osm set metrů.“

„Pak se to snažte vyložit poldíkům, aby vám uvěřili, že jsem se vás pokoušel napadnout a vy že jste se jen bránila.“

Hodila revolver do kufru a zasmála se. Její smích zněl upřímně jako smích člověka, který se dobře baví.

„Promiňte,“ řekla. „Vy si budete takhle sedět s nohama přes sebe a s dírou v hlavě a já abych se pokoušela vysvětlit, že jsem vás zastřelila, abych ubránila svou čest. To je legrační představa.“

Sklesla do židle a předklonila se s bradou v dlani, loktem opřená o koleno, s napjatou bledou tváří, která se zdála drobnější, než opravdu byla, v rámu bohatých rudých vlasů.

„Co vlastně chcete se mnou dělat, pane Marlowe? Nebo naopak -co mám já udělat pro vás oplátkou za to, že vy vůbec nic neuděláte?“

„Kdo je Eleanor Kingová? Čím byla ve Washingtonu D. C.? Proč mezitím změnila jméno a odstranila ze zavazadel svůj monogram? Různé tyto drobnosti a maličkosti byste mi mohla vysvětlit. Patrně nebudete chtít.“

„No, nevím. Ten monogram z mých zavazadel odstranil nosič. Řekla

jsem mu, že jsem rozvedená a mám právo používat dívčího jména. Totiž Elizabeth či Betty Mayfieldová. To snad zní věrohodně, nemyslíte?“

„Jo. To ale nevysvětluje, co tu hledal ten Mitchell?“

Opřela se zády o opěradlo a uvolnila svaly. Její oči zůstaly ve střehu. „Pouhá náhodná známost. Jel stejným vlakem jako já.“

Přikývl jsem. „Jenže on sem přijel vlastním vozem. Zamluvil vám tu pokoj. Zdejší zaměstnanci ho nemají rádi, ale on se patrně kamarádí s někým, jehož slovo tu platí.“

„Známí z vlaku a z lodi se někdy sbližují velmi rychle.“

„Podle všeho ano. Dokonce vás ještě pumpnou o peníze. A já měl ten dojem, že mu nejste zrovna nakloněna.“

„No, a co na tom?“ řekla. „Ve skutečnosti jsem do něho úplně zblázněná.“ Obrátila ruku a prohlížela si hřbet dlaně. „Kdo vás najal, pane Marlowe, a co na vás chce?“

„Losangelský advokát, který jedná podle instrukcí nějakého klienta z Východu. Mám vás sledovat, dokud se někde nebytujete. To jsem udělal. Teď se ale chystáte odtud odjet. Budu muset začínat se vším znova.“

„Já teď ovšem vím, že vás mám v patách,“ řekla lišácky. „Budete mít se mnou těžší práci. Vyrozuměla jsem z toho, že jste patrně soukromý detektiv.“

Řekl jsem, že uhodla. Už před chvilkou jsem udusil nedopalek cigarety. Vrátil jsem popelník na stolek a zvedl jsem se.

„Pro mne to bude těžší, ale jiných detektivů je spousta, slečno Mayfieldová.“

„Ach, jsou všichni jistě tak milí jako vy. Ba i slušný člověk se mezi nimi občas najde.“

„Vás poldíci nehlídají. Příliš práce by s vámi neměli. Vědělo se, kterým vlakem pojedete. Dokonce jsem dostal váš popis a fotografii. Mitchell vás však může přimět, k čemu bude chtít. A nebude na vás chtít jen peníze,“

Myslím, že se trochu začervenala, ale světlo jí nedopadalo přímo na tvář. „Možná to bude,“ řekla. „A možná, že mi to nebude vadit.“

Pojednou se zvedla a přistoupila ke mně. „V té vaší branži nevyděláváte zrovna horentní peníze, vidíte?“

Přikývl jsem. Stáli jsme velmi blízko od sebe.

„Nuže, kolik chcete za to, že odtud odejdete a zapomenete na to, že jste mě někdy viděl?“

„Půjdu odtud zadarmo. Pokud jde o to druhé, musím podat hlášení.“

„Kolik chcete?“ řekla to, jako by to myslela opravdově. „Můžu si dovolit zaplatit vám značné palmáře. Slyšela jsem, že se tomu tak říká. Je to mnohem hezčí slovo než vydírání.“

„Nejsou to totožná slova.“

„Nejsou, ale mohou být. Věřte mi, že nemusí nic jiného znamenat - dokonce u některých advokátů a doktorů. Náhodou to vím.“

„Smolařka, co?“

„Kdepak, šerloku. Jsem nejšťastnější žena na světě. Já si žiju.“

„Já patřím k těm srabíkům. Neprozrad'te to na mě.“

„Koukejme se, kdo by to o vás řekl,“ protáhla. „Čmuchal se sebevědomím. Tohle jdi vykládat rackům, hošánku. To na mě nepla. Teď račte vypadnout, pane soukromý vyšetřovateli Marlowe, abyste si mohl zavolat, když jste na to tak žhavý. Já vás nedržím.“

Namířila si to ke dveřím, ale chytli jsem ji za zápěstí a otočil k sobě. Natržená halenka neodkrývala žádné překvapivé nahé partie, bylo vidět jen kousek kůže a část podprsenky. Na pláži byste toho viděli víc, mnohem víc, ne však pod roztrženou halenkou.

Patrně jsem na ni trochu vyvaloval oči, protože pojednou zkřivila prsty a pokoušela se mě podrápat nehty.

„Nejsem čubka v říji,“ procedila mezi sevřenými ruby. „Dejte ty pracky pryč!“

Uchopil jsem ji za zápěstí druhé ruky a začal jsem ji přitahovat k sobě. Pokusila se mě nabrat kolenem do slabin, byla však už příliš blízko u mne. Pak pojednou zmalátněla, zaklonila hlavu a zavřela oči. Její rty se rozevřely a výsměšně zkřivily. Večer byl chladný, tam dole u vody snad i studený, ale tam, kde jsem stál, chladno nebylo.

Po chvíli řekla s povzdechem, že se musí jít převléct k večeri.

„Jo jistě,“ řekl jsem.

Po nové pauze řekla, že už jí dávno žádný muž nerozpínal podprsenku. Zvolna jsme zamířili k jednomu z obou gaučů se stříbrorůžovými potahy. Takových drobných a nedůležitých maličkostí si všimnete.

V rozevřených očích měla nevyzpytatelný pohled. Prohlížel jsem si jedno oko po druhém, poněvadž jsem byl příliš blízko u ní, abych obě oči viděl zároveň. Zdálo se mi, že jsou obě stejně veliké.

„Broučku,“ řekla měkce, „jsi hrozně milý, ale namouduši nemám čas.“

Zapečetil jsem jí rty. *Zdalo se*, že zvenčí vklouzl do zámku klíč, ale nevěnoval jsem tomu příliš velkou pozornost. Zámek cvakl, dveře se otevřely a pan Larry Mitchell vešel dovnitř.

Odrhli jsme se od sebe. Obrátil jsem se a ten sto osmdesát centimetrů vysoký svalovec s pokleslými víčky si mě prohlížel.

„Napadlo mi, že se zastavím v recepci,“ řekl skoro nepřítomně. „Pronajali 12 B krátce poté, co byl tenhle pokoj obsazen. Trochu mi to vrtalo hlavou, poněvadž tu teď mají dost volných pokojů. Tak jsem si půjčil rezervní klíč. Kdopak je tenhle halama, děťátko?“

„Zakázala ti přece, abys jí říkal děťátko, nepamatuješ se?“

Nedal na sobě znát, že by mu to došlo. Rukou sevřenou v pěst houpal u boku.

Dívka řekla: „Je to soukromý fízl jménem Marlowe. Někdo ho najal, aby mě stopoval“

„Musel tě sledovat až z tak těsné blízkosti, jak jsem viděl? Patrně jsem přerušil splynutí duší.“

Odskočila ode mne a hmátla do *zavazadla* po revolveru.

„Mluvili jsme o penězích,“ řekla.

„To bývá vždycky chyba,“ řekl Mitchell. Tvář měl zrudlou a oči se mu příliš leskly. „Hlavně v takové situaci. Revolver nebudeš potřebovat, miláčku.“

Vyrazil proti mně zpříma pravačkou, velmi hbitě a dobře namířenou. Hbitě, chladnokrevně a chytře jsem popošel k němu. Ale tahle pravačka nebyla jeho parádním kouskem. Uměl to taky levačkou. Měl jsem si toho všimnout na *nádraží* Union v L. A. Zkušený pozorovatel nikdy nepřehlédne žádnou maličkost. Nezasáhl jsem ho pravým hákem, ale on mě zasáhl levačkou.

Zvrátilo mi to hlavu dozadu. Ztratil jsem rovnováhu na dost dlouhou dobu, aby měl čas skočit stranou a vzít dívce revolver z ruky. *Zdalo se*, že se lадně vznesl vzduchem a uvelebil se mu v dlani levé ruky.

„Jen klid,“ řekl. „Vím, že to zní omšele, ale můžu vás provrtat a nedostanu se do maléru. Věřte tomu, že ne.“

„Dobrý,“ řekl jsem zastřeným hlasem. „Za padesát dolarů denně do sebe nedám střílet. To stojí sedmdesát pět.“

„Obráťte se laskavě. Bavilo by mě prohlédnout si vaši náprsní tašku.“

Skočil jsem po něm bez ohledu na ten revolver a na všechno ostatní.

Vystřelil by jedině, kdyby byl poplašen, ale on si byl jist a neměl důvod proč se plašit. Dívka si ale patrně tím tak jistá nebyla. Koutkem oka jsem ji viděl sahat po láhvi whisky, stojící na stole.

Zasáhl jsem Mitchella ze strany do šíje. Otevřel ústa. Někam mne udeřil, ale to nebylo důležité. Já jsem mu dal tvrdší úder, pěstní zápas jsem tím však nevyhrál, poněvadž mě v tu chvíli nějaký dopravní mezek pořádně kopl do zátylku. Padal jsem střemhlav do temného moře a explodoval jsem v plamenech.

6

Předně jsem cítil, že se dám do breku, kdyby na mě někdo hlasitě promluvil. Za druhé jsem měl pocit, že místnost je pro mou hlavu příliš malá. Čelo jsem měl strašně daleko od zátylku, mezi jednou a druhou stranou hlavy se prostírala nesmírná dálka, a přesto mi mezi oběma spánky tupě bušilo. Vzdálenosti dnes nic neznamenaají.

Za třetí jsem cítil, že kdesi nablízku vytrvale a neodbytně cosi skučí. A konečně za čtvrté jsem cítil, že mi po krku stéká ledová voda. Potah gauče dokazoval, že ležím tváří dolů, jestli mi ještě nějaká tvář zůstala. Zvolna jsem se obrátil a chřestění skončilo žuchnutím. Ten chřestot a žuchnutí dělal ručník, zavázaný na uzel a naplněný tajícími krychličkami ledu. Někdo, kdo mne velice miloval, položil mi je na zátylek. A někdo, kdo mě miloval mnohem méně, mě praštil do zadní části lebky, mohla to být jedna a táž osoba. Lidé bývají náladoví.

Postavil jsem se na nohy a sáhl jsem si po kyčli. Náprsní taška byla v levé kapse, ale poutko nebylo zapnuté. Prohlédl jsem si tašku. Nic nechybělo. Poskytla informaci, ale ta už nebyla tajemstvím. Na stojánku u nohou gauče stálo mé otevřené zavazadlo. Byl jsem tedy doma ve svém příbytku.

Dostal jsem se k zrcadlu a prohlížel si v něm svůj obličej. Vypadal podvědomě. Šel jsem ke dveřím a otevřel jsem je. Skučení se ozývalo hlasitěji. Přímo přede mnou se opíral o zábradlí obtloustlý muž. Byl prostřední postavy a přes to břicho nevypadal nijak chabě. Měl brýle a pod kloboukem neurčité šedé barvy mu vyčuhovaly velké uši. Límeč svrchníku měl ohrnutý. Ruce mu trčely v kapsách zmíněného svrchníku. Na spáncích bylo vidět, že má ocelově šedé vlasy. Vypadal

houževnatě. Tak vypadá většina tloušťků. Světlo vycházející otevřenými dveřmi se odráželo od jeho skel. V ústech měl drobnou dýmku, takovou, jaké se říká buldoček. Mozek jsem měl ještě pořád zamlžený, ale cosi mě na něm zaráželo.

„Hezký večer,“ řekl.

„Přejete si něco?“

„Hledám jednoho muže. Vy to nejste.“

„Jsem tady sám.“

„V pořádku,“ řekl. „Díky.“ Otočil se ke mně zády a opřel břicho o zábradlí verandy.

Šel jsem po verandě za skučivým zvukem. Dveře pokoje 12 C byly dokořán, uvnitř bylo rozsvíceno a kravál dělal vysavač, který držela žena v zelené uniformě.

Vešel jsem dovnitř a rozhlédl jsem se po místnosti. Žena vypnula vysavač a zírala na mě. „Přál jste si něco?“

„Kde je slečna Mayfieldová?“

Zavrtěla hlavou.

„Ta dáma tu bydlí,“ řekl jsem.

„Aha, tu myslíte. Odhlásila se. Před půl hodinou.“ Znovu zapnula vysavač. „Poptejte se radši v kanceláři,“ křikla na mě v tom hluku, „já to tady dávám do pořádku pro další hosty.“

Natáhl jsem ruku za sebe a zavřel jsem dveře. Kráčel jsem podél šňůry od vysavače, vytáhl jsem zástrčku ze zásuvky ze zdi. Žena v zelené uniformě na mě hleděla rozhněvaně. Přistoupil jsem k ní a podal jsem jí dolar. Už tak rozhněvaně nevypadala.

„Chci si jenom zatelefonovat,“ řekl jsem.

„Copak nemáte telefon v pokoji?“

„Nechtě těch úvah,“ řekl jsem. „Za dolar.“

Šel jsem k telefonu a zvedl sluchátko. Dívčí hlas řekl: „Kancelář. Co račte?“

„Tady je Marlowe. Jsem hrozně nešťastný.“

„Co?... Ach ano, pan Marlowe. Čím vám můžeme posloužit?“

„Ona je pryč. Vůbec jsem se nedostal k tomu, abych s ní promluvil.“

„Ach, pane Marlowe, je mi to líto,“ znělo to, jako by to myslela opravdově. „Ano, odešla. My jsme proti tomu nemohli dost dobře -“

„Říkala, kam jede?“

„Jenom vyrovnala účet a odjela. Úplně nečekaně. Neuvedla žádnou adresu.“

„S Mitchellem?“

„Lituji, pane. Nikoho jsem s ní neviděla.“

„Něco jste jistě musela vidět. Čím odjela?“

„Taxíkem. Bohužel -“

„Dobře. Děkuju vám.“ Odešel jsem zpátky do svého pokoje.

Ten prostředně velký tloušťík seděl s nohama křížem, pohodlně rozvalen, v křesle.

„Je to od vás hezké, že jste ke mně zaskočil,“ řekl jsem. „Máte nějaké zvláštní přání?“

„Mohl byste mi říct, kdo je Larry Mitchell.“

„Larry Mitchell?“ Starostlivě jsem zauvažoval. „Měl bych ho znát?“

Otevřel náprsní tašku a vytáhl navštívenku. Vyškrábal se na nohy a podal mi ji. Stálo tam: Goble & Green, detektivní kancelář, 310, Palác Prudence, Kansas City, Missouri.

„Máte asi *zajímavé* povolání, pane Goble.“

„Hošánku, na mě si moc nedovoluj. Lehko se naštvu.“

„Prima. Rád bych vás viděl našťvaného. Co provádíte - okusujete si knír?“

„Jsem bez kníru, hlupče.“

„Můžete si ho nechat narůst. Já počkám.“

Tentokrát se postavil na nohy mnohem hbitěji. Podíval se dolů na pěst. Pojednou se v jeho ruce objevil revolver. „Už ti někdo zmasíroval pistolí ksicht, hlupče?“

„Odplav. Otravuješ mě. Nádivové mě vždycky otravují.“

Ruka se mu roztrásla a tvář zbrunátněla. Potom zastrčil revolver do pouzdra v podpaždí a odkolébal se ke dveřím.

„Ještě jsme spolu nedomluvili,“ zavrčel přes rameno.

Nechal jsem mu poslední slovo. Nestál za to, abych se ho snažil trumfnout.

7

Po chvíli jsem zašel dolů do kanceláře.

„Co dělat, nevyšlo to,“ řekl jsem. „Všiml si náhodou někdo z vás

taxikáře, který ji vezl?“

„To byl Joe Harms,“ řekla dívka okamžitě. „Mohl byste ho najít na stanovišti asi v polovině Grandu. Nebo můžete zavolat dispečera. Je to příjemný chlápek, jednou mě zval na rande.“

„A odešel s dlouhým nosem,“ poznamenal výsměšně recepční.

„Inu, kdoví. Nebyls při tom.“

„Jo,“ povzdechl si. „Člověk dře dvacet hodin denně, aby našetřil peníze na byt, a než je dá dohromady, patnáct chlapů se mu pomazlí s holkou.“

„Ne však s touto dívkou,“ řekl jsem. „Ona vás jen tak zlobí. Pokaždé, když se na vás koukne, celá se rozzáří.“

Vyšel jsem a nechal je, aby se usmívali jeden na druhého.

Jako většina maloměst, měli i Esmeralda jednu hlavní ulici, kterou se v obou směrech do délky necelého domovního bloku plynule táhly obchody, a pak skoro nerozeznatelně přecházely v ulice s obytnými domy. Ale na rozdíl od většiny kalifornských městeček nevyskytovala se tu umělá průčelí, ani hnusné reklamní tabule, žádné kiosky párkařů pro automobilisty, ani trafiky či veřejné herny, před kterými by se mohli potloukat chuligáni. Obchody na Grand Street byly buď staré a úzké, nikoli však ošuntělé, anebo dokonale zrenovované, s průčelím z tabulového skla a nerez oceli, a s neony zářícími v jasných a přívětivých barvách. V Esmeraldě nebyl každý zámožný, nebyl každý spokojený, každý neřídil cadillac, jaguára či riley, ale procento dobře situovaného obyvatelstva bylo zřejmě velmi vysoké a obchody s luxusním zbožím vypadaly stejně elegantně a vznešeně jako v Beverly Hills a mnohem méně křiklavě.

Existoval ještě jeden drobný rozdíl. Všechno, co v Esmeraldě bylo staré, vypadalo čistě a občas i zajímavě. V jiných maloměstech vypadají staré věci jenom uboze.

Zaparkoval jsem uprostřed bloku a přímo před sebou jsem měl telefonní stanici. Přirozeně bylo zavřeno, ale vchod byl posunut hlouběji dovnitř a ve výklenku, kde byl výnosný prostor záměrně obětován stylu, stály dvě tmavozelené telefonní kabiny jako strážní budky. Na straně ulice úhlopříčně k obrubníku stálo taxi okrové barvy na červeně vyznačeném parkovacím obdélníku. Ve voze seděl šedovlasý muž a četl noviny. Přešel jsem přes ulici k němu.

„Jste Joe Harms?“

Zavrtěl hlavou. „Bude tady za moment. Hledáte taxi?“

„Ne, děkuju.“

Odešel jsem od něho a nakoukl jsem do výkladu. Byla tam sportovní košile s bezovými a hnědými kostkami, která mi připomněla Larryho Mitchella. Semišky ořechové barvy, dovezené tvídy, dvě či tři kravaty sladěné s košilemi, to všechno naaranžováno tak, že to mělo dost místa. Nad prodejnou stálo jméno muže, který kdysi býval slavným atletem. Jméno bylo ve faksimilovém rukopise vyřezáno a barevně odstíněno, aby vystupovalo proti sekvojovému pozadí.

Zařinčel telefon a taxikář vylezl z vozu a přešel po chodníku k přístroji. Mluvil, pak zavěsil, sedl do taxíku a vycouval z parkovacího obdélníku. Po jeho odjezdu zůstala ulice asi na minutu liduprázdná. Pak projelo kolem několik vozů, potom se přiloudal hezký, dobře oblečený barevný mládenec a jeho našlechtěná žába, nahlíželi do výkladních skříní a povídali si. Mexičan v zeleném stejnokroji pikolíka předjel v něčím chrysleru model New Yorker - třeba mu patřil, co já vím - vešel do dragstóru a vrátil se s kartónem cigaret. Odjel zpátky směrem k hotelu.

Další bezový vůz s firmou „Esmeraldská taxislužba“ se vynořil za rohem a zvolna dojel do rudého políčka. Z auta vylezl hromotluk se silnými brýlemi, ohlásil se do telefonu na zdi, pak se vrátil k vozu a vytáhl obrázkový časopis zastrčený za zpětným zrcátkem.

Loudal jsem se k němu a byl to on. Neměl sako a rukávy košile měl vyhrnuté až nad lokty, třebaže teď zrovna nebylo počasí vhodné pro bikini.

„Jo. Joe Harms, to jsem já.“ Strčil retku do úst a zapálil si ji drahým zapalovačem.

„Lucille z Ranch Descansado myslí, že byste mi možná mohl dát jednu malou informaci.“ Opřel jsem se o taxík a nasadil jsem svůj nejpříjemnější úsměv. Stejně dobře jsem mohl kopnout do obrubníku.

„Jakou informaci?“

„Dnes večer jste vezl cestujícího z jedné chaty v motelu. Číslo 12 C. Vyšší dívka s tizián vlasy a hezkou postavou. Jmenuje se Betty Mayfieldová, ale to vám asi neříkala.“

„Většinou mi říkají jenom, kam je mám odvézt. To je zajímavé, co?“ Vyfoukl oblak kouře na ochranné sklo a díval se, jak se rozplývá a vznáší ve voze. „Co má bejt?“

„Moje přítelkyně mě pustila k vodě. Trochu jsme se pohádali.

Zavinil jsem to já. Chtěl bych ji požádat, aby mi odpustila.“

„Ta vaše přítelkyně někde bydlí?“

„Hodně daleko odtud.“

Odklepal popel z cigarety, kterou držel ještě pořád v ústech, tak, že do ní tůkl malíčkem.

„Třeba to takhle narafičila. Třeba nechce, abyste se dověděl, kam šla. Třeba jste měl v tomhle kliku. Můžou vás stíhat, že jste v tomhle městě v hotelu chtěl strávit noc s osobou opačného pohlaví. Ovšem musí to bít do očí, to přiznám.“

„Třeba jsem vám neřekl pravdu,“ řekl jsem a vytáhl z náprsní tašky svou obchodní navštívenku. Přečetl si ji a pak mi ji podlá zpátky.

„To je lepší,“ řekl. „O moc. Ale je to proti firemním předpisům. Nejezdím touhle károu, aby mi zesílily svaly.“

„Měl byste zájem o pět dolarů? Nebo je to taky proti předpisům?“

„Firma patří tátovi. Hrozně by ho namíchlo, kdyby slyšel, že dělám nějaké levoty. Ne že bych neměl prachy rád.“

Telefon na stěně zařinčel. Vyklouzl z taxíku a třemi dlouhými kroky došel k aparátu. Já jenom stál na místě jako sloup a hryzal jsem si ret.

Taxikář chvíli mluvil, pak se vrátil, jedním pohybem se vsunul do vozu a usedl za volant.

„Musím mazat,“ řekl. „Lituji. Jsem trochu pozadu s plánem. Zrovna jsem přijel z Del Mar. Vlak v sedm čtyřicet sedm do L. A. tam zastavuje na znamení. Většina zdejších lidí odtud jezdí.“

Nastartoval motor a vyklonil se z vozu, aby vyplivl na chodník nedopalek cigarety.

Řekl jsem: „Díky.“

„Zač?“ Vycouval s vozem a byl pryč.

Znova jsem koukl na hodinky. Čas a vzdálenost souhlasily. Do Del Mar bylo dobrých osmnáct kilometrů a odvézt tam pasažéra, vysadit ho na nádraží, obrátit se a vrátit se zpátky do Esmeraldy, to se dalo za slabou hodinku spravit. Pověděl mi to svým způsobem. Kdyby to nemělo význam, nemělo smysl, aby mi to sděloval.

Pozoroval jsem taxík, dokud mi nezmizel z očí, a pak jsem přešel přes ulici k budkám před telefonní centrálou. Nechal jsem dveře otevřené, strčil jsem do otvoru deset centů a vytočil nulu.

„West Los Angeles, na účet volaného, prosím,“ řekl jsem. Dal jsem jí číslo „Pana Clyde Umneye, na výzvu, ihned. Jmenuju se Marlowe a volám z Esmeraldy z automatu 42 673.“

Spojila mě mnohem rychleji, než mi trvalo jí to všechno povědět. Umney se ozval hned a bylo ho dobře slyšet.

„Marlowe? Je na čase, že jste se ozval. Tak spusťte.“

„Jsem v San Diegu. Ztratila se mi. Vyklouzla mezitím, co jsem si zdříml.“

„Vybral jsem si toho pravého nekňubu, to jsem mohl vědět,“ řekl rozmrzele.

„Není to tak zlé, jak se vám zdá, pane Umney. Mám přibližnou představu, kam šla,“

„Přibližná představa mi nestačí. Když si člověka najmu, očekávám, že vykoná přesně to, co mu nařídím. A jak vlastně vypadá ta vaše přibližná představa?“

„Můžete mi aspoň naznačit, oč v tomhle případě jde, pane Umney? Převzal jsem případ trochu narychlo, abych včas stihl vlak. Vaše sekretářka na mě udělala osobně dobrý dojem, ale informací mi dala pramálo.

Chcete přece, abych se při práci cítil spokojen, pane Umney, že?“

„Měl jsem za to, že vám slečna Vermileyeová řekla všechno, co potřebujete vědět,“ zareptal. „Jednám z pověření neobyčejně vlivné advokátní kanceláře ve Washingtonu. Klient si zatím přeje zachovat inkognito. Vaším úkolem je dotyčnou osobu sledovat, dokud někde nespustí kotvy, čímž ovšem nemyslím kiosk s párky nebo toaletu. Mám na mysli nějaký hotel, pronajatý pokoj nebo byt nějakého jejího známého. To je všechno. Prostěji vám to už říct nemůžu.“

„Nejde mi o zjednodušení, pane Umney. Potřebuju od vás nějaké údaje o její minulosti. Kdo je ta dívka, odkud přišla a co provedla, že je třeba ji stopovat.“

„Třeba?“ vyštěkl. „Kdo k čertu jste, abyste rozhodoval o tom, co je třeba? Najděte dívku, zjistěte, kde bydlí, a zatelefonujte mi její adresu. Dávám vám lhůtu do zítřka do deseti dopoledne. Pak udělám jiná opatření.“

„Jak si přejete, pane Umney.“

„Kde jste teď a jaké máte telefonní číslo?“

„Trochu se potuluju. Dostal jsem lahvi whisky do hlavy.“

„To je malér,“ řekl jedovatě. „Domnívám se, že jste tu láhev předtím

vypil.“

„Mohlo se stát něco horšího, pane Umney. Tou lahví jste mohl dostat do hlavy vy. Zavolám vás před desátou dopoledne do kanceláře. Nedělejte si starosti, že by se někdo někomu ztratil. O tu osobu se interesují ještě dva další chlápci. První je zdejší seladon jménem Mitchell, a ten druhý je čmuchal z Kansas City, jménem Goble. Má revolver. Tak tedy dobrou noc, pane Umney.“

„Moment!“ zařval. „Počkejte! Co to má znamenat-další dva detektivové?“

„Vy se mě ptáte, co to má znamenat? Na to jsem se vás přece ptal já. Zdá se, že vám přidělili jen kousek toho případu.“

„Počkejte u aparátu! Nezavěšujte!“ Bylo ticho. A pak řekl varovným hlasem: „Hned ráno budu volat Washington, Marlowe. Promiňte, že jsem se rozčílil. Zdá se, že mám právo požadovat trochu víc informací v této záležitosti.“

„To máte.“

„Až znova navážete spojení, zavolejte mi sem. Kdykoliv. V kteroukoli hodinu.“

„Jo.“

„Tak tedy dobrou noc.“ Zavěsil.

Položil jsem sluchátko do vidlice a zhluboka jsem se nadechl. Hlava mě pořád bolela, ale neměl jsem už závrat'. Vdechoval jsem chladný noční vzduch okořeněný hořkou mlhou. Vylezl jsem z budky a podíval jsem se na druhou stranu ulice. Ten starší chlápek, který byl na stanovišti taxíků, když jsem přijel, se tam znovu vrátil. Odloudal jsem se k němu a zeptal se ho, jak se dostanu ke Skleněnému pavilónu, kam Mitchell slíbil vzít slečnu Betty Mayfieldovou na večeři - ať jí to bylo či nebylo milé. Taxikář mi to vysvětlil, já mu poděkoval, přešel jsem znovu opuštěnou ulici, vlezl jsem do najatého vozu a vydal se zpátky cestou, kterou jsem přijel.

Pořád bylo ještě možné, že slečna Mayfieldová chytila ten vlak v sedm čtyřicet sedm do Los Angeles nebo do nějaké stanice na této trati. Mnohem pravděpodobnější však bylo, že to neudělala. Taxikář, který odveze cestujícího k nádraží, tam neokouní, aby se podíval, jestli cestující nastoupil do vlaku. Larryho Mitchella se nezavímá tak snadno. Když toho na ni věděl dost, aby ji přiměl jet do Esmeraldy,

stačilo to jistě také k tomu, aby ji tu zdržel. Věděl, kdo jsem a co dělám. Nevěděl, proč to dělám, poněvadž jsem to nevěděl ani já sám. Jestli měl jen trochu filipa, a já věřil, že přece jen není padlý na hlavu, musel se domnívat, že půjdu po jejích stopách a zjistím si, kam ji taxík odvezl. Předně jsem předpokládal, že dojel do Del Mař, tam někde ve stínu zaparkoval ten svůj velký buick a počkal, až taxík přijede a dívka vystoupí. Když se taxi otočilo a vydal se na zpáteční cestu, vzal ji do vozu a odvezl zpět do Esmeraldy. Za druhé jsem vycházel z předpokladu, že mu dívka neřekla nic, co už sám nevěděl. Byl jsem soukromý fízl z Los Angeles, najal mě neznámý klient, abych ji stopoval, já jsem to udělal a dopustil jsem se té chyby, že jsem se k ní přiblížil moc blízko. To ho patrně dopalovalo, poněvadž to naznačovalo, že nemá volné pole jen pro sebe. Když ale jeho informace, ať už to bylo, co to bylo, pocházely z novinového výstřižku, mohl sotva počítat s tím, že mu bude dopřáno, aby měl toto pole navždy jen pro sebe. Kdyby měl někdo dost zájmu a trpělivosti, mohl mu za čas vlézt do zelí. Někdo, kdo měl dostatečné důvody, aby si najal soukromého fízla, patrně tuto informaci znal. A z toho zase vyplývalo, že jestli chtěl Mitchell Betty Mayfieldovou na základě toho vydírat, ať už po stránce finanční nebo milostné, musel si s tím pospíšet.

Po půlkilometrové cestě dolů kaňonem se objevil malý světelný ukazovatel se šipkou obrácenou směrem k moři, který oznamoval psacími písmeny: SKLENĚNÝ PAVILÓN. Silnice se vinula dolů kolem útesů, kde stály domky s útulnými světly v oknech, pečlivě ošetřované zahrady se štukovými zídkami a v jednom či ve dvou případech dokonce kamennými či cihlovými, obkládanými kachličkami podle mexického zvyku.

Sjížděl jsem poslední zatáčkou z posledního kopce a v nose už jsem cítil pach syrových chaluh a mlhou zastřená světla Skleněného pavilónu se vzdula do jantarového oranžového jasu a přes vydlážděné parkoviště se ozývala taneční hudba. Zaparkoval jsem a téměř u nohou mi hučelo moře, které jsem neviděl. Nestál tu žádný hlídač. Zamkl jsem vůz a šel dovnitř.

Pětadvacet vozů, ne víc. Prohlédl jsem si je. Aspoň v jednom jsem se nezmýlil. Buick, model Roadmaster s pevnou střechou, měl evidenční číslo, jaké jsem měl v kapse. Byl zaparkovaný až skoro u vchodu a vedle něho, že se tam jen taktak vešel, stál světle zelený a

krémový kabriolet cadillac s bílými koženými sedadly, cestovní příkrývkou pohozenou na předním sedadle, aby zůstalo suché, vybavený všemi možnými hejblaty, které si jen obchodník dokázal vy vzpomenout, včetně dvou obrovských reflektorů se zrcátky, radiovou anténou dost dlouhou pro škuner, skládacím pochromovaným nosičem na *zavazadla*, aby vypomohl, kdyby nestačil kufr a člověk chtěl jet na delší cestu, a se stylovým štítkem proti oslnění, prizmatickým reflektorem k rozeznání zastíněných dopravních světel, rádiem s tolika knoflíky, že by stačily pro řídicí pult, zapalovačem, do kterého jste upustil cigaretu a on ji vykouřil za vás, a dalšími různými maličkostmi, takže jsem začal přemýšlet, jak dlouho to ještě potrvá, než sem zamontují radar, magnetofon, příruční bar a protiletectká děla.

To všechno jsem viděl ve světle miniaturní baterky. Posvítíl jsem na držátko řidičského průkazu a četl jsem: Clark Brandon, hotel Casa del Poniente, Esmeralda, Kalifornie.

8

V stupni hala vedla na balkón, pod kterým byl bar a ještě níž jídelna. Po točitém schodišti, pokrytém kobercem, se šlo dolů k baru. Nahoře byla jenom šatnářka a jakýsi postarší vašnosta v telefonní budce. Jeho výraz každého varoval, aby si s ním radši nic nezačínal.

Sešel jsem po schodišti k baru a vmáchl jsem se do malého oválného prostoru, odkud byl rozhled na taneční parket. Jednu stěnu pavilónu zabíralo ohromné skleněné okno. Venku byla pouze mlha, ale za jasné noci, kdy je měsíc nízko nad vodou, to byl jistě senzační pohled. Trojčlenný mexický orchestr provozoval takovou hudbu, jako mexické taneční soubory provozují vždycky. Ať hrají cokoli, vždy to zní stejně. *Zpívají* vždy jednu a tutéž píseň s pěkně otevřenými samohláskami a s takovou tou sirupovitou melodií, a ten chlápek, co ji zpívá, vždycky brnká na kytaru a napovídá toho habaděj o *amor*, *mi corazón*, o dámě, která je „*linda*“, a dá se velmi těžko přesvědčit. A zpěvák má vždycky příliš dlouhé a příliš napomádované vlasy, a když se nezabývá pěním o lásce, vypadá na to, že umí obratně a hospodárně zacházet s nožem v nějaké, té uličce.

Na tanečním parketu se kroutilo půl tuctu dvojic s bezstarostnou

nenuceností nočního hlídače postiženého podagrou. Většina jich tančila „tělo na tělo“, jestli je tanec pro to vhodné slovo. Muži měli na sobě bílé smokingy a ženy měly lesklé oči, rubínové rty a svaly na pažích vypracované od golfu. Ten chlápek už byl příliš opilý, aby dodržoval takt, a dívka měla starosti s tím, aby jí nešlápl na střevíčky, než aby myslela na cokoli jiného. Nemusel jsem si dělat starosti, že by se mi slečna Betty Mayfieldová ztratila. Byla tady, a s Mitchellem, ale do spokojenosti jí moc chybělo. Mitchell měl pootevřená ústa, zubil se, tvář rudou a zpocenou, a v jeho očích byl ten skleněný pohled. Betty se od něho odkláněla hlavou co nejdál, pokud to šlo, aby si nezlomila krk. Bylo očividné, že už pana měla Larryho Mitchella plné zuby.

Mexický číšník v krátké zelené kazajce a v bílých pantalonech se zeleným pruhem po straně šel kolem mne. Objednal jsem si dvojité gibbon a zeptal jsem se, jestli mi může přinést pár obložených chlebičků. Řekl „*Muy bien, señor*“ zářivě se usmál a zmizel.

Hudba ustala a ozval se řídký potlesk. To orchestr dojalo tak hluboce, že spustil další číslo. Tmavovlasý vrchní číšník přecházel kolem stolů, rozdával důvěrné úsměvy a občas se zastavil, aby naleštil nějaké to jablko na míse. Pak odtáhl křeslo a usedl proti ramenatému muži irského typu s mírně prokvetlými vlasy. Zdálo se, že ten host je sám. Na sobě měl tmavý společenský večerní oblek s karmínovým karafiátem v klopě. Vypadal jako příjemný chlápek, pokud si na něho člověk nezačne dovolovat.

Z té vzdálenosti a při tomhle světle jsem nemohl poznat víc, leda to, že kdyby si vůči němu chtěl někdo něco dovolit, bylo by pro něho lepší, kdyby byl statný, ramenatý, tvrdý a ve vrcholné kondici.

Vrchní se předklonil, něco řekl a oba se podívali na Mitchella a na Mayfieldovou. Vrchní vypadal znepokojeně, ale toho chlapa jako hora to zřejmě nijak nevzrušovalo. Vrchní číšník se zvedl a odešel. Chlap jako hora si nasadil cigaretu do špičky a číšník v tom okamžení cvakl zapalovačem, jako by celý večer čekal na tuto chvíli. Hromotluk mu poděkoval, aniž zvedl hlavu.

Přinesli mi objednaný koktail. Uchopil jsem sklenici a napil jsem se. Hudba dohrála a odmlčela se. Párky se od sebe odtrhly a vracely se ke stolům. Lany Mitchell pořád ještě objímal Betty. Pořád se zubil. Pak ji začal přitahovat blíž k sobě. Položil jí ruku na zátylek. Snažila se ho setřást. Přitlačil víc a přistrčil ruměný obličej k její tváři. Bránila se, ale byl

mnohem silnější. Dál jí olizoval tvář. Kopla ho. Rozhněvaně zvedl hlavu.

„Pusťte mě, vy hnusný opilče.“ řekla udýchaně, ale velmi zřetelně.

Na jeho obličeji se objevil škaredý výraz. Stiskl jí paže tak silně, že ji to muselo bolet, zvolna ji násilně přitáhl těsně k sobě, a tak ji držel. Lidé se na ně upřeně dívali, ale nikdo se nehýbal z místa.

„Copa je, holčičko, ty už nemáš tatíčka ráda?“ zeptal se hlasitě chraplavým hlasem.

Neviděl jsem, kam ho kolenem udeřila, ale mohl jsem to uhodnout a jeho to bolelo. Odstrčil ji od sebe a tvář mu naběhla vztekem. Pak se rozmáchl a pleskl ji dlaní a hřbetem ruky přes ústa. Kůže jí okamžitě zrudla. Dívka stála bez hnutí. Pak zvolna řekla hlasem, který bylo slyšet po celé místnosti:

„Až tohle uděláte příště, pane Mitchelle, nezapomeňte si vzít neprůstřelnou vestu.“

Obrátila se a šla od něho. On tam zůstal stát. Jeho obličej zbledl jako stěna - nedovedl jsem říct, jestli to způsobila bolest nebo vztek. Vrchní číšník přišel tiše k němu, cosi zamumlal a *tázavě* při tom zvedl obočí.

Mitchell sklopil oči a podíval se na něho. Pak beze slova vykročil přímo proti němu a vrchní číšník mu vrávoravě musel uhnout z cesty. Mitchell sledoval Betty a cestou vrazil do křesla nějakého hosta, ale nezastavil se, aby se omluvil. Betty v té chvíli usedla ke stolu u skleněné stěny, stojícího hned vedle toho chlapa jako hora v tmavém večerním společenském obleku. Ten na ni pohlédl. Podíval se po Mitchellovi. Vytáhl z úst cigaretovou špičku a prohlédl si ji. Jeho obličej byl úplně bezvýrazný.

Mitchell došel ke stolu. „Ublížilas mi, zlatíčko,“ řekl zastřeným hlasem, ale hlasitě. „To potom jsem zlý. Došlo ti to? Moc zlý. Chceš se omluvit?“

Vstala, jedním pohybem strhla přehoz z opěradla křesla a hleděla mu do očí.

„Mám zaplatit účet já, pane Mitchelle, nebo jej zaplatíte vy penězi, které jste si ode mne půjčil?“

Pohnul rukou, aby se rozmáchl a znova ji mohl udeřit do tváře. Dívka se nehýbala. Chlápek u vedlejšího stolu se však hnul. Jedním pružným pohybem se postavil na nohy a sevřel Mitchellovo zápěstí.

„Tak klid, Larry. Jsi naltý jak zákon káže.“ Pronesl to klidně, skoro

pobaveně.

Mitchell mu vytrhl ruku a prudce se otočil. „Nemíchej se do toho, Brandone.“

„Udělám to s potěšením, staroušku. Nic mi do toho není. Bude ale lépe, když tu dámu znova neuhodíš. Málokdy odtud někoho vyhazují - ale vyloučeno to není.“

Mitchell se pohněvaně zasmál.

„Nechcete si jít plivnout do klobouku, pane šéf?“

Chlap jako hora řekl tiše: „Klid'ánko, Larry, jak jsem říkal. Nebudu to opakovat.“

Mitchell na něho divoce hleděl. „Dobře, ještě se uvidíme,“ řekl vztekle. Udělal několik kroků a zastavil se. „O moc později,“ dodal a napůl se obrátil. Pak nejistě, ale rychle odcházel, nedívaje se ani nalevo ani napravo.

Brandon tam jen tak stál. Dívka tam jen tak stála. Zdálo se, že je na rozpacích, co má dělat.

Pohlédla na něho. On se podíval na ni. Usmál se, zdvořile a bezstarostně, ne jako by ji chtěl k sobě přilákat. Dívka úsměv neopětovala.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptal se. „Někam vás odvézt?“ Pak pootočil hlavu: „Ach, Carle.“

Vrchní číšník okamžitě přispěchal.

„Žádný účet,“ řekl Brandon. „Víte, za těchto okolností -“

„Promiňte,“ řekla dívka ostře, „nechci, aby za mne platili jiní lidé.“

Zvolna zavrtěl hlavou. „To je v tomhle podniku zvykem,“ řekl. „Já s tím nemám nic společného. Ale mohu vám poslat něco k pití?“

Nepřestala se na něho dívat. Vypadala nádherně, romanticky, to byl fakt. „Poslat?“ zeptala se.

Zdvořile se usmál: „Tak tedy přinést -jestli se posadíte.“

A tentokrát odtáhl křeslo od stolu a dívka se posadila. A v té chvíli, ani o vteřinu dřív, dal vrchní znamení orchestru, který spustil další číslo.

Pan Clark Brandon, jak se zdálo, patřil k lidem, kteří nepotřebují zvýšit hlas, aby dostali, co si přejí.

Po chvíli mi přinesli obložený chlebiček. Nebylo to nic, čím by se mohli chlubit, ale jíst se dal. Snědl jsem jej. Okouněl jsem tam ještě asi půl hodiny. *Zdálo se*, že Brandon s dívkou vychází docela dobře. Chovali se klidně. Po chvíli šli tančit. Pak jsem odešel a seděl jsem

venku ve voze a kouřil jsem. Mohla mě spatřit, třebaže to nedala najevo. Věděl jsem, že mě Mitchell neviděl. Zahnul moc rychle ke schodům a byl tak dopálený, že neviděl nic kolem sebe.

Kolem půl jedenácté Brandon vyšel s dívkou a oba nasedli do cadillacu - kabrioletu se staženou střechou. Sledoval jsem vůz a nesnažil se schovávat, poněvadž stejnou cestou jako oni jel patrně každý, kdo měl namířeno do dolních končin městečka Esmeraldy. Jeli do Casa del Poniente a Brandon zajel po svažující se cestě do garáže.

Zbýval zjistit už jen jedno. Zaparkoval jsem kousek stranou a prošel jsem vestibulem k domácím telefonům.

„Prosím slečnu Mayfieldovou. Betty Mayfieldovou.“

„Moment, prosím,“ - krátká pauza - „ano, právě se tu zapsala - ubytovala se u nás. Zvoním na její pokoj, pane.“

Další, mnohem delší pauza.

„Lituji, ale pokoj slečny Mayfieldové se nehlásí.“

Poděkoval jsem a zavěsil. Rychle jsem se odtud vytratil pro případ, že by dívka s Brandonem sešli dolů do haly.

Vrátil jsem se k pronajatému bouráku a v mlze jsem se propletl kaňonem k Rancho Descansado. Zdálo se, že dřevěný domek, v němž byla umístěna recepce, je prázdný a zamčený. Noční zvonek osvětlovalo jediné patrné světýlko zvenčí. Jakžtakž jsem se dostal k chatě 12 C, nechal jsem vůz na parkovišti a celou cestu do svého pokoje jsem zíval. Pokoj byl studený a nevlídný. Někdo tam byl a odnesl pruhovanou příkrývku a stáhl z gauče polštářové povlaky téže barvy.

Odstrojl jsem se, složil jsem kudrnatou hlavu na polštář a usnul.

9

Pobudilo mě ťukání. Nebylo příliš hlasité, ale zato vytrvalé. Měl jsem pocit, že trvá již delší dobu a že mě vyrušilo ze spánku ponenáhlu. Překulil jsem se na druhý bok a poslouchal jsem. Kdosi stiskl kliku a pak se ťukání ozvalo znovu. Podíval jsem se na hodinky. Slabě světélkující ručičky ukazovaly, že je po třetí hodině. Zvedl jsem se, přešel k zavazadlu a vytáhl jsem z něho revolver. Šel jsem ke dveřím a maličko je pootevřel.

Venku stála jakási tmavá postava v domácích šatech. Měla na sobě

cosi jako větrovku. A tmavý šátek uvázaný kolem hlavy. Byla to žena.

„Co chcete?“

„Pusťte mě dovnitř - rychle. A nerozsvěcujte.“

A tak to byla Betty Mayfieldová. Přitáhl jsem dveře k sobě a ona vklouzla jako mlhavý oblak. Zavřel jsem dveře. Sáhl jsem po županu a oblékl jsem si jej.

„Je venku ještě někdo?“ zeptal jsem se. „Ve vedlejším pokoji nikdo není.“

„Ne. Jsem sama.“ Opřela se o zeď. Vyšťáral jsem v kapse tužkovou baterku a úzkým kuželem světla jsem přejížděl po stěně, dokud jsem nenalezl vypínač zářiče. Posvítíl jsem si tím světýlkem na její tvář. Zamžourala a zakryla si oči dlaní. Položil jsem baterku na podlahu, takže světelný kužel mířil k oknům, obě okna jsem zavřel a spustil jsem žaluzie. Potom jsem se vrátil a rozsvítíl lampu.

Povzddechla si, ale mlčela dál. Pořád se ještě opírala o zeď. Vypadala, jako by potřebovala napít. Zašel jsem do kuchyně, nalil jsem do sklenky trochu whisky a donesl jí to. Udělala odmítavé gesto, potom si to rozmyslela, zvedla sklenici a vyprázdnila ji.

Sedl jsem si a zapálil jsem si cigaretu - provedl jsem ten naprosto mechanicky úkon, který je tak nudný, když ho pozorujete u jiných lidí. Pak jsem seděl, díval jsem se na ni a čekal jsem.

Naše pohledy se setkaly nad širokou propastí nicoty. Po chvilce pomalu strčila ruku do šikmé kapsy větrovky a vytáhla pistoli.

„Ach ne,“ řekl jsem. „Jen žádnou reprízu.“

Podívala se na revolver. Ústa se jí chvěla. Namířila revolverem nikam. Odtrhla se od stěny, přešla pokojem a položila revolver k mému lokti.

„Už jsem ho viděl. My dva jsme staří známí. Naposled jsem revolver viděl u Mitchella. Není to tak?“

„Proto jsem vás srazila. Bála jsem se, že vás zastřelí.“

„To by mu zkazilo všechny plány - ať už se týkaly čehokoli.“

„Jenže na to jsem nemohla spoléhat. Promiňte, promiňte mi, že jsem vás udeřila.“

„Děkuju za ty kostky ledu,“ řekl jsem.

„Neprohlédnete si ten revolver?“

„Už jsem se na něj díval.“

„Šla jsem k vám pěšky až z hotelu Casa. Ted tam bydlím. Já - na-

stěhovala jsem se tam dnes odpoledne.“

„To vím. Jela jste taxíkem na stanici Del Mar k večernímu vlaku, tam vás vyzvedl Mitchell a odvezl vás zpátky. Povečeřeli jste spolu a tančili jste a pak došlo k menší výměně názorů. Muž jménem Clark Brandon vás odvezl do hotelu ve svém kabrioletu.“

Udiveně na mě zírala. „Já jsem vás tam neviděla,“ řekla posléze hlasem, který nasvědčoval, že přemýšlí o čemsi jiném.

„Byl jsem v baru. Když jste byla s Mitchellem, byla jste příliš zaměstnaná tím inkasováním políčků od něho a tím, že jste říkala, aby si příště vzal neprůstřelnou vestu. U Brandonova stolu jste pak seděla zády ke mně. Odešel jsem dřív než vy a čekal jsem venku.“

„Začínám si myslet, že jste opravdu detektiv,“ řekla klidně. Její pohled opět sklouzl na revolver. „Už mi ho zpátky nedal,“ řekla. „Ovšem - dokázat t nemůžu.“

„To znamená, že byste byla ráda, kdybyste to mohla dokázat.“

„Trochu by to pomohlo. Ale asi ne dost. Aspoň ne pak, až zjistí, kdo jsem. Víte snad, o čem mluvím.“

„Sedněte si a přestaňte skřípat zuby.“

Zvolna přistoupila ke křeslu, posadila se na opěradlo a předklonila se. Hleděla do země.

„Vím, že tu je něco, co lze vypátrat,“ řekl jsem. „Totiž - Mitchell to vypátral. Takže i já bych to zjistil, kdybych se do toho dal. Každý, kdo bude vědět, že se něco dá vypátrat, dokáže to. Já zatím nevím, co to je. Mám jen úkol neztratit vás z dohledu a podat zprávu.“

Blýskla po mě pohledem. „A udělal jste to?“

„Podal jsem hlášení,“ řekl jsem po pauze. „Pro tu chvíli jste se mi ztratila. Zmínil jsem se o San Diegu. Stejně by se o tom dozvěděl z meziměstské ústředny.“

„Ztratila jsem se vám,“ opakovala suše. „Ten, kdo vás za mnou poslal, má o vás asi pěkné mínění, ať je to kdo je to.“ Pak se zahryzla do rtu. „Promiňte, tak jsem to nemyslela. Snažím se dojít k rozhodnutí v jedné věci.“

„Jen žádný spěch,“ řekl jsem. „Je teprv za deset minut půl čtvrté ráno.“

„Ted se mi posmíváte.“

Podíval jsem se na ohřívač na stěně. Nebylo na něm nic vidět, ale aspoň se mi zdálo, že v pokoji už není taková zima. Napadlo mě, že se potřebuji napít. Odešel jsem do kuchyňky a vypil jsem sklenku.

Postavil jsem ji, znovu jsem si nalil a vrátil jsem se zpátky.

Držela v ruce sešitek s koženkovými deskami. Ukázala mi ho.

„Mám tady pět tisíc dolarů v cestovních šecích po stovce. Co byste pro mně udělal za pět táců, Marlowe?“

Usrkl jsem whisky. Nasadil jsem si přemýšlivý výraz a zauvažoval: „Když budu počítat s normální reží, zaplatilo by mi to plnou pracovní dobu za několik měsíců. Totiž v tom případě, že bych byl ke koupi.“

Poklepala sešitkem na opěradlo křesla. Neušlo mi, že si druhou rukou div neutrhne kolenní jablko.

„Fakt je, že se koupit dáte,“ řekla. „A tohle bude jenom záloha předem. Můžu si dovolit i nákladné koupě. Mám tolik peněz, že se vám o tom nesnilo. Můj manžel byl tak bohatý, že to bylo až žalostné. Vymáčkla jsem z něho maličkost: půl milionu dolarů.“

Nasadila odpuzující posměšný výraz a poskytla mi spoustu času k tomu, abych si na něj mohl zvyknout.

„Doufám, že nebudu muset nikoho zavraždit.“

„Nebudete.“

„Nelíbí se mi tón, kterým to říkáte.“

Podíval jsem se po očku na revolver, kterého jsem se zatím prstem nedotkl. Přišla pěšky z hotelu uprostřed noci, aby mi revolver přinesla. Nemusel jsem se ho dotknout. Zíral jsem na revolver. Nahnul jsem se k němu a čichl jsem si k hlavni. Zatím jsem se ho nepotřeboval dotknout, ale věděl jsem, že to přece jen udělám.

„Kdo má tu střelu v sobě?“ zeptal jsem se jí. Chlad pokoje mi pronikl do krve. V žilách mi proudila ledová voda.

„Jenom jednu střelu? Jak to víte?“

Pak jsem vzal revolver do ruky. Vysunul jsem zásobník, podíval jsem se na něj a zase jsem ho zasunul zpátky. Ozvalo se cvaknutí, jak dosedl na své místo v rukojeti.

„No, možná, že jsou ty střely dvě,“ řekl jsem. „V zásobníku je šest nábojů. Pistole je sedmiranná. Jeden náboj jste mohla natáhnout do hlavně a pak přidat do zásobníku další. Mohla jste ovšem vystřít celou sérii a pak znovu celý zásobník doplnit.“

„Pěstujeme konverzaci, nezdá se vám?“ pronesla zvolna. „Nechceme to říct otevřeně.“

„Jak si přejete. Kde ho máte?“

„Leží přes lehátko na balkóně v mém pokoji. Všechny pokoje na té

straně domu mají balkón. Ty balkóny jednotlivých pokojů nebo apartmá oddělují betonové zídky, které se sklánějí nahoře směrem ven. Nějaký pokrývač nebo horolezec by se myslím snad přes tu zídku dostal. S břemenem ale nikdy. Bydlím v nejvyšším, jedenáctém poschodí a nade mnou je už jenom střecha.“

Odmklčela se, sraстила čelo a rukou, kterou mačkala kolenní jablko, udělala bezmocné gesto. „Tohle se vám bude zdát tak trochu omšelé,“ pokračovala. „Na balkón se mohl dostat jedině přes můj pokoj. A já ho tudy nepouštěla.“

„A víte určitě, že je mrtev?“

„Docela určitě. Je na sto procent mrtev. Mrtvý a studený jako led. Nevím, kdy se to stalo. Neslyšela jsem vůbec nic. Fakt je, že mě něco probudilo. Ale nebyl to žádný zvuk jako třeba výstřel. Rozhodně už byl studený. Nevím tedy, co mě probudilo. Stejně jsem hned nevstala. Jenom jsem tak ležela a přemýšlela. Znovu jsem neusnula, a tak jsem po chvíli rozsvítila světlo, vylezla z postele a chodila jsem po pokoji a kouřila jsem. Pak jsem si všimla, že mlha zmizela a venku svítí měsíc. Ne tam dole u vody, ale nahoře v mém poschodí. Když jsem vyšla na balkón, viděla jsem, jak se tam dole pode mnou válí mlha. Bylo strašně chladno. Hvězdy se zdály strašně veliké. Stála jsem u té zídky nějakou chvíli, než jsem ho vůbec zpozorovala. Myslím, že tohle zní tak hezky omšele, nebo hodně nepravděpodobně. Nedovedu si představit, že by to policie brala vážně - aspoň zpočátku. A později - krátce, dívejte se na to takhle. Mám naději sotva jednu k miliónu - když mi někdo nepomůže.“

Zvedl jsem se, dopil jsem zbytek whisky ve sklenice a přistoupil k ní.

„Chtěl bych vám k tomu něco říct. Předně na to normálně ne-reagujete normálním způsobem. Nejste ledově chladná, ale jste přes-příliš chladná. Žádná panika, žádná hysterie, vůbec nic. Jste fatalistická. A dál, slyšel jsem dnes odpoledne celý váš rozhovor s Mitchellem. Vyšrouboval jsem odtud žárovky -“, ukázal jsem na ohříváč na zdi -“a na přepážku zadní stěny krytu jsem přiložil stetoskop. Mitchell věděl, kdo jste, a kdyby rozhlásil to, co věděl, přiměl by vás, abyste vystupovala pod jiným falešným jménem a hledala úkryt v nějakém jiném městě. Říkala jste, že jste ta nejšťastnější žena na světě proto, že ještě žijete. A nyní na vašem balkóně leží mrtvý muž, zastřelený vaším

revolverem, a ten muž není ovšem nikdo jiný než Mitchell. Mám pravdu?“

Přikývla. „Ano, je to Lany.“

„A vy říkáte, že jste ho nezabila. A vy říkáte, že by tomu poldíci hned napoprvé stěží uvěřili. A později vůbec ne. Odvážil bych se tvrdit, že jste s nimi už měla co dělat.“

Pořád se dívala do výšky na mě. Pomalu se postavila na nohy. Naše tváře byly těsně u sebe, hleděli jsme si upřeně do očí. Nemělo to žádný význam.

„Půl miliónu dolarů je spousta peněz, Marlowe. Není vás nijak snadno koupit. Na světě se ještě najdou místěčka, kde bychom vy a já mohli vést nádherný život. Třeba v některém z těch luxusních činžáků u mořské pláže v Riu. Nevím, jak dlouho by nám ty peníze vydržely, ale věci se vždycky dají zařídit, nemyslíte?“

Řekl jsem: „Kolik různých žen se ve vás skrývá. Teď to na mě hrajete jako gangsterská milenka. Když jsem vás viděl poprvé, byla jste tichá, dobře vychovaná dáma. Nelíbilo se vám, když se o vás pokoušely filmové ideály jako třeba Mitchell. Pak jste si koupila balíček cigaret a vykouřila jednu jakoby s odporem. Pak jste mu dovolila, aby vás objímal - jakmile jste přijela sem. Předě mnou jste na sobě roztrhla halenku, chachacha, cynická jako mazlíček z Park Avenue poté co odejde domů ten paprika, který ji vydržuje. Pak jste mi dovolila, abych vás objímal. Pak jste mě vzala přes hlavu lahví whisky. Teď mluvíte o tom, jaký nádherný život povedeme v Riu. Která z vás bude mít hlavu na polštáři, až se ráno probudím?“

„Pět tisíc na ruku. A mnohem víc později. Policie vám nedá ani na pět páráték. Jestli máte jiný názor, je tady telefon.“

„Co mám za těch pět táců udělat?“

Zvolna vydechla, jako by konečně bylo po krizi. „Ten hotel stojí skoro na kraji útesu. Podél zdi vede dole jenom úzký, velmi úzký chodníček. Pod útesem jsou skály a moře. Za chvíli bude vysoký příliv. Můj balkón vyčnívá přímo nad vodu.“

Přikývl jsem. „Je tam požární schodiště?“

„Ano, z garáže. *Začíná* hned za stanovištěm zdviže v suterénu, které je ve výšce dvou nebo tří stupňů nad podlahou garáže. Je to ale dlouhý, obtížný výstup.“

„Za pět táců bych po tom schodišti šel ve skafandru. Vyšla jste ven

přes halu?“

„Po požárním schodišti. V garáži je celonoční služba, ale hlídač spal v jednom voze.“

„Říkala jste, že Mitchell leží na lehátku. Je tam hodně krve?“

Cukla sebou.

„To - to jsem si nevšimla. Myslím, že asi bude.“

„Vy jste si toho nevšimla? Šla jste k němu dost blízko, abyste zjistila, že je studený jako led. Kam ho střela zasáhla?“

„Ránu jsem neviděla. Patrně byl zasažen z druhé strany.“

„Kde ležel revolver?“

„Byl na podlaze balkónu - hned u jeho ruky.“

„U které ruky?“

Oči se jí mírně rozšířily. „Záleží na tom? Já nevím, u které. Ležel tak nějak napříč přes lehátko, na jedné straně mu visela hlava a na druhé nohy. Musíme pořád takhle o té věci mluvit?“

„Jak si přejete,“ řekl jsem. „O přílivu a o mořských proudech v těchto končinách nemám vůbec páru. Může ho to vyplavit zítra na pláž, nebo může zůstat ve vodě čtrnáct dní. Když ovšem počítám s tím, že nám to klapne. Jestli zůstane ve vodě dost dlouho, nemusí se ani přijít na to, že byl zastřelen. A myslím, že je tu jistá naděje, že mrtvolu nenajdou vůbec. Příliš se s tím počítat nedá, ale trochu ano. V pobřežních vodách jsou barrakudy. To jsou ty dravé ryby. A podobně.“

„Rozhodně se to snažíte vykreslit co nejodporněji,“ řekla.

„No - mám z čeho vycházet. A také přemýšlím, jestli třeba nespáchal sebevraždu. Pak bychom ten revolver museli dát zpátky. On byl levák, jak víte. Proto jsem se vás ptal, u které ruky revolver ležel.“

„Ach ano. Byl levák. Máte pravdu. Ale sebevraždu nespáchal. Kdepak on, ten samolibý hezoun.“

„Říká se, že někdy člověk zabíjí věc, kterou má nejvíc rád. Nemohl to být on sám?“

„Tenhle vášnosta nikoli,“ řekla stručně a s konečnou platností. „Když nám bude přát štěstí, budou si nejspíš myslet, že spadl z balkónu. Bůhví, že opilý na to byl dost. A zatím já budu v Jižní Americe. Mám ještě platný cestovní pas.“

„Na jaké jméno máte ten pas?“

Natáhla ruku a špičkami prstů mi přejela po tváři. „Brzy o mně

budete vědět všechno. Nebud'te netrpělivý. Dozvíte se o mně ty nejdůvěrnější věci. Nemůžete to chvilenu vydržet?“

„Jo. Začnu se důvěrně obeznámovat s cestovními šeky společnosti American Express. Zbývá nám ještě hodina nebo dvě tmy, a o něco delší doba, než se mlha zvedne. Vy se bavte těmi šeky, než se obléknu.“

Sáhl jsem do saka a podal jí plnicí pero. Sedla si blíž ke světlu a začala šeky podepisovat svým druhým jménem. Mezi zuby vystrkovala špičku jazyka. Psala zvolna a pečlivě. Podpis zněl na jméno Elizabeth Mayfieldová.

Ta záměna jmen byla připravena ještě předtím, než odjela z Washingtonu.

Zatímco jsem se oblékal, přemýšlel jsem, je-li opravdu tak pošetilá, aby si myslela, že jí pomohu odklidit mrtvolu.

Odnosl jsem sklenky do kuchyňky a cestou jsem shrábl revolver. Nechal jsem za sebou zapadnout otáčivé dveře a strčil jsem revolver i zásobník do tácu pod rošt elektrického sporáku. Vypláchl jsem sklenky a otřel jsem je. Vrátil jsem se do obývacího pokoje a naházel jsem na sebe šaty. Ani se na mě nepodívala.

Podepisovala ještě šeky. Když skončila, vzal jsem ten sešitek se šeky, prolistoval je jeden po druhém a překontroloval podpisy. Ty velké peníze mě nechávaly naprosto chladným. Zastrčil jsem sešitek do kapsy, zhasl lampu a popošel ke dveřím. Když jsem je otevřel, stála vedle mne. Stála těsně vedle mne.

„Vyklouzněte,“ řekl jsem. „Zastavím se pro vás na dálnici hned u toho místa, co končí zídka.“

Obrátila se tváří ke mně a trochu se ke mně naklonila. „Mohu vám důvěřovat?“ zeptala se tlumeně.

„Až do jisté míry.“

„Jste aspoň upřímný. Co se stane, když se nám to nepovede? Jestli už někdo hlásil, že slyšel výstřel? Jestli tam slepě vpadneme a bude tam plno policajtů?“

Stál jsem tam jen tak, s očima na její tváři, a neodpověděl jsem jí.

„Dovolte mi, abych hádala,“ řekla velice tiše a pomalu. „Necháte mě ve štychu na to tata. A žádných pět tisíc dolarů mít nebudete. Tyhle šeky budou mít cenu starého novinového papíru. Neodvážíte se ani jediný inkasovat.“

Stále jsem nic neříkal.

„Vy mizero.“ Nezvedla hlas ani o půl tónu. „Proč jsem za vámi vůbec chodila?“

Sevřel jsem jí tvář rukama a políbil ji na rty. Ucouvla.

„Pro tohle ne,“ řekla. „Pro tohle určitě ne. A ještě maličkost. Je úplně nicotná a bezvýznamná, já vím. Musela jsem se to naučit. Od odborných učitelů. Byly to dlouhé, obtížné a bolestné lekce a byla jich spousta. Totiž prostě to, že jsem ho náhodou opravdu nezabila.“

„Třeba tomu i věřím.“

„Neobtěžujte se,“ řekla. „Nikdo jiný se nebude snažit, aby mi věřil“

Obrátila se a vyklouzla na verandu a po schodech dolů. Ještě se mihla mezi stromy. Po deseti metrech ji zakryla mlha.

Zamkl jsem dveře, usedl jsem do najatého vozu a po tiché příjezdové cestě jsem projel kolem zavřené recepcce osvětlené nočním zvonkem. Celé to místo tvrdě spalo, ale nahoru a dolů kaňonem duněla nákladní auta naložená stavebním materiálem a naftou, a ty ohromné skříňové vozy s vlečňáky nebo bez nich, naložené vším možným, co město potřebuje k životu. Mlhovky byly rozsvíceny a nákladňáky se pomalu a s námahou soukaly do kopce.

Padesát metrů za branou vykročila ze stínu na konci zídky a vlezla do auta. Rozsvítil jsem přední světla. Z moře se ozýval sténavý zvuk mlhového signálu. Nahoře ve výšce, kde byla obloha jasná, přeletěla s ječivým svitem formace proudových letadel z North Islandu, ozvalo se zahučení tlakové vlny a letadla byla pryč dřív, než jsem vytáhl z řídicí desky zapalovač a zapálil si cigaretu.

Dívka seděla nehybně vedle mne, dívala se přímo před sebe a nemluvila. Neviděla mlhu ani zadní část nákladňáku, který jsme předjížděli. Neviděla vůbec nic. Jenom ztuhle seděla v té jediné poloze, v zoufalé strnulosti jako někdo, koho vezou na šibenici.

Buď tohleto, anebo to uměla filmovat tak práskaně a rafinovaně, že jsem se s podobnou ženskou nesešel už hezky dlouho.

10

Hotel Casa del Poniente stál u okraje útesů, obklopený asi čtyřmi hektary trávníků a květinových záhonů, hlavní vnitřní dvůr byl na straně chráněné před počasím, stolky byly rozestavěny za skleněnou

stěnou a uprostřed vedla ke vchodu korzová cesta, po obou stranách olemovaná drátěným plotem s popínavými rostlinami. Na jedné straně byl bar, na druhé kavárna a na jedné i na druhé straně budovy byla asfaltová parkoviště, skrytá částečně za rozkvetlým živým plotem, vysokým asi půl metru. Na parkovištích stály vozy. Ne každý host se obtěžoval tím, aby použil garáže v suterénu, třebaže tamější vlhký a slaný vzduch chrómu příliš neprospívá.

Zaparkoval jsem nedaleko vjezdu do garáže a hukot oceánu se ozýval z těsné blízkosti a člověk občas cítil jemnou spršku slané vody a její pach. Vystoupili jsme z vozu a došli jsme ke vchodu do garáže. Po straně rampy vedl úzký zvýšený chodníček. Uprostřed vchodu visela tabulka, na které stálo: *Vjíždějte na první rychlost. Používejte klaksonu.* „Půjdu halou. Jsem příliš unavená na to, abych lezla po těch schodech.“

„Dobře. To zákon nezakazuje. Jaké máte číslo pokoje?“

„Dvanáct dvacet čtyři. Co budeme dělat, když nás chytanou?“

„Při čem nás chytanou?“

„Vždyť to víte. Jak -jak ho házíme přes zeď balkónu. Nebo někam jinam.“

„Po mně by se svezli i kvůli krtčí hromádce. Co s vámi, to nevím. To záleží na tom, co o vás ještě vědí.“

„Jak můžete takhle mluvit na lačný žaludek?“

Obrátila se a šla rychle pryč. Pustil jsem se po rampě dolů. Zahýbala jako všechny rampy, a pak jsem uviděl zasklenou kukaň s lampou, která visela se stropu. O kousek níž jsem mohl vidět, že v kanceláři nikdo není. Napínal jsem uši, jestli někoho neuslyším spravovat něco na voze nebo šumění tekoucí vody při mytí auta, nějaké kroky, pohvizdování, jakýkoli slabý zvuk, který by mi naznačil, kde je a co dělá noční hlídač. V suterénní garáži lze zaslechnout i ty nejtišší zvuky. Nezaslechl jsem nic.

Sestupoval jsem dál a byl jsem nyní téměř ve stejné úrovni se střechou kanceláře. Když jsem se sehnul, viděl jsem nízké schody vedoucí ke stanovišti zdviže. Na dveřích byla tabulka: KE ZDVIŽI. Skleněnými výplněmi dveří jsem viděl světlo, ale nic víc.

Sestoupil jsem po dalších třech schodech a zůstal jsem stát jako přikovaný. Noční hlídač hleděl přímo na mě. Seděl na zadním sedadle ohromného salonního packarda. Světlo mu svítilo do tváře a prudce se odráželo od jeho brýlí. Byl pohodlně opřený v koutě vozu. Stál jsem na

místě a čekal tam, až se hlídač pohne. Nehýbal se. Hlavou se opíral o polštářování. Ústa měl otevřená. Musel jsem se přesvědčit, proč se nehýbe. Mohl se jen přetvařovat, že spí, a počkat, až zmizím z dohledu. Pak by se rozběhl k telefonu a zavolal nahoru do kanceláře.

Potom jsem si řekl, že to je hloupost. Hlídač nastoupil do služby patrně až večer a nemohl znát všechny hosty od vidění. Chodník vedle rampy sloužil k tomu, aby se po něm chodilo. Byly už skoro čtyři ráno. Asi za hodinu začne svítat. Takhle pozdě by se žádný hotelový zloděj nedával do práce.

Šel jsem rovnou k packardu a podíval jsem se na muže vevnitř. Dvířka vozu a okna byla dobře uzavřená. Muž se nepohnul. Sáhl jsem po klice dvířek a zkusil dveře otevřít tak tiše, abych neztropil hluk. Muž se nehnul ani teď. Vypadal jako barevný člověk s velmi světlou pletí. A rovněž se zdálo, že spí. Zaslechl jsem jeho chrápání ještě dříve, než se mi podařilo otevřít dvířka. A pak mě ten medový pach dobře fermentované marijuany udeřil rovnou do nosu. Ten chlápek byl mrtev pro svět, nalézal se v údolí míru, kde se čas zastavil a svět se skládal z barev a tónů. A za pár hodin bude bez místa, i když ho nesbalí poldíci a nestrčí do chládku.

Zavřel jsem opět dvířka vozu a vrátil jsem se ke dveřím se skleněnými výplněmi. Vstoupil jsem do malé, prázdné místnosti s betonovou podlahou a dvoukřídlymi prázdnými dveřmi zdviže. Vedle nich vedly k požárnímu schodišti dveře, opatřené samočinným zavíracím zařízením. Překonal jsem odpor silného péra a začal jsem vystupovat po schodišti. Kráčel jsem pomalu. Ze suterénu do dvacátého patra je spousta schodů. Počítal jsem požární východy, protože nebyly označeny čísly. Všechny ty dveře byly bytelné a šedé jako ty betonové schody. Zpocený a udýchaný jsem ve dvanáctém patře otevřel dveře u chodby. Po špičkách jsem došel k pokoji 1224 a zkusil jsem kliku. Nepovolila, ale dveře se vzápětí otevřely, jako by za nimi na druhé straně čekala, prošel jsem kolem ní, svalil jsem se do křesla a čekal jsem, až zas popadnu dech. pokoj byl prostorný, vzdušný a měl křídlové okno, vedoucí na balkón. Dvojité postel se zdála neustlaná, jako by v ní někdo spal, anebo aspoň byla narafičena, aby tak vypadala. Kusy šatů a prádla byly pohozené na židlích, na toaletním stolku ležely různé kosmetické potřeby, na podlaze stálo zavazadlo. Pro jednu osobu mohl takový pokoj stát asi dvacet dolarů denně.

Zaklapla zástrčku na dveřích. „Měl jste nějaké potíže?“

„Noční hlídač je zpitomělý z marijuany. Ten je neškodný jako koťátko.“

Zvedl jsem se z křesla a vykročil jsem ke skleněným dveřím na balkón.

„Počkejte,“ řekla ostře. Podíval jsem se po ní. „Nemá to smysl,“ řekla. „Takovou věc nemůže udělat nikdo.“

Zůstal jsem stát a čekal jsem.

„Radši zavolám policii,“ řekla. „I když to pro mne nebude příjemné.“

„Báječný nápad,“ řekl jsem. „Jak to, že jste na to nepřišla už dřív?“

„Raději jděte pryč,“ řekla. „Není třeba, abyste do toho byl zamíchaný.“

Neříkal jsem nic. Pozoroval jsem její oči. Měla co dělat, aby se jí nezavřely. Buď to způsobila opožděná reakce na nervový otřes nebo nějaké prášky. Nevěděl jsem, co si z toho mám vybrat.

„Spolkla jsem dvě tablety pro spaní,“ řekla, jako by četla moje myšlenky. „Dnes v noci bych už žádné další nepříjemnosti nesnesla. Prosím vás, jděte pryč. Až se probudím, zavolám pokojovou obsluhu a zařídím to nějak s číšníkem, aby se podíval na balkón. Najde tam to, co tam bude. A já o tom nebudu vědět ani ň.“ Slova se jí zadržávala. Zavrtěla hlavou a masírovala si prsty spánky. „Lituji, že to s těmi penězi nevyšlo. Budete mi je muset vrátit, nemyslíte?“

Přistoupil jsem těsně k ní. „Protože kdybych vám je nevrátil, všechno byste jim pověděla.“

„Musela bych,“ řekla ospale. „Co bych mohla dělat? Vytáhnou to ze mne. Já - já jsem příliš zmořená, než abych dokázala dál vzdorovat.“

Uchopil jsem ji za paži a zatřásl jí. Hlava se jí zaklínkala. „Určitě jste si vzala jen dvě tablety?“

Zamrkala a otevřela oči. „Ano. Víc než dvě nikdy neberu.“

„Tak poslouchejte. Půjdu se tam na něho podívat. Pak se vrátím na Rancho. Vaše peníze si ponechám. Také mám váš revolver. Snad se u mě nedá vystopovat, ale - Nespěte! poslouchejte!“

Hlava se jí zase sklonila na stranu. Prudce ji narovnala a otevřela oči, ale ty vypadaly mdle a bez lesku. „Poslouchejte. Jestli se jim ten revolver nepodaří vystopovat přes vás, určitě nezjistí, že ho mám já. Pracuji pro advokáta a mám vás na starosti. Ty cestovní šeky a ten revolver půjdou tam, kam patří. A celá historka, kterou povíte poldíkům, nebude mít cenu zlámané grešle. Pomůže vám jedině pod

šibenici. Rozuměla jste tomu?“

„A-ano,“ řekla. „A j-je mi to vosk.“

„To neříkáte vy. Mluví z vás prášky pro spaní.“

Zhroutila se dopředu a já jsem ji chytil a odvedl k posteli. Svalila se na ni a zůstala ležet tak, jak padla. Vyzul jsem jí střevíčky, přehodil jsem přes ni deku a zabalil ji do ní. Okamžitě usnula. Začala chrápat. Vešel jsem do koupelny a šátral tam, až jsem na policiče našel lahvičku nembutalu. Byla skoro plná. Na štítku stálo číslo receptu a datum. Datum bylo skoro měsíc staré, lékárna měla baltimorskou adresu. Nasypal jsem ty žluté tablety do dlaně a počítal. Bylo jich čtyřicet sedm a lahvičku skoro naplnily. Ti, co se chtějí otrávit, vezmou všechny tablety - až na ty, které vysypou, a skoro pokaždé pár tablet vysypou. Dal jsem tablety zpátky do lahvičky a zastrčil ji do kapsy.

Vrátil jsem se do pokoje a znova na ni pohlédl. V pokoji bylo chladno. Pootevřel jsem trochu radiátor. A konečně jsem otevřel skleněné dveře a vyšel na balkón. Byla tam zima jako v pekle. Balkón byl pět metrů dlouhý a tři a půl metru široký, zepředu obehnaný tři čtvrtě metru vysokou zídou, zakončenou nahoře nízkým železným zábradlím. Nebylo těžké seskočit dolů, ale nešťastnou náhodou odtud mohl člověk sotva spadnout. Na balkóně stály dvě hliníkové zahradní židle s polštářovanými sedadly a dvě lehátka téhož typu. Zídka nalevo vyčnívala ven tak, jak mi to Betty vylíčila. Pochyboval jsem, že by přes ni přešel pokrývač bez lana. Zeď na protilehlé straně mířila strmě vzhůru, patrně k okraji střešní terasy.

Na lehátkách ani na podlaze, ani nikde na balkóně se žádná mrtvola nevyskytovala. Hledal jsem nějaké krvavé stopy. Nic. Na balkóně krev nebyla. Prohlédl jsem zabezpečovací zídku. Žádná krev. Nikde známka, že by přes zídku někdo něco přehazoval. Postavil jsem se ke zdi, přidržel se kovového zábradlí a vyklonil jsem se ven, co nejdál. Hleděl jsem přímo dolů, kde zeď vyrůstala ze země. Viděl jsem křoviny, pak úzký pruh trávníku, pak dlážděný chodníček pro pěší, další pruh trávy a pevný plot, u kterého rostly další křoviny. Odhadl jsem vzdálenost. Z té výšky to nebylo snadné, ale bylo to aspoň dobrých dvanáct metrů. Za plotem se mléčně zbarvené mořské vlny rozbíjely na nějakém napůl ponořeném úskalí.

Lany Mitchell byl asi o centimetr vyšší než já, ale odhadoval jsem, že váží zhruba o sedm kilo méně. Takový člověk se ještě nenarodil,

který by dokázal osmdesát kilo těžké břemeno přehodit přes toto zábradlí dost daleko, aby padlo do vody. Byla tu chabá možnost, že tohle dívku nenapadlo, ale ta chabá možnost činila tak desetinu procenta.

Otevřel jsem skleněné dveře, vešel jsem dovnitř, zavřel za sebou a postavil se k její posteli. Dívka dosud zdravě spala a chrápala. Hřbetem dlaně jsem se dotkl její tváře. Tvář byla vlhká. Spící se pohnula a něco zamumlala. Pak vzdechla a zavrtěla hlavou do polštáře. Oddechovala normálně - žádné nepravidelné či přerývané oddechování jsem neslyšel, nic nenasvědčovalo chorobnému spánku po požití nadměrné dávky prášků.

V tomto jediném bodě mi řekla pravdu, jinak mi jí prozradila proklatě málo.

V horní zásuvce toaletního stolku jsem našel její kabelku. Vzadu měla postranní kapsičku na zdrhovadlo. Než jsem tam zastrčil sešitek s cestovními šeky, podíval jsem se, co v ní je. Našel jsem pár složených šustivých bankovek, jízdní řád do Santa Fé, ochranné pouzdro na jízdenku s kontrolním útržkem cestovního lístku a místenky z pullmanu. byly vyplněny na lůžko E ve vagónu č. 19 z Washingtonu D. C. do San Diega - Kalifornie. Nenašel jsem žádný dopis, nic, coby mi prozrazovalo její totožnost. To má jistě zamčeno v zavazadle. Vnitřek kabelky obsahoval věci, které ženy s sebou obvykle nosí: rtěnku, pudřenku, tobolku na drobné s několika stříbrnými mincemi, pár klíčů na kroužku, na němž visela drobná bronzová tygří hlava. Krabička cigaret, která vypadala nedotčeně, ale byla načatá. Trhací zápalky -jedna papírová zápalka chyběla. Tři kapesníčky bez iniciál, svazeček smírkových proužků na doleštění nehtů, manikúrový nožík, maskara na obočí, hřeben v koženém pouzdře, malý kulatý kelímek s lakem na nehty, titěrný adresář. Vrhł jsem se po něm. Był prázdný, nepopsaný. V kabelce rovněž byly brýle proti slunci s ozdobnou obrubou, v pouzdře neoznačeném jménem, plnicí pero, malá zlatá tužka, a to bylo všecko. Vrátil jsem kabelku tam, odkud jsem ji vzal. Šel jsem ke stolu, vzal jsem obálku a dopisní papír s hlavičkou hotelu.

Hotelovým perem jsem napsal: „*Milá Betty, lituju, že jsem nezůstal mrtev. Vysvětlení podám zítra. Larry.*“

Vložil jsem vzkaz do obálky, zalepil jsem ji, napsal na ni *Slečna Betty Mayfieldová* a obálku jsem položil před práh na místo, kde by

ležela, kdyby ji někdo podstrčil pod dveře.

Otevřel jsem dveře, vyšel jsem ven, zavřel jsem za sebou, namířil si to k požárnímu schodišti a pak jsem hlasitě řekl: „K čertu s tím,“ a zazvonil jsem na zdviž. Nepřicházela. Znova jsem zazvonil a podržel jsem prst na tlačítku. Konečně přijela nahoru a rozespálý mladý Mexičan otevřel dveře a zažíval na mě. Pak se na omluvu zazubil. Zazubil jsem se rovněž a neřekl jsem nic.

U recepčního pultu naproti zdviži nikdo nebyl. Mexičan se uvelebil v křesle a spal, než jsem ušel šest kroků. Kdekdo byl ospalý, jenom Marlowe ne. Ten pracuje od svítání do svítání a ani si to nedá zaplatit.

Odjel jsem zpátky na Rancho Descansado, nenašel tam nikoho vzhůru, pohlédl jsem toužebně na postel, ale sbalil jsem si zavazadlo - vespodu ležel Bettin revolver - dal jsem do obálky dvanáct dolarů a cestou zpátky jsem obálku i s klíči od pokoje hodil do otvoru ve dveřích recepcí,

Odjel jsem do San Diega, vrátil jsem najatý vůz a v restauraci proti nádraží jsem snědl snídani. Ve čtvrt na osm jsem chytil expresní motorový vlak, sestavený ze dvou vagónů, který staví v L. A., kam přijíždí přesně v deset ráno.

Odjel jsem taxíkem domů, oholil jsem se, osprchoval, snědl jsem druhou snídani a prohlédl si ranní noviny. Táhlo k jedenácté, když jsem zavolal do kanceláře pana Clyde Umneye, toho advokáta.

Bral telefon osobně. Slečna Vermilyeaová snad nebyla dosud vzhůru.

„Tady je Marlowe. Jsem doma. Můžu k vám zaskočit?“

„Našel jste ji?“

„Jo. Volal jste Washington?“

„Kde je teď?“

„Radši vám to řeknu ústně. Volal jste Washington?“

„Radši bych nejdřív slyšel zprávy od vás. Čeká mě dnes spousta práce.“ Měl slabý hlas, kterému chyběl půvab.

„Za půl hodiny budu u vás.“ Rychle jsem zavěsil a zavolal garáž, kde jsem měl svůj vůz značky Olds.

11

Je až moc takových kancelářů jako kancelář pana Clyde Umneye.

Byla vytáflovaná čtverci hřebenové překližky, sesazenými k sobě v pravém úhlu tak, aby to dělalo dojem šachovnice. Osvětlení tu bylo nepřímé, koberce pokrývaly podlahu od jedné stěny ke druhé, nábytek byl světlý, křesla pohodlná a palmáře patrně přehnaně vysoké. Okna v kovových rámech se otevírala ven a za budovou bylo malé, ale šikovné parkoviště aut, rozdělené na políčka, která byla bílou barvou popsána jmény. Z nějakého důvodu zůstalo políčko Clyde Umneye volné, a tak jsem v něm zaparkoval vůz. Vozil ho snad do kanceláře šofér. Budova byla třípatrová, nedávno postavená, obsazená výhradně lékaři a advokáty.

Když jsem vešel, slečna Verilyeaová se právě chystala na ten den perně práce tím, že si upravovala svůj platinově plavý účes. Zdálo se mi, že vypadá poněkud opotřebovaněji. Odložila zrcátko a dala si cigaretu.

„Koukejme se, pan Tuhý chlapík osobně. Čím si máme vysvětlit, že jsme byli takto poctěni?“

„Umney mě čeká.“

„Pro *tebe* pan Umney, balíku.“

„Pro tebe slavný zvěd, pučku.“

V té chvíli se navztekala. „Neříkejte mi pučku, vy fórový fízle!“

„Vy mi neříkejte balíku, vy drahocenná sekretářko. Co děláte dnes večer? A nepovídejte mi, že zas jdete na rande se čtyřmi mariňáky.“

Kůžě kolem očí jí zbledla. Prsty sevřely těžítka na papír jako dráp. Taktak, že ho po mě nehodila. „Vy mizero!“ řekla kousavě. Pak pohnula páčkou ampliónu a oznámila hlasu: „Pane Umney, přišel pan Marlowe.“

Zaklonila se a zavrtala se do mne pohledem: „Znám lidi, kteří vás mohou udělat tak maličkým, že si k obouvání budete muset brát štafle.“

„Někdo si moc nalámal hlavu, než si tohle vymyslel,“ řekl jsem. „A lámáním hlavy nenahradíte nadání.“

Náhle jsme se oba dali do smíchu. Dveře se otevřely a Umney vystrčil obličej. Pokynul bradou, abych šel dál, ale očima visel na té dívce s platinovými vlasy.

Vešel jsem dovnitř a on po chvíli zavřel dveře a odkráčel za ohromný polokruhovitý psací stůl, nahoře pokrytý zelenou kůží a hromadami samých důležitých listin. Byl to úhledný, velice pečlivě oblečený muž s příliš krátkýma nohama, příliš dlouhým nosem a příliš prořídlymi vlasy. Měl průzračné hnědé oči, které vzhledem k tomu, že byl advokát, vzbuzovaly důvěru.

„Dovoloval jste si něco na mou sekretářku?“ zeptal se mne hlasem, který vůbec nebyl průzračný.

„Kdepak. Jenom jsme si vyměňovali poklony.“

Sedl jsem si do křesla pro klienty a díval jsem se na něho pokud možno zdvořile.

„Zdálo se mi, že je pěkně rozzlobená.“ Dřepł si do křesla toho typu, který mívají administrativní ředitelé, a nasupil obličej.

„Je na tři neděle zadaná,“ řekl jsem. „Tak dlouho jsem nemohl čekat.“

„Jenom si dávejte pozor, Marlowe. Nechtě ji být. Je soukromým majetkem. Ta by vám nevěnovala pozornost. Je nejen půvabnou ukázkou hezkého pohlaví, ale je také ostrá jako sídlo.“

„Chcete říct, že stejně dobře umí psát na stroji podle diktátu?“

„Stejně dobře jako co?“ Náhle ho polila červeň. „Už jsem z vašich úst slyšel impertinencí dost. Dejte si na sebe velký pozor. Mám v tomhle městě dost konexí, abych vás znemožnil. A teď si chci poslechnout vaši zprávu. Mluvte stručně a k věci.“

„Už jste mluvil s Washingtonem?“

„Nestarejte se o to, co jsem dělal či nedělal. Chci slyšet vaši zprávu o současném stavu věci. To ostatní je moje starost. Na jaké adrese teď bydlí ta Kingovic slečinka?“ Přitáhl si hezky špičatě ořezanou tužku a hezky čistý psací blok. Pak upustil tužku a nalil si ze stříbrné termosky sklenku vody.

„Uděláme obchod,“ řekl jsem. „Vy mi řeknete, proč tu dívku chcete najít, a já vám povím, kde teď je.“

„Zaměstnávám vás,“ odsekl. „Nemusím vám poskytovat vůbec žádné informace.“ Pořád ještě udržoval tvrdou fasádu, ale ta už se místy začínala drolit.

„Zaměstnáváte mě, pokud si to sám přeju, pane Umney. Žádný šek jsem nevyinkasoval, žádnou smlouvu jsem s vámi nepodepsal.“

„Přijal jste tu práci. Vzal jste si zálohu.“

„Slečna Vermilyaeová mi dala šek na 250 dolarů a šek na dalších 200 dolarů výdajů. Ani jeden jsem neposlal do banky. Tady jsou.“ Vytáhl jsem oba šeky z náprsní kapsy a položil je před něho na stůl. „Raději si je ponechte, než se rozhodnete, jestli chcete mít detektiva nebo kývala, a dokud si já nerozmyslím, jestli mi byl nabídnut úkol nebo jestli jsem se dal vlákat do situace, o které nemám vlastně zdání.“

Podíval se na šeky. Šťastný nebyl. „Ale nějaké výlohy jste už měl,“ řekl pomalu.

„To je pravda, pane Umney. Mám našetřeno pár dolarů - a při daňovém přiznání jsou režijní výdaje odčitatelnou položkou. A taky jsem se bavil.“

„Jste pořádně tvrdohlavý, Marlowe.“

„To snad, ale v mé profesi to je třeba. Jinak bych byl vyřízen. Řekl jsem vám, že ta dívka je vydírána. Vaši washingtonští přátelé jistě vědí proč. Když je to děvče kriminálnice, tak dobře, ale musím to vědět. A mám nabídku, kterou nemůžete trumfnout.“

„Vy jste ochoten přeběhnout do druhého tábora, když vám tam nabídnou víc?“ řekl rozzlobeně. „To není morální.“

Zasmál jsem se. „Tak už jsme se dostali k morálce. Snad se přece jen hneme z místa.“

Z krabice na stole si vzal cigaretu, kterou zapálil bachratým zapalovačem, ladícím barevně s termoskou a s psací soupravou.

„Pořád se mi ještě nezamlouvá váš postoj,“ zavrčel. „Včera jsem o této záležitosti věděl tak málo jako vy. Považoval jsem za evidentní, že mě úctyhodná washingtonská advokátní firma s dobrou reputací nepožádá o něco, co by se nesrovnávalo s právní etikou. Protože by zatčení té dívky nestály v cestě žádné překážky, domníval jsem se, že jde o nějakou domácí rozepři, o manželku nebo dceru, která utekla z domova, nebo že jde o důležitou svědkyni, která se zpěčuje podat výpověď a nalézá se mimo jurisdikci příslušného soudu, takže nemůže být obeslána. To byly pouze dohady. Dnes ráno věci vypadají trochu jinak.“

Zvedl se, přistoupil k velkému oknu a natočil žebra žaluzií tak, aby mu slunce nesvítilo na stůl. Postál tam, kouřil, díval se ven a pak se vrátil k psacímu stolu, za který znovu usedl.

„Dnes ráno,“ pokračoval pomalu a soustředěně přitom sražil čelo, „jsem mluvil s washingtonskými kolegy. Sdělili mi, že ta dívka byla osobní sekretářkou jistého bohatého a významného muže - jméno mi neprozradili - a odcizila z jeho soukromé kartotéky důležité a nebezpečné dokumenty, s kterými uprchlá. Kdyby se ty listiny dostaly na veřejnost, mohly by nadělat velkou škodu. Jak ho mohou poškodit, to mi řečeno nebylo. Třeba její bývalý šéf falšoval daňová přiznání. Dnes člověka nic nepřekvapí.“

„Ten materiál si odnesla, aby ho vydírala?“

Umney přikývl. „Ten závěr z toho přirozeně vyplývá. Jinak by ty listiny pro ni neměly žádnou cenu. Ten klient - můžeme mu říkat pan A., - si všiml její nepřítomnosti, až když dívka byla již za hranicemi státu. Zkontroloval pak kartotéku a zjistil, že některé materiály zmizely. Na policii se zdráhal jít. Pan A. se domnívá, že až ta dívka odjede dost daleko, aby se cítila v bezpečí, zahájí s ním vyjednávání a nabídne mu ty listiny za nějakou okrouhlou sumu. Pan A. chce zjistit místo, kde se dívka zdržuje, aby ji mohl nečekaně překvapit. Chce ji zastihnout nepřipravenou, ještě dřív než se spojí s nějakým mazaným pokoutním advokátem - pohříchu je jich ještě hodně - a spolu s ním vymyslí nějaký ten plán, který by znemožnil ji trestně stíhat. Říkal jste něco o tom, že tu dívku někdo vydírá. Proč? Z jakého důvodu?“

„Jestli se tomu vašemu vyprávění dá věřit, mohl by jí ten vyděrač podrazit nohy,“ řekl jsem. „Třeba o ní něco ví, takže ji může stisknout a s touhle druhou věcí se vůbec nemusí babrat.“

„Říkáte, jestli se tomu mému vyprávění dá věřit,“ odsekl. „Jak to myslíte?“

„Je v tom plno děr jako v cedníku. Vodí nás za nos, pane Umney. Když už člověk má takový důvěrný a důležitý materiál, o jakém se zmiňujete, kam ho schová? Rozhodně ne na místo, kde by padl do rukou nějaké sekretářce. A když přijde až po jejím odchodu na to, že chybějí nějaké listiny, jak by se mu podařilo sledovat sekretářku do vlaku? A dál - i když si koupila jízdenku do Kalifornie, mohla cestou z vlaku kdekoli vystoupit. Proto ji museli sledovat ve vlaku. A proč tedy bylo v tom případě zapotřebí, abych se jí odtud pověsil na paty já? A dál, podle vašeho vyprávění je to práce pro velkou detektivní agenturu, která má konexe všude ve Státech. Jen hlupák by mohl takový úkol svěřit jednotlivci. Včera jsem ji ztratil z očí. To se může stát znovu. V poněkud větším městě je ke sledování třeba minimálně šesti lidí a to myslím doslova - minimálně šesti. Ve velkoměstě těch lidí potřebujete tučet. Detektiv se musí najíst a vyspat se a vzít si čistou košili. Když stopuje v autě, musí mít pomocníka, aby ho vysadil, zatímco on hledá volné místo k zaparkování vozu. Obchodní domy a hotely mívají tučet vchodů a východů. Ale tohle děvče tři hodiny bloumá po nádraží Union, každému na očích. A vaši washingtonští obchodní přátelé se celé záležitosti zbaví tím, že vám pošlou fotografii, zavolají vás telefonem a pak se jdou dál koukat na televizi.“

„Zcela jasné,“ řekl. „Ještě něco?“ Jeho obličej teď ztratil jakýkoli výraz.

„Jen málo. Proč si to děvče změnilo jméno, když nepočítalo s tím, že ji někdo bude sledovat? A když s tím počítala, proč to sledování tak usnadňovala? Říkal jsem vám, že se o ni zajímají ještě dva další chlápci. První je soukromý detektiv z Kansas City jménem Goble. Večer byl v Esmeraldě. Věděl přesně, kam má jít. Kdo mu to řekl? Já musel to děvče sledovat, a aby se mi neztratila, upláctet taxikáře, aby použil bezdrátového telefonu a zjistil, kam ji odváží to druhé taxi. K čemu jsem tedy byl najat?“

„K tomu přijdeme,“ řekl Umney stroze. „Kdo byl ten druhý, co se o ni zajímal?“

„Donchuán jménem Mitchell. Místní člověk. Potkal ji ve vlaku. Zamluvil jí v Esmeraldě pokoj. Jsou si takhle blízko -“ zvedl jsem dva prsty přitisknuté k sobě - „až na to, že ji odpuzuje jeho troufalost. On o ní ví, jaké je její pravé jméno, odkud přišla, jaký tam měla malér a proč se skrývá pod falešným jménem. To jsem z jejich rozhovoru pochytil, neslyšel jsem ale dost, abych byl informován podrobněji.“

Umney řekl kousavě: „To děvče bylo samozřejmě ve vlaku pod dohledem. Copak si myslíte, že máme co dělat s hlupáky? Vás nastrčili jen jako vějičku, aby se poznalo, jestli to děvče má nějaké společníky. Podle pověsti, jakou máte, jsem se spolehl, že se jistě blýsknete, abyste na sebe upozornil. Myslím, že znáte výraz nápadný stín.“

„Ovšem. Dovolí, aby ho sledovaný zpozoroval a ztratil se mu, takže když si myslí, že je v bezpečí, může se mu zavěsit na paty jiný detektiv.“

„Ten nápadný stín jste byl vy.“ Posměšně na mě vycenil zuby. „Ještě jste mi ale neřekl, kdo to děvče je.“

Nechtěl jsem mu to říct, ale věděl jsem, že není vyhnutí. Do jisté míry jsem se zavázal, že tu práci vykonám, a když jsem mu vrátil peníze, bylo to pouze gesto, abych z něho vytáhl nějaké informace.

Natáhl jsem ruku a vzal jsem si šek na 259 dolarů. „Přijímám to jako plnou úhradu včetně výdajů. Zapsala se jako slečna Betty Mayfieldová v Casa Poniente v Esmeraldě. Má peněz jako želez. Vaše výtečná organizace o tom bude jistě dokonale zpravena.“

Zvedl jsem se: „Děkuji za převoz, pane Umney.“

Vyšel jsem a zavřel jsem dveře. Slečna Vermilyeaová zvedla oči od

magazínu. Zaslechl jsem slabé cvaknutí odněkud z hlubin jejího psacího stolu.

„Promiňte, že jsem se k vám choval hrubě,“ řekl jsem. „V noci jsem se málo vyspal.“

„Zapomeňte na to. To jsem vás jen uvedla na pravou míru. Když si na vás zvyknu, snad se mi budete docela líbit. Jste tak obhrouble roztomilý.“

„Díky,“ řekl jsem a pohnul jsem se ke dveřím. Neřekl bych, že vypadala zrovna moc roztouženě, ale nevypadala ani tak nedosažitelně jako snaha získat většinu akcií General Motors.

Obrátil jsem se a zavřel jsem dveře.

„Počítám, že dnes večer nebude pršet, co říkáte? Mohli bychom si o jedné věci pohovořit u sklenky, i kdyby dnes večer pršelo. Kdybyste nebyla příliš zaneprázdněná.“

Chladně a pobaveně na mne pohlédla: „Kde?“

„To záleží na vás.“ „Mám se u vás zastavit?“

„To od vás bude moc milé. Váš fleetwood pomůže zlepšit mou finanční důvěryhodnost.“

„Nemyslela jsem zrovna na tohle.“

„Já taky ne.“

„Tak asi kolem půl sedmé. A dám si dobrý pozor na nylonky.“

„Doufám, že ano.“

Naše pohledy se do sebe zabodly. Rychle jsem vyšel ven.

12

O půl sedmé se ozvalo před domovními dveřmi předení fleetwoodu. Když vyšla po schodech, otevřel jsem dveře. Byla bez klobouku. Na sobě měla plášť plet'ové barvy s ohrnutým límcem, který se odrážel od jejích platinových vlasů. Zůstala stát uprostřed obývacího pokoje a bezmyšlenkovitě se rozhlížela. Pak hladce vyklouzla z pláště, hodila jej na gauč a posadila se.

„Nemyslel jsem, že skutečně přijdete,“ řekl jsem.

„Ne. Vy jste určitě ten ostýchavý mužíček. Věděl jste safraportsky dobře, že přijdu. Dám si skotskou se sodovkou, jestli ji máte.“

„Mám.“

Přinesl jsem pítí a sedl jsem si vedle ní, ne však natolik blízko, aby se to dalo nějak vykládat. Přitukli jsme si a napili jsme se.

„Doufám, že neodmítnete jít na večeři k Romanoffovi?“

„A co pak?“

„Kde bydlíte?“

„West Los Angeles. V domě ve staré, tiché ulici. Ten dům mi náhodou patří. Ptala jsem se vás, co pak - víte?“

„To bude přirozeně záležet na vás.“

„Myslela jsem si, že jste tvrdý chlapík. Chcete říct, že tu večeři nebudu muset zaplatit?“

„Za tuhle poznámku byste zasloužila přes pusu.“

Náhle se zasmála a hleděla na mě přes okraj skleničky.

Jako by se stalo. Oba jsme se vzájemně drobet špatně odhadli. U Romanoffa můžou chvíli počkat, co myslíte?“

„Mohli bychom to nejdřív zkusit ve West Los Angeles.“

„Proč ne tady?“

„Myšlím, že mě teď necháte na holičkách - po tom, co vám odpovím. Jednou před půl druhým rokem jsem tady prožil krásný sen. Kousíček ho tu ještě zůstal. A rád bych, aby zůstal i nadále.“

Rychle se zvedla a uchopila plášť, podařilo se mi jí s ním pomoci, když si ho oblékala.

„Lituji,“ řekl jsem, „měl jsem vám to říct předem.“

Prudce se obrátila a přiblížila tvář k mému obličejí, ale já jsem se jí nedotkl.

„Litujete, že jste prožil krásný sen a dosud ho udržujete naživu? Já měla také sny, ale ty jsou všechny pryč. Neměla jsem odvahu udržet je naživu.“

„To není přesně tak. Byla to žena. Bohatá žena. Myslela si, že se za mne chce provdat. To by ale neklapalo. Nejspíš ji už nikdy neuvidím. Ale nezapomenu.“

„Pojďte,“ řekla klidně. „A tu vzpomínku tady zanechte na stráži. Přeju si, abych měla aspoň jednu takovou vzpomínku, která by za to stála.“

Cestou ke cadillacu jsem se jí rovněž nedotkl. Vůz řídila nádherně. Když žena umí opravdu dobře řídit vůz, pak to umí skoro dokonale.

Dům stál v zahnuté tiché ulici mezi San Vincente a Sunset Boulevardem. Byl zastrčený hodně dozadu, měl velkou příjezdovou cestu a dovnitř se vcházelo zadem přes malý dvorek. Odemkla dveře, rozsvítila po celém domě světla a pak se beze slova ztratila. Obývací pokoj s příjemně sladčným nábytkem vypadal docela útulně. Stál jsem a čekal jsem, než se vrátí se dvěma vysokými sklenicemi. Plášť už na sobě neměla.

„Vdaná už jste ovšem byla,“ řekl jsem.

„Neklapalo to. Získala jsem z toho tenhle dům a nějaké peníze, ale nesnažila jsem se nic vytlout. Byl to příjemný muž, ale vůbec jsme se k sobě nehodili. Je po smrti - zabil se, když se zřítil s letadlem - byl pilot tryskového letadla. K takovému neštěstí dojde každou chvíli. Znáám místo, které je na cestě odtud k San Diegu, kde jsou samá děvčata, co si vzala tryskové piloty za manžely - když ti piloti byli ještě naživu.“

Usrkl jsem jednou ze sklenice a odložil jsem ji.

Vzal jsem jí z ruky sklenici a rovněž jsem ji postavil.

„Vzpomínáte si, jak jste mi včera ráno řekla, abych se vám přestal koukat na nohy?“

„Myslím, že si na to vzpomínám.“

„Tak mi v tom teď zkuste zabránit.“

Objal jsem ji a ona mi beze slova vklouzla do náruče. Zvedl jsem ji a nesl ji a nějak se mi podařilo najít ložnici. Položil jsem ji na postel. Vyhrnul jsem jí sukni, takže jsem viděl bílá stehna nad dlouhýma krásnýma nohama v nylonových punčochách. Pojednou natáhla ruce a přitáhla mi hlavu ke svému řadru.

„Protivo! Copak je třeba tolik světla?“

Přešel jsem ke dveřím a zhasl jsem světla v pokoji, Z haly tam dopadalo světla ještě dost. Když jsem se otočil, stála u postele nahá jako Afrodita, čerstvá z Egejského moře. Stála tam pyšně - a aniž se styděla a aniž mě sváděla.

„K čertu,“ řekl jsem. „Když jsem býval mlád, mohl člověk svlékat děvče pomalu. Dneska už leží v posteli, zatímco člověk se ještě snaží rozepnout si knoflíček u košile.“

„Tak si teda rozepte ten váš hromský knoflíček.“

Odhrnula pokrývku a nestoudně nahá si lehla na postel. Byla pouze krásná nahá žena, která se vůbec nestydí za své tělo.

„Jste spokojen s mýma nohama?“ zeptala se.

Neodpověděl jsem.

„Včera ráno,“ řekla poněkud zasněně, „jsem říkala, že se mi na vás líbí jedna věc - že nejste dotěrný - a druhá nelíbí. Víte, co jsem myslela?“

„Ne.“

„Že jste mě k tomuhle nepřiměl už tehdy.“

„Vaše chování mě k tomu dvakrát nepovzbuzovalo.“

„Pokládají vás za detektiva. A teď, prosím, zhasněte všechna světla.“

Velmi brzo nato mi ve tmě říkala miláčku, miláčku, miláčku tím prazvláštním tónem, kterého ženy často používají v těchto výjimečných chvílích. Pak nastalo pomalé uvolnění, jakýsi klid a mír.

„Pořád jsi ještě spokojen s mýma nohama?“ zeptala se zasněně.

„Nemůžou nikdy uspokojit žádného muže. Budou ho pronásledovat v duchu, bez ohledu na to, kolikrát tě pomiloval.“

„Ty parchante. Ty parchante parchantská. Přitiskni se ještě víc.“

Položila mi hlavu na rameno a teď jsme byli k sobě velice blízko.

„Nemám tě ráda.“

„Proč bys měla mít. Ale nedělejme cynické poznámky. Jsou vznešené chvíle - třebaže to jsou jenom chvíle.“

Cítil jsem, jak těsně a teple se ke mně tiskne, její tělo se naplňovalo vitalitou. Její krásné paže mě k sobě tiskly.

A opět se v temnotě ozval ten přidušený výkřik a pak zas nastal ten pozvolný klid a mír.

„Nenávidím tě,“ řekla s ústy na mých ústech. „Ne kvůli tomuhle, ale protože dokonalost se nikdy neopakuje dvakrát a my jsme jí dosáhli příliš záhy. A já už tě nikdy neuvidím a ani tě nechci vidět. Musí to stačit navždycky nebo vůbec ne.“

„A ty ses chovala jako otrkaná holka z ulice, která až přespříliš poznala život z té horší stránky.“

„Ty rovněž. A oba jsme se mýlili. A nemá to cenu. Polib mě pořádně.“

Náhle vyklouzla z postele, téměř bez zvuku a bez pohybu.

Za chvíli se rozsvítilo světlo v předsíni a uviděl jsem ji stát ve

dveřích v dlouhém županu.

„Sbohem,“ řekla klidně. „Zavolala jsem ti taxi. Počkej na vůz před domem. Už mě neuvidíš.“

„A co s Umneyem?“

„Ubohý vystrašený pošuk. Potřebuje někoho, kdo by mu zvedl sebevědomí, poskytl mu pocit moci a vítězství. Já mu ho dávám. Ženské tělo není tak posvátné, aby se ho nedalo používat, když už žena v lásce jednou ztroskotala.“

Zmizela. Zvedl jsem se, oblékl jsem se a naslouchal jsem, než jsem vyšel ven. Nezaslechl jsem nic. Zavolal jsem, ale nikdo neodpovídal. Když jsem došel na chodník před domem, taxi tam zrovna zastavovalo. Ohlédl jsem se zpátky. Dům se zdál úplně ponořený do tmy.

Nikdo tam nebydlel. To vše byl jen sen. Kromě toho, že kdosi zavolal taxi. Nastoupil jsem a nechal jsem se odvézt domů.

14

Upustil jsem Los Angeles a vjel jsem na autostrádu, která nyní objíždí Oceanside. Měl jsem čas na přemýšlení.

Ze San Onofre do Oceanside to bylo dvacet osm kilometrů po šestiproudé dálnici, pokropené občas vraky havarovaných a opuštěných vozů, vržených proti vysokému náspu, kde rezivějí, než budou odvečeny pryč. A tak jsem začal uvažovat, proč se vracím zpět do Esmeraldy. Celý případ byl vzhůru nohama a stejně to nebyl můj případ. Obvyčejně k soukromému detektivovi přichází klient, který chce za málo peněz moc informací. Ty se seženou nebo taky ne, to záleží na okolnostech. A stejné je to s vaším honorářem. Ale jednou za čas získáme informace a ještě spoustu jiných věcí, včetně příběhu o mrtvole na balkóně, která tam neleží, když se na ni jdete podívat. Zdravý rozum říká jdi domů, zapomeň na to, žádné peníze to nevynese. Zdravý rozum promlouvá vždy příliš pozdě. Zdravý rozum je ten chlápek, co vám říká, že jste si měl dát minulý týden vyměnit brzdové obložení, než jste si tenhle týden naboural předek vozu. Zdravý rozum je ten záložník z pondělního rána, který by to fotbalové utkání byl mohl vyhrát, kdyby v mužstvu byl nastoupil. Ale nikdy v něm nehraje. Je tam nahoře na tribuně s čutorou v kapse. Zdravý rozum je ten mužík v šedém obleku,

který nikdy neudělá chybu v součtu. Ale ty peníze, které sčítá, patří vždy někomu jinému.

Na odbočce jsem začal sjíždět dolů kaňonem a dojel k Rancho Descansado. Jack a Lucille tam byli na svých obvyklých místech. Položil jsem kufr a opřel se o pult.

„Nechal jsem vám ty peníze správně?“

„Ano, díky,“ řekl Jack. „A teď budete chtít zase ten váš pokoj, že?“

„Jestli to jde.“

„Proč jste nám neřekl, že jste detektiv?“

„Ale copak je tohle za otázku,“ zazubil jsem se na něho. „Vykládá detektiv každému, že je detektiv? Díváte se na televizi, nebo ne?“

„Když mi to vyjde. Tady ne moc často.“

„Na obrazovce vždycky poznáte, kdo je detektiv. Nikdy nesundá klobouk z hlavy. Co víte o Larrym Mitchellovi?“

„Nic,“ řekl Jack upjatě. „Je to Brandonův přítel. Tenhle motel patří panu Brandonovi.“

Lucille řekla rozmrle: „Podařilo se vám najít Joe Harmse?“

„Ano, díky.“

„A našel—“

„No jo.“

„Drž jazýček za zuby, děvče,“ řekl Jack stroze. Zamrkal na mě a přisunul mi po pultě klíč. „Lucille vede jednotvárný život, pane Mariowe. Trčí tady u té telefonní centrály se mnou. A má prstýnek s tak mrňavým briliantem, že jsem se jí ho styděl dát. Ale co má člověk dělat? Když má nějaké děvče rád, tak chce, aby se jí třpytil na prstě.“

Lucille zvedla levou ruku a pohybovala jí sem a tam, aby se ten kamínek zablýskl. „Nenávidím ho,“ řekla. „Nenávidím ho, stejně jako nenávidím sluneční svit a léto a jasné hvězdy a měsíční úplněk. Tak ho nenávidím.“

Vzal jsem si klíč a zavazadlo a opustil jsem je. Ještě je chvíli poslouchat a zamiluju se sám do sebe. Třeba bych si možná i daroval malý, neokázalý briliantový prstýnek.

15

Domácím telefonem v Casa del Poniente jsem z pokoje 1224

nedostal odpověď. Zašel jsem k recepci. Upjatě vyhlízející úředník třídil dopisy. V recepci se neustále třídí dopisy.

„Bydlí zde slečna Mayfieldová, že?“ zeptal jsem se.

Zasunul dopis do přihrádky, než mi odpověděl: „Ano, pane. Jaké jméno mám ohlásit?“,

„Znám číslo jejího pokoje. Nebere telefon. Viděl jste ji dnes?“

Věnoval mi poněkud víc pozornosti, ale příliš jsem ho nevyvedl z míry. Nevzpomínám si. Podíval se přes rameno. „Klíč tu nemá. Budete jí chtít nechat nějakou zprávu?“

„Dělá mi to trochu starost. Včera večer jí nebylo dobře. Snad tam leží v pokoji nemocná a nemůže k telefonu. Jsem její přítel. Jmenuji se Marlowe.“

Prohlížel si mě. Měl oči, které už mnoho viděly. Zašel za přístěnek směrem ke kanceláři pokladníka a s někým mluvil. Zakrátko se vrátil. Usmíval se.

„Nemyslím, že slečna Mayfieldová bude nemocná, pane Marlowe. Objednala si do pokoje vydatnou snídani. A oběd. Měla také několik telefonických rozhovorů.“

„Tisícere díky,,“ řekl jsem. „Nechám jí zprávu. Jenom jméno a že zavolám později.“

„Může být venku na zahradě nebo dole na pláži,,“ řekl. „Naše pláž je teplá, dobře chráněná vlnolamem,,“ Pohlédl na hodiny na stěně za sebou. „Jestli tam je, nebude tam už dlouho. *Začíná* se ochlazovat.“

„Díky. Přijdu zas.“

Do hlavní prostory haly se šlo po třech schodech umístěných mezi obloukem. Byli tam lidé, co jen tak posedávali, ti oddaní vysedávači v hotelových halách, obvykle postarší, obvykle bohatí, obvykle se nezabývající ničím než že lačnými očima pozorují. Tímto způsobem promarnují své životy. Dvě staré dámy s přísnými obličejí a nafialovělou trvalou se potýkaly s ohromnou skládačkou, rozloženou na speciálně vyrobeném nadměrném karetním stolku. O kousek dál byla v plném proudu kanasta - dvě ženy, dva muži. Jedna z žen měla na sobě tolik chladných klenotů, že by to stačilo ochladit mohavskou poušť, a tolik líčidla, že by stačilo k natření jachty. Obě ženy měly cigarety v dlouhých špičkách. Muži, kteří seděli s nimi, vypadali šedivě a unaveně, patrně od podepisování šeků. Ještě dále, tak aby mohla vyhlížet sklem, držela se za ruce mladá dvojice. Děvče mělo jiskřivý smaragd,

lemovaný brilianty, a snubní prsten, kterého se neustále dotýkalo špičkami prstů. Vypadala trochu užasle.

Prošel jsem barem a procházel se po zahradě. Šel jsem po chodníku, který vedl kolem vrcholu skaliska, a bez nesnází jsem našel místo, kam jsem se včera v noci díval z balkónu Betty Mayfieldové. Našel jsem je tak rychle, protože se tu skála strmě svažovala.

Pláž a malé zakřivené vlnolamy a hráz se táhly do šířky asi sto metrů. Ze skaliska vedly schody dolů. Lidé polehávali na písku. Někteří na sobě měli plavky, jiní tam seděli jen tak na dekách. Děcka pobíhala sem tam a křičela. Betty Mayfieldová na pláži nebyla.

Vrátil jsem se zpátky do hotelu a posadil jsem se v hale. Seděl jsem a kouřil. Zašel jsem ke kiosku s novinami, koupil jsem si večerník, prohlédl jej a odhodil. Pomalu jsem prošel kolem recepcce. Můj vzkaz pořád ještě ležel v přihrádce 1224. Zašel jsem k domácímu telefonu a zavolał pana Mitchella. Telefon nikdo nebral. Lituju, Pan Mitchell nebere telefon.

Za mými zády promluvil ženský hlas: „V recepci mi řekli, že se mnou chcete mluvit, pane Marlowe?“

Vypadala svěží jako růže zrána čerstvě skropená rosou. Měla na sobě tmavozelené pantaloňy a sandály a zelenou větrovku a bílou košili a světlý šátek volně přehozený kolem krku. Její šátkem stažené vlasy vypadaly efektně, jako rozčechrané větrem.

Půldruhého metru od nás nastavoval uši parťák pikolíků. Řekl jsem:

„Slečna Mayfieldová?“

„Ano, to jsem já.“

„Mám venku vůz. Měla byste čas si tu parcelu prohlédnout?“

Koukla se na hodinky. „A-ano, myslím, že ano,,,“ řekla. „Měla bych se co nejdřív převléct, ale - no, tak dobře.“

„Tudy prosím, slečno Mayfieldová.“

Vyrovнала krok s mým. Kráčeli jsme halou. Začal jsem se v ní cítit docela jako doma. Betty Mayfieldová se zlomyslně podívala na ty dvě hráčky, co se bavily skládačkou.

„Hotely nenávidím,,,“ řekla. „Vraťte se za patnáct let zase sem a titíž lidé budou sedět v týchž křeslech.“

„Ano, slečno Mayfieldová. Znáte někoho, kdo se jmenuje Clyde Umney?,,

Zavrtěla hlavou. „Měla bych ho znát?“

„Helenu Vermilyeaovou? Rossa Gobla?“

Znovu zavrtěla hlavou.

„Chcete se napít?“

„Děkuji, teď ne.“

Vyšli jsme z baru a šli jsme po chodníku a já jsem otevřel a přidržel dvířka oldsmobilu, aby mohla nasednout. Vycouval jsem z parkoviště a zamířil s vozem rovnou přes Grand Street nahoru do kopců. Nasadila si na nos tmavé brýle s ozdobnými obroučkami. „Našla jsem ty cestovní šeky,,,“ řekla. „Vy jste podivný detektiv.“

Sáhl jsem do kapsy a podával jsem jí lahvičku s tabletami na spaní. „V noci jsem se trochu polekal,,,“ řekl jsem. „Spočítal jsem je, ale nevěděl jsem, ani kolik jich tam bylo původně. Říkala jste, že jste si vzala dvě. Nemohl jsem jistě vědět, že se neprobudíte natolik, abyste jich ještě hrst spolkla.“

Vzala lahvičku a strčila si ji do větrovky. „Vypila jsem předtím pár skleniček. Alkohol a barbituráty jdou špatně dohromady. Ztratila jsem vědomí, ani nevím jak. Nic jiného to nebylo.“

„Já jsem si tím nebyl jist. Stačí vzít minimum třicet pět gramů, aby to člověka zabilo. Ale i pak to trvá ještě pár hodin, než nastane smrt. Byl jsem v úzkých. Puls a dech jste měla normální, ale nebylo vyloučeno, že za nějaký čas normální nebudou. Kdybych přivolal lékaře, musel bych mu spoustu věcí vysvětlovat. Kdybyste si byla vzala nadměrnou dávku, muselo by se to oznámit kriminálce i v tom případě, že byste se z toho dostala. Všechny pokusy o sebevraždu se vyšetřují. Kdybych byl hádal špatně, dneska byste se mnou nejela. A jak by to se mnou dopadlo?“

„To mě nenapadlo,“ řekla. „Nebudu ale říkat, že si kvůli tomu začnu dělat starosti. Kdo jsou ti lidé, o kterých jste se zmiňoval?“

„Je to advokát Clyde Umney, který mě najal, abych vás sledoval - podle instrukcí z advokátní kanceláře ve Washingtonu, D.C. Helena Vermilyeaová je jeho sekretářka a Ross Goble je soukromý fízl z Kansas City, který tvrdí, že se pokouší najít Mitchella.“ Popsal jsem ho.

Její tvář zkameněla. „Mitchella? Proč by se ten chlap měl zajímat o Larryho?“

Zastavil jsem se na křižovatce Fourth a Grand Street, aby 'starý páprda v pojízděném křesle s motorkem mohl zabočit doleva rychlostí

šesti kilometrů za hodinu. Esmeralda podobnými radostmi oplývá.

„Proč by hledal Larryho Mitchella?“ zeptala se hořce. „Copak nemůže jeden člověk nechat druhého na pokoji?“

„Nic mi neříkejte,“ řekl jsem. „Klidně si poslužte otázkami, na které nedovedu odpovědět. Povzbuzujete tím můj komplex méněcennosti. Povídal jsem vám přece, že jsem s tou prací skončil. Co tady vlastně pohledávám? To uhodnete snadno. Natahuju znova ruce po těch pěti tácech v cestovních šecích.“

„Na příštím rohu zahrňte doleva,“ řekla, „a vyjedeme si nahoru na kopec. Odshora je nádherný výhled. A je tam spousta ohromně elegantních bytů.“

„Čert je vzal,“ řekl jsem.

„Tam nahoře je také naprosté ticho.“ Vytáhla cigaretu z balíčku připevněného k řídící desce vozu a zapálila si.

„To je druhá za dva dny,“ řekl jsem. „Holdujete kouření, jen co je pravda. Včera jsem spočítal také vaše cigarety. A zápalky. Prošel jsem si obsah vaší kabelky. Začnu být zvědavý, když jsem zatažen do takové filmovačky jako v tomhle případě. Hlavně když klient upadne do bezvědomí a hodí mi všechno na krk.“

Otočila hlavu a upřeně se na mne podívala. „To způsobily ty drogy a alkohol,“ řekla. „Byla jsem tak trochu vedle.“

„Tam na Rancho Descansado jste byla ve výborné formě. *Zdravá* jako řípa. Měli jsme se odsunout do Ria a tam si luxusně užívat. A zřejmě i hříšně. Stačilo, abych odklidil tu mrtvolu. To bylo zklamání, co? Mrtvola veškerá *žádná*“

Pořád ještě se na mě dívala, ale musel jsem dávat pozor na cestu. Zastavil jsem na hlavní ulici a pak jsem zahrnul doleva. Projel jsem další mrtvou ulicí, kde v dlažbě dosud zůstaly nepoužívané tramvajové koleje.

„Tam u té značky zahrňte doleva a do kopce. Tamhle dole je střední škola.“

„Kdo vystřelil z toho revolveru a na koho?“

Přitiskla si dlaně ke spánkům. „Tak se mi zdá, že jsem to podle všeho musela být já. Určitě mi přeskočilo. Kde jej máte?“

„Ten revolver? Je v bezpečí. Jen tak pro případ, že by se váš sen proměnil ve skutečnost a musel bych s tím revolverem vyrukovat.“

Teď jsme jeli do kopce. Zařadil jsem třetí rychlost. Se zájmem mě pozorovala. Podívala se na sedadla z bledé kůže a všelijaké mechanické

knoflíky a tlačítka.

„Jak si můžete dovolit tak drahý vůz? Nevyděláváte přece žádné fůry peněz, nebo ano?“

„Dneska jsou všechny vozy drahé, i ty levné. Člověk si pak aspoň vybere nějaký pořádný cestovní model. Někde jsem četl, že poldík má mít vždycky prostý, tmavý, nenápadný vůz, kterého si nikdo nevšimne. Ten chlápek, co to psal, nikdy nebyl v L. A. Aby byl nápadný v L. A., musel by jet v růžové mercedesce a na střeše mít pódium, na kterém by se slunily tři hezké holky.“

Zahihňala se.

„A také,“ rozváděl jsem dál ten námět, „dělá takový vůz dobrou reklamu. Třeba by mě ve snu napadlo, že pojedu do Ria. Tam bych ten vůz prodal za víc, než stál nový. Přeprava nákladní lodí nebude stát tolik.“

Povzdechla si. „Ach, přestaňte si mě s tím dobírat. Dneska nemám náladu na legraci.“

„Nezhlédla jste toho vašeho hezouna?“

Seděla velice tiše. „Larryho?“

„Máte ještě jiné?“

„No - mohl jste třeba myslet Clarka Brandona, třebaže ho sotva znám. Včera večer byl Larry pořádně opilý. Ne - neviděla jsem ho. Snad to ještě vyspává.“

„Nebere telefon.“

Cesta se rozdvjovala. Jedna bílá čára zahýbala doleva. Jel jsem rovně, aniž jsem k tomu měl nějaký důvod. Projeli jsme kolem několika starých španělských domů, vystavěných vysoko nahoře na svahu, a několika velmi moderních domů, vystavěných na svahu na druhé straně. Dláždění tu vypadalo nově. Cesta vybíhala k výběžku pevniny a tam tvořila smyčku. Naproti sobě, na obou stranách smyčky, stály dva velké domy. Samé skleněné cihly a okna obrácená k moři byla ze zeleného skla. Výhled byl nádherný. Věnoval jsem mu plné tři vteřiny. Zastavil jsem u obručníku chodníku, vypnul jsem motor a seděl jsem. Byli jsme asi tři sta metrů vysoko a celé město se pod námi rozkládalo jako na letecké fotografii, pořízené v úhlu čtyřiceti pěti stupňů.

„Třeba je nemocný,“ řekl jsem. „Třeba odešel. A třeba taky může být po smrti.“

„Říkala jsem vám -“ Začala se třást. Vzal jsem jí z prstů nedopalek cigarety a dal jsem je do popelníčku. Zavřel jsem okna vozu, objal

jsem ji kolem ramen a přitáhl si její hlavu na své rameno. Byla bezvládná, nebránila se, ale ještě se třásla.

„Vy jste muž, s kterým je mi dobře,“ řekla. „Ale nespěchejte na mě.“

„V boční kapse vozu je púllitrovka. Nechcete hlt?“

„Chci.“

Vytáhl jsem láhev a podařilo se mi jednou rukou s pomocí zubů strhnout kovový pásek. Sevřel jsem láhev mezi koleny a odšrouboval víčko. Nasadil jsem hrdlo láhve k jejím rtům. Trochu se napila a otrásla se. Uzavřel jsem púllitrovku a dal jsem ji zpátky do kapsy auta.

„Nenávidím pití z láhve,“ řekla.

„Jo. Je to nezpůsobné. Betty, já se vám nedvořím. Mám starost. Potřebujete, abych něco pro vás udělal?“

Chvilí mlčela. Pak řekla pevným hlasem: „Co třeba? Ty šeky můžete dostat zpátky. Byly vaše. Dala jsem vám je.“

„Nikdo nikomu nedá jenom tak pět táců. Nemá to smysl. Proto jsem se vrátil z L. A. Odjel jsem tam záhy ráno. Nikdo se jen tak nezačne rozplývat nad takovým chlapem, jako jsem já, aby začal mluvit o půl miliónu dolarů a nabídl mi výlet do Ria a hezké bydlení se vším příslušným komfortem. Nikdo to neudělá ve stavu střízlivém či nestřízlivém proto, že se mu zdálo, že na jeho balkónu leží mrtvý muž, a prosím, pospěšte tam a hod'te tu mrtvolu někam do moře. Co jste vlastně čekala, že udělám až tam přijdu - že vás budu držet za ruku, zatímco si necháte něco zdát?“

Odtáhla se ode mne a opřela se na protější straně vozu. „Tak dobře, jsem lhářka. Vždy jsem lhala.“

Pohlédl jsem do odrazového zrcátka. Nějaký menší, tmavý vůz zahrnul na cestu za námi a zastavil. Nestačil jsem zahlédnout, kdo nebo co v něm je. Vůz dojel těsně k obrubníku, vycouval a odjížděl tudy, kudy přijel. Nějaký chlápek vjel na nesprávnou cestu a poznal, že je slepá.

„Zatímco jsem lezl po tom sakramentském požárním schodišti,“ pokračoval jsem, „zhltna jste ty tablety a pak jste se tvářila, že jste strašně ospalá, a za chvíli jste usnula opravdu - aspoň myslím. Dobře, byl jsem na tom balkónu. *Žádný* umrlec. *Žádná* krev. Kdyby tam byl, možná, že by se mi podařilo dostat ho přes vrch zídky. Perná práce, nikoli však nemožná, když člověk ví, jak za to vzít. Ale ani šest cvi-

čených slonů by nebožtíka nehodilo dost daleko, aby spadl do oceánu. K tomu plůtku je to dvanáct metrů a bylo by ho třeba přehodit. Počítám, že takové břemeno s váhou dospělého muže by muselo být hozeno do dálky aspoň šestnáct metrů, aby přeletělo přes ten plot.“

„Povídala jsem, že jsem lhářka.“

„Neříkala jste ale, proč jste lhala. Mluvme vážně. Dejme tomu, že na vašem balkóně leží mrtvý muž. Co jste ode mne čekala, že udělám? Měl jsem ho snést po požárním schodišti, vecpat ho do auta, odjet někam do lesů a tam ho zakopat? Když klopýtneme o mrtvolu, musíme občas lidi zasvětit do svých tajemství.“

„Vzal jste si ode mne peníze,“ řekla bezbarvě. „Nahrával jste mi.“

„Abych tak přišel na to, kdo z nás dvou je blázen.“

„Přišel jste na to. Měl byste být spokojen.“

„Nepřišel jsem na nic - ani na to, kdo jste.“

Rozzlobila se: „Říkala jsem vám, že to nemám v hlavě v pořádku,“ řekla prudce. „Trápení, strach, alkohol, pilulky - proč mě nemůžete nechat na pokoji? Říkala jsem vám, že vám ty peníze vrátím. Co ještě ode mne chcete?“

„Co za to mám udělat?“

„Prostě si je vzít.“ A teď už se na mě utrhovala. „To je všechno. Vezměte si je a jděte pryč. Daleko, hezky daleko odtud.“

„Myslím, že potřebujete dobrého advokáta.“

„To je protimluv,“ vybafla posměšně. „Kdyby byl dobrý, nestal by se advokátem.“

„Ach tak. Měla jste už s touhle profesí trapné zkušenosti. To za čas zjistím, buď od vás, nebo nějak jinak. Ale pořád ještě mluvím vážně. Dostala jste se do maléru. Nemluvě o tom, co se stalo Mitchellovi, -jestli se mu opravdu něco stalo - máte dost jiných malérů, aby stálo za to vzít si advokáta. Změnila jste si jméno. K tomu jste jistě měla důvod. Mitchell vás zmáčkł. On k tomu jistě také měl důvod. Washingtonská advokátní kancelář po vás pátrá. Ti k tomu jistě mají také důvod. A jejich klient měl také důvod, proč je k tomu kroku přiměl.“

Odmlčel jsem se a díval se na ni, pokud jsem ji mohl vidět v tom kvapně houstnoucím večerním šeru. Tam dole pod námi se oceán zbarvoval azurově modře, což mi jaksi přece jen nepřipomínalo oči slečny Vermilyeaové. Hejno mořských racků letělo k jihu v dost hustém šiku, ale nebyl to zas tak těsně sevřený šik, na jaké je North Island zvyklý.

Večerní letadlo z L. A. přilétalo nad pobřežím s rozsvícenými světly na přídí a na kormidle, pak se rozblíkalo světlo pod trupem a letadlo se stočilo nad moře k dlouhému, pozvolnému obratu na Lindberghovo letiště.

„Tak vy tedy děláte jen náhončího gaunerskému advokátovi,“ řekla jízlivě a znovu mi sebrala cigaretu.

„Myslím, že není moc velký gauner. Prostě se jen snaží, pokud může. Ale o tohle nejde. Kvůli těm pár dolarům, co by vás stál, nemusíte tak křičet. Jde o cosi, čemu se říká privilegované postavení. To soukromý detektiv nemá. Má je však advokát za předpokladu, že jde o jednání v zájmu klienta, který mu dal zálohu na palmáře. Když si advokát najme detektiva, aby v zájmu takového klienta něco vyšetřil, pak má i detektiv v tom případě privilegované postavení. Jedině tak si ho může získat.“

„Víte, co můžete s tím vaším výsadním postavením,“ řekla. „A zejména, když si vás nějaký advokát najal, abyste mě špehoval.“

Vzal jsem jí cigaretu z prstů, několikrát jsem zabafal a pak jsem jí zas tu cigaretu vrátil.

„To nevádí, Betty. Nemůžu vám být nijak užitečný. Zapomeňte, že jsem se o to snažil.“

„Jsou to hezká slova jen proto, že si myslíte, že kdybych vás potřebovala, víc bych zaplatila. Vy jste jen další z nich. A nechci ani tu vaši sakramentskou cigaretu.“ Vyhodila ji oknem. „Odvezte mě zpátky do hotelu.“

Vylezl jsem z vozu a zašlápl cigaretu. „Tohle se v kalifornské přírodě nedělá,“ řekl jsem jí. „Ani mimo sezónu.“

Vlezl jsem znova za volant, otočil jsem klíčkem zapalování a stiskl tlačítko startéru. Couvl jsem vozem, udělal jsem s ním půlobrat a jel jsem zpátky k ohybu, kde se cesta rozdvojovala. Na zvýšené straně vozovky, kde se nepřerušovaná bílá čára lomila, parkoval malý vůz. Nebyl osvětlen. Mohl být prázdný.

Stočil jsem olds prudce v protisměru a zapnul dálková světla. Osvětčila ten vůz, když jsem bral zatačku. Na obličej sklouzl klobouk, ale ne tak rychle, aby včas zakryl ty brýle, ten tučný široký obličej, ty odstávající uši pana Rosse Gobla z Kansas City.

Reflektor znova ozářil vozovku a já sjížděl po dlouhém svahu s mírnými serpentinami. Nevěděl jsem, kam jedu, věděl jsem pouze to,

že mě tu všechny cesty dřív či později dovedou k moři. Dole byla křižovatka v podobě T. Zahnul jsem doprava, a když jsem úzkou ulicí přešel kolem několika domovních bloků, dorazil jsem na bulvár, a tam jsem znovu zabočil doprava. Jel jsem nyní zpátky do středu Esmeraldy.

Promluvila, až když jsme dojeli k hotelu. Jakmile jsem zastavil, hbitě vyskočila z vozu.

„Jestli zde počkáte, donesu vám peníze.“

„Byli jsme sledováni,“ řekl jsem.

„Co - ?“ Zůstala stát bez pohnutí a s pootočenou hlavou.

„Malým vozem. Nezpозorovala jste jej, leda že byste si všimla, jak se ho dotkla světla reflektorů, když jsem vjížděl tam nahoře na kopci do zatáčky.“

„Kdo to byl?“ Její hlas byl napjatý.

„Jak to mám vědět? Musel se na nás zavěsit tady a proto se sem jistě vrátí. Mohl to být poldík?“

Dívala se na mě bez hnutí, celá strnulá. Pomalu udělala krok, a pak se ke mně vrhla, jako by mi chtěla rozškrábat tvář. Chytila mě za ruce a snažila se se mnou zalomcovat. Sípavě oddechovala.

„Dostaňte mě odtud. Dostaňte mě odtud, pro lásku boží. Kamkoli. Schovejte mě. Odveďte mě někam, kde bych měla trochu klidu. Někam, kde mě nemohou sledovat, štvát a ohrožovat. Přísahal, že to udělá. Že za mnou půjde až na konec světa, třeba na ten nejzapadlejší ostrůvek v Pacifiku -“

„Na hřeben nejvyšší hory, do hlubin nejpustší pouště,“ řekl jsem. „Někdo si asi četl v nějaké staromódní knize.“

Spustila ruce a nechala je ochable viset

„Máte se mnou stejný soucit jako lichvářský žralok.“

„Nikam vás neodvedu,“ řekl jsem. „Ať vás užírání cokoli, zůstanete, kde jste, a vyrovnáte se s tím.“

Obrátil jsem se a vlezl jsem do vozu. Když jsem se ohlédl, byla už na půl cestě ke vchodu do baru a šla dlouhými, rychlými kroky.

16

Kdybych měl rozum, sbalil bych zavazadlo, odjel zpátky domů a zapomněl, že existuje. Než si rozmyslí, v které hře, v jakém dějství a

jakou roli hraje, bude pro mě už příliš pozdě, abych mohl nějak do průběhu zasahovat, jediná se dát sebrat na poštovním úřadě pro povalečství.

Čekal jsem a kouřil jsem cigaretu. Goble se musel každou chvíli ukázat s tím svým usmoleným vehiklem a zajet na parkoviště. Nikde jinde se nám nemohl pověsit na paty, a poněvadž tohle také věděl, nemohl nás sledovat z žádného jiného důvodu, než aby zjistil, kam jsme měli namířeno.

Neukazoval se. Dokouřil jsem, vyhodil jsem z auta nedopalek a vycouval jsem s vozem. Když jsem vyjel z příjezdové cesty směrem k městu, uviděl jsem jeho vůz zaparkovaný na protější straně silnice. Stál levým bokem k chodníku, jel jsem dál a on zahrnul doprava na bulvár a ujížděl mírnou rychlostí, aby se mu při mém pronásledování nezahltil karburátor. Po půldruhém kilometru jsem uviděl restauraci Epikurejec. Měla nízkou střechu, byl tam bar a z ulice ji chránila dlouhá zeď z červených cihel. Vchod byl ze strany. Zaparkoval jsem a vešel dovnitř. V restauraci se ještě nerozproudil večerní provoz. Barman se bavil s vrchním, který na sobě ještě ani neměl šosatý kabát a stál vedle jednoho z těch vysokých stolků, kde leží kniha objednávek. Byla otevřená a obsahovala řadu jmen lidí, kteří si rezervovali stoly pro pozdější večer. Ale ještě bylo brzo. Mohl jsem stůl dostat.

Jídelna byla osvětlená svícemi a nízká zastená ji rozdělovala na dvě poloviny. Třicet hostů stačilo, aby ji naplnilo. Vrchní mě strčil k rohovému stolu a zažehl svíci. Řekl jsem si o dvojité gíbson. Objevil se číšník a začal odklízet příbory prostřené na protější straně stolu. Řekl jsem mu, aby toho nechal, že se ke mně patrně připojí jeden můj známý. Prohlížel jsem si jídelní lístek, který byl skoro stejně rozměrný jako jídelna. Kdybych byl zvědavý, potřeboval bych k přečtení baterku. Tohle byl snad ten nejtmavější podnik, v jakém jsem kdy seděl. U vedlejšího stolu mohla sedět vaše matka a nepoznal byste ji v tom šeru.

Přinesli koktail. Rozeznal jsem obrysy sklenice a zdálo se mi, že v ní něco je. Ochutnal jsem a nebylo to špatné. V té chvíli zapadl do křesla naproti Goble. Pokud jsem na něho vůbec viděl, vypadal stejně jako včera. Mžoural dál na menu. Měli je vytisknout Brailovým slepeckým písmem.

Goble natáhl ruku po mé sklenici ledové vody a napil se. „Jak pokračujete s tím děvčetem?“ zeptal se mimochodem.

„Nemůžu se hnout z fleku. Proč?“

„Proč jste ji zatáhl na ten kopec?“

„Myslel jsem, že se s ní pomazlím. Neměla náladu. Proč vás to zajímá? Myslel jsem, že hledáte nějakého chlápka Mitchella.“

„To je děsně komické. Někakého chlápka Mitchella. Myslím, že jste předtím říkal, že jste o něm nikdy neslyšel.“

„Mezitím jsem o něm slyšel. Viděl jsem ho. Byl namazaný jak zákon káže. Chybělo málo a vyhodili ho na ulici.“

„Opravdu, to je děsně komické,“ řekl Goble výsměšně. „A jak víte, že se tak jmenuje?“

„Protože ho tím jménem někdo oslovil. To je také hrozně komické, vidíte?“

Řekl posměšně: „Povídal jsem vám, abyste se mi nepletl do cesty. Ted' vím, s kým mám tu čest. Zjistil jsem si to.“

Zapálil jsem si cigaretu a vyfoukl mu kouř do obličeje. „Jděte se bodnout.“

„No jo, vy jste ten tuhý chlapík,“ řekl posměšně. „Zamával jsem už s většími kanóny než jste vy.“

„Jmenujte mi dva z nich.“

Naklonil se přes stůl, ale přišel číšník.

„Dejte mi bourbon a obyčejnou vodu,“ řekl Goble. „Whisky s vinětou, žádné patoky, co čepujete u baru. A nepokoušejte se mě podfouknout, já to poznám. A tu vodu lahvovou. Ta zdejší se nedá pít.“

Číšník na něho jenom hleděl.

„Mně ještě jednou totéž,“ řekl jsem a přisunul mu sklenici.

„Co dnes máte dobrého?“ chtěl vědět Goble. „Já tyhle cedule nikdy nečtu.“ Klepl pohrdavě prstem do jídejšího lístku.

„*Plat du jour* je masová směs,“ řekl číšník studeně.

„Opékaná sekaná,“ řekl Goble. „Doneste tedy tu masovou směs.“

Číšník pohlédl na mě. Řekl jsem, že si rovněž dám tu masovou směs. Číšník odešel. Goble se znoova naklonil přes stůl, když se předtím ohlédl na obě strany.

„Štěstí vám nepřeje, přítelíčku,“ řekl bodře. „Nevyšlo vám to.“

„To je zlé,“ řekl jsem. „Co mi nevyšlo?“

„Máte smůlu, přítelíčku. Děsnou smůlu. Neklapalo to s tím přílivem

nebo co. Lovec abalonů - jeden z těch chlápků s těmi gumovými plotvemi a maskou - uvízl pod skálou.“

„Lovec abalonů uvízl pod skálou?“ Studené bodavé jehly mi přeběhly po zádech. Když se objevil číšník s nápoji, musel jsem se držet, abych se mu nevrhl po sklenici.

„Děsně komické, přítelíčku.“

„Řekněte to ještě jednou a rozmlátím vám ty vaše zatracené brejle o ksicht,“ zavrčel jsem.

Zvedl sklenici, trochu z ní usrkl, převaloval doušek v ústech, zamyslel se nad ním, kývl hlavou.

„Přijel jsem sem vydělat peníze,“ rozjímal. „Nikdá by mě nena-
padlo dělat tu nějaké maléry. Z takových malérů člověku žádné peníze
nekoukají. Člověk si může peníze vydělat, jen když se do ničeho
nezaplete. Chápete?“

„To je pro vás patrně novina,“ řekl jsem. „To první i to druhé. Co
jste povídal o tom lovcu abalonů?“ Ovládal jsem hlas, ale dalo mi to
práci.

Naklonil se dozadu. Mé oči si přivykly na přítmí. Rozeznal jsem
na jeho tučné tváři pobavený výraz.

„To byla legrace,“ řekl. „Žádného lovce abalonů neznám. Ale včera
večer jsem se dověděl, jak se to slovo správně vyslovuje. Pořád vlastně
ještě nevím, co to abalone je. Někdy narazíte na legrační věci. Nemůžu
najít Mitchella.“

„Bydlí v hotelu.“ Napil jsem se znovu, ne však mnoho. Ted' k tomu
nebyla vhodná chvíle.

„Přítelíčku, vím, že bydlí v hotelu. Co však nevím, je, kde je ted'. Není
ve svém pokoji. Hotelový personál ho neviděl se tam poflakovat. Myslel
jsem, že bych se něco mohl dovědět od vás a od toho děvčete.“

„To je děvče, co nemá všech pět pohromadě,“ řekl jsem. „Do toho ji
nepleťte. A v Esmeraldě se neříká ‚poflakovat se‘. Tady je kanadský
dialekt urážkou veřejných mravů.“

„Nehoň si tričko, Ferdo. Jestli budu chtít vědět, jak mám anglicky
mluvit, nebudu se chodit radit s nějakým ošoupaným fízloušem z
Kalifornie.“ Otočil hlavu a křikl: „Obsluha!“

Několik tváří se na něho znechuceně otočilo. Za chvíli se objevil
číšník a stál tu se stejným výrazem ve tváři jako hosté.

„Hod'te nám ještě jednou totéž,“ řekl Goble a tůkl prstem do sklenice.

„Nemusíte na mě křičet,“ řekl číšník. Odnosl sklenici.

„Když volám obsluhu,“ zaštěkl Goble za jeho záda, „tak *žádám* obsluhu.“

„Doufám, že vám chutná dřevěný líh,“ řekl jsem Goblovi.

„My dva bychom spolu mohli dobře vycházet, kdybyste měl drobet fištrón,“ řekl Goble lhostejně.

„A kdybyste se vy uměl aspoň trochu chovat, byl o decimetr vyšší, měl jiný ksicht a jméno a nevytahoval se, jako byste uměl přeprat pulce.“

„Nechtě těch řečiček a vraťme se k Mitchellovi,“ řekl čile. „K němu a k té fešandě, s kterou jste si chtěl tam na kopci užívat.“

„Mitchell je muž, kterého potkala ve vlaku. Zapůsobil na ni stejně jako vy na mě. Vyvolal v ní nepřekonatelnou chuť odsunout se opačným směrem.“

Byla to ztráta času. Toho chláпка jsem mohl stejně málo urazit jako svého prapradědečka.

„Tak,“ zavrčel, „Mitchell pro ni není ničím jiným než náhodný známý z vlaku, který se jí nezamlouval. A kvůli vám ho pustila k vodě? Šikovně jste se přinatrefil v pravou chvíli.“

Číšník přišel s večerí a rozestavil ji s velkými ciráty. Zelenina, salát, teplé housky přikryté ubrouskem.

„Kávu?“

Rekl jsem, že si ji dám až později. Goble řekl, že kávu chce, a chtěl vědět, co je s jeho pitím. Číšník řekl, že je objednáno a že je na cestě - podle tónu jeho hlasu se dalo soudit, že nápoj zřejmě přijde tou nej-pomalejší cestou. Goble ochutnal masovou směs a zatvářil se překvapeně. „Je to sakra dobré,“ řekl. „Myslel jsem, že když je tu tak málo hostů, že to tady za moc nestojí.“

„Koukněte se na hodinky,“ řekl jsem. „Tady se to *začíná* plnit až mnohem později. V tomhle městě to tak chodí. A kromě toho ještě není sezóna.“

„Mnohem později, to je správně řečeno,“ řekl, zatímco přežvykoval. „O moc později. Někdy až ve dvě nebo tři hodiny ráno. Lidi chodí na návštěvy ke známým. Jste zase na El Rancho, přítelíčku?“

Podíval jsem se na něho a neřikal jsem nic.

„Mám vám to vymalovat do poslední čárky, přítelíčku? Když pracuju, tak dělám dlouhé přesčasy.“

Neřekl jsem nic.

Otevřel ústa. „Drobet vás to vzalo, když jsem se zmínil o tom chlápkovi pod tou skálou. Nebo že bych se zmýlil?“

Neodpověděl jsem mu.

„Tak dobře, zamkněte ústa na zámek,“ vysmíval se Goble. „Myslel jsem, že bychom spolu mohli udělat kšeft. Máte na to personu a dovedete se ohnat. Ale nerozeznáte krůpěj od krupobití. Chybějí vám fortele, bez nichž se člověk v mé branži neobejde. Tam, odkud jsem, musíte v tom umět chodit. Tadyhle stačí drobet se opálit na slunci a chodit s rozepnutým límečkem u košile.“

„Udělejte mi návrh,“ procedil jsem mezi zuby.

Dovedl rychle jíst, i když toho hodně namluvil. Odstrčil talíř, upil trochu kávy a z kapsy vytáhl párátka.

„Tohle je zazobané město, přítelíčku,“ řekl zvolna. „Prozkoumal jsem je. Důkladně jsem je prostudoval. Mluvil jsem o něm s různými lidmi. Řekli mi, že tohle je jedno z těch mála měst na tom našem krásném travnatém venkově, kde nestačí mít prachy. V Esmeraldě musíte někam patřit, jinak jste vosk. A jestli chcete někam patřit, být zván a přátelsky se stýkat se správnými lidmi, pak musíte mít třídu. Tady bydlí chlápek, co nadělal v Kansas City na různých švindlech pět miliónů babek. Skoupil pozemky, rozdělil je na parcely, stavěl domy, zastavěl tady ve městě některé z nejlepších pozemků. Ale nepatřil k Plá-žovému klubu, protože mu tam nenabídli členství. Tak se tedy ten klub koupil. Oni vědí, kdo je, a když se na něco dělá sbírka, tak mu jaksepatří pustí žilou, na obsluhu si nemůže naříkat, platí účty, je z něho řádný, solidní občan. Pořádá velké večírky, ale lidé z města tam nepřijdou, když nepočítáte různé ty příživníky, kteří se slétají všude, kde to smrdí penězi. Ale zdejší notáblové? On je pro nejen špinavý negr.“

Byla to dlouhá řeč, a když ji pronášel, občas na mě pohlédl, rozhlédl se po místnosti, pohodlně se uvelebil v křesle a šťoural se v zubech.

„Srdce mu nad tím musí pukát,“ řekl jsem. „Jak se přišlo na to, odkud ty prachy má?“

Goble se naklonil přes stůl. „Nějaký hlavoun z departmentu financí z Washingtonu sem jezdí zjara pravidelně na dovolenou. Náhodou viděl pana Prachatého a poznal, kdo to je. Tak to rozhlásil. To neznáte tyhle rošťáky, co si nadělali majlant, a pak začali sekat dobrotu. On vadne a chřadne, přítelíčku. Našel něco, co si nemůže koupit za pár

šustlavých, a to ho strašně užírá.“

„Jak jste tohle všechno zjistil?“

„Mám za ušima. Vyznám se v tlačnici. Všecko zjistím“

„Všecko, až na jednu věc.“

„A to je?“

„Nevěděl byste to, kdybych vám to neřekl.“

Přišel číšník s tím opožděným pitím pro Gobla a odnesl talíře. Nabízel dezert.

„Nikdy nejím zákusky,“ řekl Goble. „Zmizte.“

Číšník se podíval na párátko. Natáhl ruku a dovedně vyklepl Goblovi z prstů párátko. „Máme tu pánskou toaletu, vážený,“ řekl. Upustil párátko do popelníku a popelník odnesl.

„Vidíte, co jsem myslel?“ řekl mi Goble. „Potrpěj si na styl.“

Rekl jsem číšníkovi o čokoládovou zmrzlinu se šlehačkou a o kávu. „A tomuhle pánovi přineseš účet,“ dodal jsem.

„S radostí,“ řekl číšník. Goble vypadal znechuceně. Číšník se odcoural. Naklonil jsem se přes stůl a tiše jsem promluvil.

„Vy jste ten největší lhář, kterého jsem v těchhle posledních dvou dnech potkal. A potkal jsem pár povedených čísel. Myslím, že se o Mitchella vůbec nezajímáte. Myslím, že jste ho viděl a slyšel o něm až včera a tehdy vás napadlo, že byste ho mohl použít pro svůj krycí manévr. Byl jste sem poslán, abyste sledoval jistou dívku, a já vím, kdo vás poslal, nemyslím toho, kdo vás najímal, ale od koho ten podnět vyšel. Já vím, proč je ta dívka pod dohledem, a vím také, jak to zařídit, aby přestala být sledována. Jestli máte nějaké trumfové karty, vyneste je raději hned. Zítra může být pozdě.“

Goble odsunul křeslo a zvedl se. Hodil na stůl přeloženou a zmuchlanou bankovku. Chladně si mě změřil.

„Velká huba - malý mozek,“ řekl. „Schovejte si ho na čtvrtek, kdy se vynášejí odpadky. Nerozeznáte krůpěj od krupobití, přítelíčku. A vsadil bych se, že je nerozeznáte ani v budoucnosti.“

Odešel s výbojně vztyčenou hlavou.

Natáhl jsem ruku po té složené a zmuchlané bankovce, kterou Goble nechal na stole. Jak jsem očekával, byl to jen dolar. Takový chlápek s vehiklem, který udělá šedesát kilometrů při jízdě s kopce, ten chodí jíst do hospod, kde večere za osmdesát pět centů představuje hodokvas, když si v sobotu vyhodí z kopýtka.

Číšník se neslyšně přiblížil a podal mi účet. Zaplatil jsem ho a na tácku jsem nechal Goblův dolar.

„Díky,“ řekl číšník. „Je ten člověk skutečně váš důvěrný přítel?“

„Důvěrný je tu správné slovo,“ řekl jsem.

„Snad je ten člověk chudý,“ řekl číšník tolerantně. „Jednou ze znamenitých vlastností tohoto města je, že lidé, kteří jsou v něm zaměstnáni, si nemohou dovolit v něm bydlet.“

Všech dvacet lidí už bylo v podniku, když jsem vycházel, a jejich hlasy se začínaly odrážet od nízkého stropu.

17

Rampa svažující se do garáže vypadala stejně jako ve čtyři ráno, ale když jsem došel k zákrutu, uslyšel jsem syčet vodu. Zasklená kukaň byla prázdná. Kdesi někdo umýval vůz, ale hlídač to určitě nebyl. Přešel jsem ke dveřím vedoucím k stanovišti zdviže a otevřel je. V kanceláři za mnou se ozval bzučák. Pustil jsem dveře, které se zavřely, a čekal jsem venku. Za rohem vyšel hubený muž v dlouhém bílém plášti. Měl brýle, pleť jak vychladlou pšeničnou mouku a vpadlé, unavené oči. Jeho obličej měl částečně mongolské rysy, částečně mexické, částečně indiánské, a cosi ještě z tmavější barvy pleti. Černé vlasy mu ležely na úzké lebce.

„Váš vůz, pane? Na jaké jméno, prosím?“

„Je tady vůz pana Mitchella? Dvojbarevný buick kabriolet s pevnou střechou?“

Neodpověděl hned. Oči ospale zamžouraly. Tuto otázku mu už kdosi položil dříve.

„Pan Mitchell si svůj vůz vzal dnes časně ráno.“

„Jak časně?“

Sáhl po tužce, zapíchnuté do náprsní kapsy nad karmínově vyšitým názvem hotelu. Vytáhl tužku a prohlížel si ji.

Krátce před sedmou. V sedm jsem odcházel.“

„Děláte dvanáctky? Teď je krátce po sedmé.“

Strčil tužku zase do kapsy. „Dělám osmihodinovou směnu, ale střídáme se.“

„Ach tak. Včera jste pracoval od jedenácti do sedmi.“

„To souhlasí.“ Hleděl mi přes rameno kamsi do dálky. „Teď mi končí směna.“

Vytáhl jsem balíček cigaret a nabídl mu.

Zavrtěl hlavou.

„Máme dovoleno kouřit jen v kanceláři.“

„Anebo na zadním sedadle sedanu packardu.“

Ohnul prsty pravé ruky, jako by svíral rukojeť nože.

„Jak funguje dodavatel? Klape to?“

Zíral na mě.

„Měl jste se zeptat: dodavatel čeho?“ napověděl jsem mu.

Neodpověděl.

„A já bych řekl, že nemluvím o tabáku,“ pokračoval jsem bodře.

„O něčem jiném, co se fermentuje s medem.“

Naše pohledy se střetly a zaklesly se do sebe. Posléze řekl polohlasně: „Vy jste překupník?“

„Vzpamatoval jste se z toho opravdu krásně, když jste už v sedm ráno zařezával. Zdálo se mi, že jste vyřazen z provozu na celé hodiny. Musíte mít v hlavě hodinky - jako Eddie Arcaro.“

„Eddie Arcaro,“ opakoval. „Ach tak, ten žokej. On má prý v hlavě hodiny, že?“

„Říká se to.“

„Mohli bychom udělat obchod,“ řekl nepřítomně.

„Co za to?“

V kanceláři zazněl bzučák. V podvědomí jsem zaslechl z výtahové šachty klesající zdviž. Dveře se otevřely a ten párek, který jsem viděl ve vestibulu, jak se drží za ruce, vyšel. Děvče mělo na sobě večerní šaty a mládenec měl smoking. Stáli vedle sebe jako dvě děcka přistižená při líbání. Hlídač se na ně koukl a odešel. Vrátil se s nastartovaným vozem. Hezký nový kabriolet chrysler. Mládenec opatrně pomáhal dívce dovnitř, jako by už byla těhotná. Hlídač držel dveře vozu otevřené. Chlápek obešel vůz, poděkoval hlídači a usedl za volant.

„Je to hodně daleko k Skleněnému pavilónu?“ zeptal se ostýchavě.

„Nikoli, pane.“ Hlídač mu vysvětlil cestu.

Mládenec se usmál, poděkoval mu, sáhl do kapsy a dal hlídači dolarovou bankovku.

„Mohl jste mít vůz připravený před vchodem, pane Prestone. Stačilo zatelefonovat.“

„Díky, tohle mi vyhovuje,“ řekl chlápek rychle. Opatrně vyjel na rampu. Motor chrysleru zapředl a vůz zmizel z dohledu.

„Novomanželé prožívají líbánky,“ řekl jsem. „Jsou líbezní. Jenom nechťejí být moc okukováni.“

Hlídač stál zase přede mnou s tím mdlým pohledem v očích.

„Ale na nás nic líbezného není,“ dodal jsem.

„Jestli jste polda, ukažte mi placku.“

„Vy si myslíte, že jsem polda?“

„Jste nějaký ten parchantský čmuchal.“ Tón jeho hlasu se vůbec nezměnil. Zamrzl v b moll. Jednotónový Johnny.

„To obojí souhlasí,“ přitakal jsem. „Jsem soukromý fízl. Včera večer jsem někoho sledoval až sem. Vy jste byl tamhle v packardu,“ ukázal jsem prstem, „a já zašel k vozu, otevřel dvířka a poznal jsem pach marijánky. Mohl jsem odtud odjet se čtyřmi cadillacy a vy byste se ani neobrátil na bok. Ale to je vaše věc.“

„Jaká cena je dnes,“ zeptal se. „Nehádám se o včerejší noc.“

„Mitchell odjel sám?“

Přikývl.

„Bez zavazadel?“

„Devět kusů. Pomáhal jsem mu nakládat. Odhlásil se z hotelu. Jste spokojen?“

„Zjišťoval jste si to v kanceláři?“

„Měl účet. Zaplacený a potvrzený.“

„Jasně. A když měl tolik zavazadel, přišel s ním samozřejmě i pikolík.“

„Liftboy. Pikolíci přicházejí až v půl osmé. A tohle bylo v jednu ráno.“

„Který liftboy?“

„Mexikán, kterému říkáme Chico.“

„Vy nejste Mexičan?“

„Jsem částečně Číňan, částečně Havajec, částečně Filipíнец a částečně negr. Nechtěl byste být v mé kůži.“

„Ještě jednu poslední otázku. Jak to, že vám na to ještě nepřišli? Myslím s tou marijánkou.“

Rozhlédl se. „Kouřím jen, když se cítím zvlášť bídne. A co je vám k čertu do toho? A co je k čertu vůbec někomu do toho? Třeba mě chytanou a přijdu o blbý flek. Třeba mě hodí do cely. Třeba v ní už celý

život sedím a nosím ji všude s sebou. Stačí vám to?“ Namluvil toho moc. Lidé s pocuchanými nervy tohle dělávají. Jednu chvíli odpovídají jednoslabičně, okamžik nato se jim řine z úst příval. Pokračoval tichým, jednotvárným tónem.

„Na nikoho se nezlobím. Žiju. Jím. Někdy taky spím. Přijďte se za mnou jednou podívat. Bydlím v takové blechárně ve staré boudě na Polton Lane. Je to vlastně úzká ulička. Bydlím hned za zadním traktem esmeraldského železářství. Na záchod se chodí do prkenné boudy na dvoře.

Umývám se v plechovém dřezu v kuchyni. Spím na kanapi s polámanými péry. Všechno, co mám v bytě, je přes dvacet let staré. Tohle je město pro bohaté lidi. Přijďte mě navštívit. Bydlím na parcele pro boháče.“

„Ve vašem vyprávění o Mitchellovi mi něco schází,; řekl jsem.

„Co vám tam chybí?“

„Pravda.“

„Kouknu se pod gauč, jestli neleží tam. Možná že bude trochu zaprášená.“

Seshora se ozvalo vrčení auta vjíždějícího na rampu. Hlídač se odvrátil. Prošel jsem dveřmi a tlačítkem jsem přivolal zdviž. Ten hlídač byl podivná existence, prapodivná. Jistě zajímavá. A taky trochu žalostná. Jeden z těch žalostných, ztracených lidí.

Trvalo celou věčnost, než zdviž přijela, a když přijela, nečekal jsem už sám. Byl se mnou sto devadesát centimetrů vysoký, hezký, zdravý muž jménem Clark Brandon. Měl na sobě koženou větrovku, pod ní silný modrý svetr s kulatým výstřihem, skoro nové jezdecké kalhoty z manšestru a vysoké šněrovací boty, jaké nosívali zeměměřiči a geologové při práci v nerovném terénu.

Vypadal jako šéf party vrtačů nafty. Nepochyboval jsem, že za hodinu bude ve smokingu ve Skleněném pavilónu a bude vypadat jako šéf tohoto podniku. Možná, že jím byl. Spousta peněz, spousta zdraví a dost času, aby obojího využil co nejlépe, a aby kamkoli přijde, vypadal, jako by mu to tam patřilo.

Krátce na mne pohlédl a dal mi přednost, když zdviž přijela. Lift-boy mu uctivě zsalutoval. Oba jsme vystoupili ve vestibulu. Brandon šel k pultu a úředník v recepci se na něho zešíroka usmál - byl tam nový, kterého jsem předtím neviděl - a podal mu hrst dopisů. Brandon

se opřel o roh pultu, otvíral dopisy jeden po druhém a odhazoval je do koše, u něhož stál. Stál tu stojánek s reklamními cestovními brožurkami. Vzal jsem si jednu, zapálil jsem si cigaretu a prohlížel brožurku.

Brandon teď držel dopis, který ho zajímal. Pročetl ho několikrát. Mohl jsem vidět, že je to krátký dopis, psaný na papíře s hotelovou hlavičkou, ale to bylo všechno, co jsem spatřil, aniž bych mu musel nakukovat přes rameno. Stál a držel dopis. Pak ponořil ruku do koše a držel v ní obálku. Prohlížel si ji. Zastrčil dopis do kapsy a udělal pár kroků podél pultu. Podal obálku recepčnímu.

„Tohle někdo přinesl. Neviděl jste náhodou, kdo to tu nechal? Nevzpomínám si, že bych pisatele znal.“

Recepční se podíval na obálku a kývl. „Ano, pane Brandone, nechal to tu nějaký muž, zrovna když jsem nastoupil. Byl to tlouštík ve středních letech a s brýlemi. Šedý oblek a svrchník a šedý plstěný klobouk. Nevypadal jako odtud. Poněkud zanedbaný. Taková nula.“

„Ptal se po mně?“

„Ne, pane. Jenom žádal, abych dal pro vás do přihrádky ten vzkaz. Něco není v pořádku, pane Brandone?“

„Vypadal jako cvok?“

Recepční zavrtěl hlavou. „Ne, nevypadal tak, jak jsem říkal. Jako bezvýznamný člověk.“

Brandon se přidušeně zasmál. „Za padesát dolarů ze mne chce udělat mormonského biskupa. Zřejmě to je nějaký cvok.“ Vzal obálku z pultu a strčil ji do kapsy. Už se napůl obrátil, když řekl: „Viděl jste tu někde Larryho Mitchella?“

„Od chvíle, kdy jsem nastoupil do služby, ještě ne, pane Brandone. Ale jsem tu teprv dvě hodiny.“

„Díky.“

Brandon přešel ke zdviži a vstoupil do ní. Byla to jiná zdviž než ta, kterou jsme přijeli, Liftboy se na něho usmíval celou tváří a něco Brandonovi řekl. Brandon mu ani neodpověděl, ani se na něho nepodíval.

Chlapec vypadal uraženě, když vrzavě přitáhl dveře. Brandon se ušklíbal. Nebyl tak hezký, když se ušklíbal.

Dal jsem cestovní prospekt zpátky na stolek a odsunul jsem se k recepčnímu pultu. Recepční se na mě bez zájmu díval. Říkal pohledem, že v hotelu nebydlím. „Račte, pane?“

Byl to šedivý muž s prímým držením těla.

„Zrovna jsem se chystal, že se zeptám po panu Mitchellovi, ale slyšel jsem, co jste říkal.“

„Domácí telefony jsou naproti,“ povystrčil tím směrem bradu. „Centrála vás spojí.“

„Pochybuji.“

„Co tím myslíte?“

Rozepnul jsem si sako, abych mohl vytáhnout náprsní tobolku. Mohl jsem vidět, jak mu ztuhl pohled, když pod mým podpaždím zahlédl zakulacenou rukojeť pistole. Vytáhl jsem tobolku a vyndal vizitku.

„Mohl bych vás požádat, abyste mi zavolal vašeho hotelového detektiva? Máte-li ho ovšem.“

Vzal vizitku a přečetl si ji. „Račte si sednout do hlavního vestibulu, pane Marlowe.“

„Děkuji vám.“

Než jsem se obrátil zády k pultu, už telefonoval. Prošel jsem pod obloukem a usedl jsem u stěny, odkud jsem mohl vidět na recepci. Nemusel jsem dlouho čekat.

Ten muž měl tvrdá, rovná záda a tvrdý rovný obličej s pletí, která nikdy nezhnědne, jenom zčervená a znova vybledne. Vlasy měl téměř pompadour, převážně plavě narudlé. Stál v klenutém vchodu a zvolna si prohlížel vestibul. Neutkvěl na mě očima déle než na ostatních lidech. Pak vešel do haly a usedl do sousedního křesla. Měl na sobě hnědý oblek a hnědožlutého motýlka. Šaty mu dobře padly. Na hořejší polovině tváří mu vyrůstaly jemné plavé chloupky. Ve vlasech mu prokmitávaly nitky šedi.

„Jmenuji se Javonen,“ řekl, ale nepodíval se na mě. „Znám vaše jméno. V kapse mám vaši vizitku. Co vás trápí?“

„Muž jménem Mitchell. Hledám ho. Lany Mitchell.“

„Proč ho hledáte?“

„Obchodní věc. Je to nějaký důvod, proč bych ho neměl hledat?“

„Vůbec ne. Ve městě není. Odjel odtud časně ráno.“

„To mi také řekli. Trochu mě to překvapuje. Vrátil se domů teprve včera. Rychlíkem Super Chief. V L. A. si vyzvedl vůz a dojel sem. A byl také na mizině. Musel si vypůjčit na večeri. Večeřel ve Skleněném pavilónu s děvčetem. Byl hodně opilý - nebo se aspoň tak tvářil. Tak se

dostal ven bez zaplacení účtu.“

„Může tam platit šekem,“ řekl Javonen lhostejně.

Bloudil očima po hale, jako by čekal, že některý z hráčů kanasty vytrhne revolver a zastřelí svého spoluhráče, nebo že jedna z těch starých dam u skládačky si začne rvát vlasy. Měl dva výrazy - tvrdý a tvrdší. „Pan Mitchell je v Esmeraldě dobře známá osoba.“

„Dobře známá snad, ale pověst nemá dobrou.“

Otočil hlavu a chmurně na mě pohlédl. „Jsem zde zástupcem ředitele, pane Marlowe, a zastávám rovněž funkci detektiva. O pověsti hotelového hosta s vámi nemohu diskutovat.“

„Není třeba. Znáám ji. Z různých zdrojů. Pozoroval jsem ho při akci. Včera večer vzal kohosi do kleští a sehnal dost, aby mohl fouknout z města. Zavazadla si s sebou vzal - jak jsem byl informován.“

„Kdo vám tu informaci dal?“ Vypadal tvrdě, když se mě na to zeptal.

Pokusil jsem se vypadat tvrdě aspoň tím, že jsem na otázku neodpověděl. „A k tomu vám přidám ještě tři maličkosti,“ řekl jsem. „Za prvé: jeho postel zůstala včera v noci nerozesílaná. Za druhé: během dnešního dne dostala kancelář zprávu, že jeho pokoj se uprázdnil. Za třetí: některý zaměstnanec, který měl noční směnu, dnes večer do práce nenastoupí. Mitchell nemohl vynést všechna zavazadla sám, bez pomoci.“

Javonen se na mě podíval, pak očima zkoumavě obhlédl vestibul. „Můžete mi nějak dokázat, že jste ten, co je napsaný na vizitce? Každý si může dát vytisknout vizitku.“

Vytáhl jsem náprsní tašku, vyndal fotokopii své licence a podal mu ji. Koukl se na ni a dal mi ji zpátky. Zastrčil jsem ji do tobolky.

„Mám vlastní organizaci, která má na starosti takové výtrasy,“ řekl. „V každém hotelu jsou takové případy, že host frnkne bez placení.“

My nepotřebujeme vaši pomoc. A pistole ve vestibulu nemáme rádi. Recepční vaši pistoli viděl. Někdo jiný by ji mohl také zahlédnout. Před tři čtvrtě rokem se tu stal pokus o loupežné přepadení. Jednoho z těch lupičů to stálo život. Zastřelil jsem ho.“

„Četl jsem o tom v novinách,“ řekl jsem. „Byl jsem z toho vyděšený kolik neděl.“

„Četl jste jen něco. V dalším týdnu jsme přišli o nějakých čtyři až pět tisíc dolarů, poněvadž hosté se od nás houfně odhlašovali. Chápete, kam mířím?“

„Schválně jsem dovolil, aby recepční pažbu mého revolveru viděl.

Celý den se po Mitchellovi poptávám a pořád jsem slyšel jen nemastné neslané odpovědi. Jestli Mitchell z hotelu odešel, proč mi to neřekli rovnou? Nikdo mi nemusel vykládat, že zmizel bez placení.“

„Nikdo také neřekl, že zmizel bez placení. Jeho účet byl přesně vyrovnán, pane Marlowe. A co chcete dělat teď?“

„Lámat si hlavu, proč odešel tak tajemně.“

Nasadil opovržlivý výraz. „To také nikdo netvrdil. Špatně poloucháte. Řekl jsem, že si vyjel z města na výlet. Řekl jsem, že jeho účet byl přesně vyrovnán. Neříkal jsem, jak mnoho zavazadel si odvezl. Neříkal jsem, že si nechal pokoj. Neříkal jsem, že si odvezl všechno, co měl s sebou... Co se z toho vlastně pokoušíte vykonstruovat?“

„Kdo za něho zaplatil účet?“

Tvář mu trochu zrudla. „Hele, vážený pane. Říkal jsem vám, že ten účet zaplatil on. Osobně včera v noci a ještě na týden dopředu. Měl jsem s vámi dost trpělivosti. A teď mi něco povězte vy. Co máte za lubem?“

„Nic. Vymluvil jste mi to. Rád bych věděl, proč zaplatil na týden dopředu.“ Javonen se usmál - nepatrně. Řekněme jakási splátka na úsměv. „Koukněte, Marlowe, pracoval jsem pět let ve vojenské zpravodajské službě. Umím člověka odhadnout - třeba zrovna toho, o němž mluvíme. Platí dopředu, poněvadž my jsme spokojenější, když to udělá. Má to na nás uklidňující vliv.“

„Už platil někdy dřív dopředu?“

„Ksakru...!“

„Ovládejte se,“ skočil jsem mu do řeči. „Ten postarší pán s vycházkovou holí se zajímá o to, jak reagujete.“

Podíval jsem se do středu haly, kde na nízkém polštářovaném křesle s kulatým opěradlem seděl bezkrevný stařec s bradou podepřenou o ruce v rukavicích, které se opíraly o zobec hole. Zíral strnule směrem k nám.

„Ach ten,“ řekl Javonen. „Ten sem ani nedohlédne. Je mu osmdesát.“

Zvedl se a shlížel na mne. „Dobře, tak jsme to vyřídili,“ řekl klidně. „Jste privátní fízl, máte klienta a své instrukce. Mě pouze *zajímá*, jak ochránit pověst hotelu. Revolver přistě nechtě doma. Jestli se chcete na něco zeptat, přijďte za mnou. Nevypytávejte se personálu. Roznese se to, a to my nevidíme rádi. Zdejší policie by se k vám nechovala příliš přátelsky, kdybychom ji upozornili, že nám tu děláte starosti.“

„Můžu se zastavit v baru a dát si sklenku, než odejdu?“

„Nerozepínejte sako.“

„Pět let u zpravodajské služby - tam už se dají získat nějaké zkušenosti,“ řekl jsem a s obdivem na něho vzhledl.

„No, něčemu se tam člověk naučil.“ Krátce mi pokynul a pomalu odcházel pod klenutím, s rovnými zády, ramena dozadu, brada vtažená, tvrdý, hubený, šlachovitý, dobře stavěný exemplář muže. Obratný pracovník. Vyždímal ze mne všechno do poslední kapky - to, co bylo vytištěno na mé obchodní vizitce.

Pak jsem si všiml, že ten starý pán v nízkém křesle zvedl ruku v rukavici ze zobce hole a kývl na mne ohnutým prstem. Namířil jsem si ukazovákem na prsa a tázavě jsem na něho pohlédl. Kývl hlavou, a tak jsem šel k němu.

Starý byl, to je pravda, ale ještě zdaleka nebyl vetchý ani senilní. Bílé vlasy měl úhledně rozdělené pěšinkou, dlouhý a ostrý nos pokrytý žilkami, vybledlé modré oči se ještě dívaly čile, ale víčka na nich unaveně visela. V jednom uchu měl plastický knoflík naslouchátka, zbarvený šedorůžově jako ušní lalůček. Jelenicové rukavice měly ohnuté okraje. Přes černé lakýrky měl šedé kamaše. „Přitáhněte si židli, mladíku.“ Měl tenký a vyschlý hlas, který harašil jako listí bambusu.

Přisedl jsem k němu. Prohlížel si mě zblízka a jeho rty se pousmály. „Náš znamenitý pan Javonen strávil pět let u vojenské zpravodajské služby, jak vám jistě oznámil.“

„Ano, pane. Je to jeden odbor CIC.“

„Vojenské zpravodajství je výraz, který sám v sobě skrývá paradox. Vy byste se tedy rád dověděl, jak pan Mitchell zaplatil účet?“

Zadíval jsem se na naslouchátko. Zaklepal na náprsní kapsu. „Ohluchl jsem dávno předtím, než tohle vynalezli. Postřelený srnec padl u plotu. Byla to má vina. Zvedl jsem ho příliš brzy. Byl jsem ještě mladý. Nemohl jsem si představit, že bych nosil naslouchátko, a naučil jsem se číst z rtů. Trvá to nějakou dobu, než člověk získá praxi.“

„Jak je to s Mitchellem, pane?“

„K tomu dojdeme. Jenom nespěchejte.“ Zvedl oči a kývl.

„Dobrý večer, pane Clarendone,“ řekl hlas. Pikolík prošel kolem nás k baru. Clarendon ho sledoval očima.

„S tím si nedělejte starosti,“ řekl. „Je to pasák. Strávil jsem mnoho let ve vestibulech, v halách a barech, na verandách, terasách a ozdobných

zahrádkách hotelů celého světa. Přežil jsem všechny členy své rodiny. Dál zůstanu neužitečný a zvědavý, dokud mě jednoho dne nedopraví na nosítkách do nějakého pěkně vzdušného koutku některé nemocnice. Budou se o mne starat ty bílé naškrobené dračice. Budou nadzvedávat a spouštět moje nemocniční lůžko. Budou nosit tácy s tou odporně nechutnou nemocniční stravou. Budou mi často a pravidelně měřit tep a teplotu, pokaždé jako naschvál ve chvíli, kdy začnu usínat, já budu ležet a naslouchat šustění naškrobených sukní, šoupání gumových podrážek na aseptické podlaze a budu pozorovat tu tichou hrůzu lékařova úsměvu. Zakrátko i mě dají pod kyslíkový stan a kolem toho bílého lůžka postaví španělskou stěnu. A já, aniž si to uvědomím, udělám tu jedinou věc na světě, kterou žádný člověk nikdy nemusí dělat dvakrát.“

Zvolna pootočil hlavu a pohlédl na mě. „Zřejmě toho moc namluvím. Jak se jmenujete, pane?“

„Philip Marlowe.“

„Já jsem Henry Clarendon IV. Jsem příslušníkem lepších vrstev, jak se dřív říkalo. Groton, Harvard, Heidelberg, Sorbonna. Dokonce jsem strávil rok v Uppsale. Nevzpomínám si jasně proč. Nepochybně proto, abych byl připraven na život bez práce. Tak vy jste tedy soukromý detektiv. Příležitostně se dostávám k tomu, že hovořím o někom jiném než o sobě, jak vidíte.“

„Ano, pane.“

„Měl jste jít za mnou, abych vám dal informace. Ale to jste ovšem nemohl vědět.“

Zavrtěl jsem hlavou. *Zapálil* jsem si cigaretu, když jsem nejdříve nabídl panu Henrymu Clarendonovi IV. Odmítl ji neurčitým kývnutím.

„Jenomže, pane Marlowe, to je cosi, co byste měl rozhodně znát. V každém přepychovém hotelu na světě bývá půl tuctu postarších lenošných lidí mužského i ženského pohlaví, které tam vysedávají a koukají jako sovy. Pozorují, poslouchají, vzájemně si doplňují informace, všechno o každém vyzvědí. Nemají nic jiného na práci, poněvadž život v hotelu je nejotravnější způsob nudy. A já vás nepochybně nudím rovněž.“

„Rád bych slyšel o panu Mitchellovi, pane. Alespoň dnes večer, pane Clarendone.“

„Ovšem. Jsem egocentrický a absurdní a žvaním jak nějaká školačka. Vidíte tu hezkou brunetou co támhle hraje kanastu? Tu co

má na sobě tak mnoho šperků a silně pozlacené obroučky brýlí?“

Neukázal na ni prstem, ani se na ni nepodíval. Ale spatřil jsem ji. Vypadala nápadně a tak trochu s tvrdou slupkou. Byla to žena s těmi šperky, s tím líčidlem.

„Jmenuje se Margo Westová. Je sedmkrát rozvedená. Má řůru peněz a přiměřeně dobře vypadá, ale nedovede nějakého muže připoutat. Protože se o to moc snaží. Není však hloupá. Naváže poměr s mužem, jako je Mitchell, bude mu dávat peníze a platit za něho účty, ale nikdy si ho nevezme. Včera v noci se pohádali. Přesto ale věřím, že za něho účet zaplatila. Předtím to dělala často.“

„Myslel jsem, že dostává měsíčně šek od svého otce z Toronta. Ten mu nestačí, aby s ním vyšel, že?“

Henry Clarendon IV. se sardonicky usmál. „Milý pane, Mitchell v Torontu žádného otce nemá. Žádné šeky mu měsíčně nechodí. Živí ho ženské. Proto bydlí v takovém hotelu, jako je tenhle. V přepychovém hotelu se vždycky najde nějaká bohatá a osamělá žena. Neoplývá třeba zrovna krásou, ani mládím, ale má jiné přitažlivé stránky. V mezisezóně, která trvá v Esmeraldě od skončení dostihů v Del Mar do poloviny ledna, jsou tu chabé úlovky. To pak Mitchell jede na cesty - na ostrov Majorku či do Švýcarska, když na to má, na Floridu nebo na některý z Karibských ostrovů, když má hluboko do kapsy. Letos dopadl bídně. Slyšel jsem, že se dostal jen do Washingtonu.“

Klouzl po mně pohledem. Zachovával jsem nehybný zdvořilý výraz, jak se sluší na hodného, mladšího chláпка (podle jeho měřítek), když naslouchá starému pánovi, který rád vykládá.

„Dobrá,“ řekl jsem. „Třeba za něho zaplatila účet v hotelu. Ale proč na týden dopředu?“

Pohnul jednou rukou v rukavici přes druhou. Naklonil hůl dopředu a sám se také předklonil. Upřeně hleděl na vzorek koberce. Posléze zamlaskal. Rozřešil problém. Znovu se narovnal.

„To bude odlučné,“ pronesl suše. „Konečný a neodvolatelný závěr této milostné avantury. Paní Westová si užila svoje, jak říkají Angličané. A včera se tu objevil v Mitchellově společnosti nový host - dívka s tmavorudými vlasy. Kaštanově červenými, nikoli ohnivě nebo malinově červenými. Pokud jsem viděl, byl jejich vztah poněkud podivný. Zdálo se, že mezi nimi je jakési napětí.“

„Vydíral by Mitchell ženu?“

Přidušeně se zasmál. „Ten by vydíral i kojence v kolébce. Muž, kterého ženy živí, je vždycky vydírá, třebaže se toho slova snad neužívá. A rovněž jim ukradne peníze, když se mu nějaké dostanou do rukou. Mitchell padělal podpis Margo Westové na dvou šecích. Tím ten poměr skončil. Ona ty šeky nepochybně má. Nic s nimi ale nebude dělat, ledaže si je patrně ponechá.“

„Pane Clarendone, ve vší účtě k vám, jak proboha tohle všechno víte?“

„Řekla mi to. Vyplakala se mi na rameně.“ Pohlédl směrem k té pěkné brunetě. „V této chvíli právě nevypadá, jako bych říkal pravdu. Ale já vám ji říkám.“

„A proč mi ji říkáte?“

Jeho obličej se dost děsivě sešklebil. „Nemám žádný útlocit. Margo Westovou bych si rád vzal sám. Byl by to obrácený postup. Člověka mého věku potěší naprosté maličkosti. Ptačí zacvrlikání nebo ten zvláštní způsob, jakým se rozvíjejí orchideje. Proč se v určitém období růstu pupen pravouhle stočí? Proč se pupen rozvíjí tak pozvolna a korunnní lístky se objevují v určitém pořádku, takže ten zašpičatělý, nerozpuklý vršek vypadá jak ptačí zobák a ty modré a oranžové květy z něho činí rajského ptáka? Jak podivný bůh stvořil tento složitý svět, když lze předpokládat, že mohl stvořit svět jednoduchý? Je všemohoucí? Jak by mohl? Existuje tolik utrpení a téměř vždycky trpí nevinní. Proč zaječice zastižená lasičkou v brázdě chrání mlád'ata svým tělem a nechá si rozsápat krk? Proč? O čtrnáct dní později by ta mlád'ata už ani nepoznala. Mládenče, věříte v boha?“

Byla to dlouhá oklika, ale zdálo se, že se jí nemohu vyhnout. „Jestli máte na mysli nějakého vševědoucího a všemohoucího boha, který zamýšlel, aby všechno bylo přesně takové, jaké to je - pak ne.“

„Ale měl byste věřit, pane Marlowe. To poskytuje velkou útěchu. Nakonec k tomu všichni dojdeme, poněvadž musíme zemřít a obrátit se v prach. To je pro jedince snad všechno, snad ne. S tím posmrtným životem máme vážné obtíže. Pochybuji, že by se mi opravdu líbilo v nebi, kde budu pohromadě s trpaslíkem z Konga či s čínským kulim nebo s levantinským podomním prodavačem koberců či dokonce s hollywoodským producentem. Patrně jsem snob a tahle poznámka je neslušná. Ani si nedovedu představit nebe, kterému předsedá benevolentní pán s dlouhým bílým plnovousem, místně známý jakožto Bůh. To jsou

pošetilé stavy velmi nerozvinutých mozků. Nesmíme se ale dotýkat člověkovy náboženské víry, třebaže se může zdát sebehoupější. Ovšem, nemám důvod předpokládat, že přijdu do nebe. De facto nebe se mi zdá hodně nudné. A na druhé straně, jak si mám představit peklo, v němž nekřtěnátko zaujímá stejně ponižující postavení jako najatý vrah či komandant nacistického vyhlazovacího tábora smrti? Jak je podivné, že nejskvělejší snahy člověka, toho nečistého živočicha, jeho nejskvělejší činy, jeho veliké a nesobecké hrdinství, jeho vytrvalá každodenní odvaha v drsném světě -jak je podivné, že tohle všechno by mělo být skvělejší než jeho osud na onom světě? Do toho je třeba vnést rozumný řád. Neříkejte mi, že čest je pouze chemickou reakcí, nebo že člověk, který se záměrně obětuje pro druhého, se řídí pouhým návykovým reflexem. Je Bůh spokojen, že osamělá otrávená kočka se v křečích svíjí za plakátovou tabulí? Je Bůh spokojen, že je život krutý a že přežívají jen ti nejvíce schopní? Nejvíce schopní - čeho? Kdepak, zdaleka není spokojen. Kdyby Bůh byl všemohoucí a vševědoucí, nezdržoval by se tím, aby stvořil vůbec nějaký vesmír. Není úspěchu tam, kde neexistuje možnost nezdaru, není umění bez překonání vzdorujícího materiálu. Je bezbožné naznačit, že Bůh má své špatné dny, kdy mu nic nevyjde, a že tyto dny trvají převelice dlouho?“

„Jste moudrý muž, pane Clarendone. Říkal jste cosi o obráceném postupu.“

Slabě se pousmál. „Myslel jste, že jsem ztratil nit v předlouhé houštině slov. Ne, pane, neztratil jsem nit. Žena jako paní Westová končí sérii sňatků s pseudoelegantními hledači štěstěny, tangovými tanečníky s půvabnými licousy, lyžařskými instruktory s nádherně vyvinutými blond svaly, bledničkovitými francouzskými a italskými aristokraty, lesku zbavenými princátka ze Středního východu, z nichž každý je horší než jeho předchůdce. Ve své výstřednosti by si dokonce mohla vzít muže, jako je Mitchell. Kdyby si vzala mne, vdá se sice za nudného starce, ale alespoň si vezme džentlmena.“

„Jo.“

Přidušeně se uchichl. „Tato jednoslabičná odpověď naznačuje, že se vám Henry Clarendon IV. zajídá. Nevyčítám vám to. Nuže tedy, pane Marlowe, proč se zajímáte o Mitchella? Ale ovšem, předpokládám, že mi to nemůžete říct.“

„Ne, pane, nemohu. *Zajímá* mne však, proč odešel tak brzo po

svém návratu, kdo za něho vyrovnal účet, a když to byla paní Westová nebo, řekněme, nějaký jeho majetný přítel, jako třeba Clark Brandon, proč bylo zapotřebí zaplatit ještě týden pobytu dopředu.“ Jeho tenké, uhlažené obočí se vyklonilo do výše. „Brandon by mohl snadno převzít záruku za Mitchellův účet - stačilo, aby zvedl telefon. Paní Westová by mu snad spíš dala peníze, aby si Mitchell účet zaplatil sám. Ale na týden dopředu? Proč by vám to náš pan Javonen říkal? Co z toho vyvozujete?“

„Že s Mitchellem souvisí něco, co si hotel nepřeje rozhlásit. Něco, co by mohlo hotelu přinést špatnou pověst, o kterou nestojí.“

„Co například?“

„Sebevražda a vražda patří k těmto věcem, které mám na mysli. To je ovšem pouze příklad. Všiml jste si, jak málokdy bývá ve zprávách uváděno jméno hotelu, když některý z hostů vyskočí z okna? Pokaždé se dočtete o hotelu v dolní části města, ve středu města, dobře známém exkluzivním hotelu - takovou nějakou formulaci. A když je to podnik opravdu elitní, nikdy nespátříte ve vestibulu žádného poldu, ať už se nahoře ve vyšších patrech stalo cokoliv.“

Jeho zrak sklouzl stranou a já tam rovněž zamířil pohled. Hráči kanasty se rozcházeli. Vyfintěná a ošperkovaná žena, zvaná Margo Westová, šla pomalu s jedním z mužů k baru a její cigaretová špička trčela dopředu jako špice lodní příďe.

„Nuže?“

„A tak,“ řekl jsem a pilně jsem přemýšlel, „jestli si Mitchell svůj pokoj podržel, aťsi bydlel v kterémkoli -“

„Ve čtyři sta osmnáctce,“ vložil se Clarendon klidně do řeči. „Obrácené na oceán. Čtrnáct dolarů mimo sezónu, osmnáct v sezóně.“

„Pro chláпка, který nemůže loktem do kapsy, není to zrovna levné. Ale řekněme, že ten pokoj si ještě ponechal. Ať se stalo co se stalo, on prostě na pár dní odjel. Vzal si z garáže vůz a naložil do něho *zavazadla* kolem sedmé zrána. Prapodivná doba k odjezdu, když byl včera v noci zřízený pod obraz...“

Clarendon se zaklonil a mdle svěřil ruce v rukavicích. Poznal jsem, že začíná být unaven. „Jestli se to stalo takto, nebylo by hotelu milejší, abyste si myslel, že Mitchell odešel definitivně? Pak byste ho musel jít hledat někam jinam. Totiž, jestli ho opravdu hledáte.“

Střetl jsem se s jeho bledým pohledem. Zazubil se.

„Nevyjadřujete se příliš jasně, pane Marlowe. Já mluvím a mluvím,

ne však jen proto, abych slyšel svůj hlas. Já jej stejně v žádném případě vůbec neslyším. Hovor mi poskytuje příležitost, abych mohl studovat lidi, aniž vypadám úplně nezdořácky. Vás jsem si prostudoval. Moje intuice, jestli to je to vhodné slovo, mi praví, že váš zájem o Mitchella je jen povrchní. Jinak byste o něm nemluvil tak otevřeně.“

„No jo. Třeba,“ řekl jsem. Byla to ukázka odstavce jasné prózy. Henry Clarendon IV. by nad tím zaplesal. Neměl jsem co dodat - ani mrt’.

„Tak teda běžte,“ řekl. „Jsem unaven. Vyjedu nahoru do pokoje a trochu si lehnu. Jsem potěšen, že jsem vás poznal, pane Marlowe.“ Pomalu se postavil na nohy a narovnal se, opíraje se o hůl. Dalo mu to práci. Postavil jsem se vedle něho.

„Nikdy nepodávám ruku,“ řekl. „Mám ohyzdné a churavé ruce. Nosím z toho důvodu rukavice. Dobrý večer. A jestli vás neuvidím - hodně štěstí.“

Odcházel, kráčel zvolna a držel hlavu zpříma. Mohl jsem vidět, že mu chůze nedělá zrovna rozkoš. Dva schody z hlavního vestibulu pod klenutý východ vystupoval jeden po druhém a po prvním schodu udělal pauzu. Vždycky vykročil pravou nohou. Vedle levé nohy se pevně opřel o hůl. Vyšel pod klenutým průchodem a já hleděl za ním, když se šoural ke zdviži. Došel jsem k názoru, že pan Henry Clarendon IV. je hezký lišák.

Odcoural jsem se k baru. V oranžovém stínu tam seděla paní Margo Westová s jedním z kanastových hráčů. Číšník před ně postavil nápoje. Nevšímal jsem si toho příliš, poněvadž poněkud dále v malém boxu u stěny byl někdo, koho jsem lépe znal. A byl tam sám.

Měla na sobě tytéž šaty, jenom sundala šátek z vlasů, které jí nyní volně splývaly kolem obličeje.

Přisedl jsem si. Objevil se číšník a já objednal. Číšník odešel. Hudba z neviditelné hudební skříně zněla tlumeně a vmlouvavě.

Pousmála se. „Lituju, že jsem se tak unáhčila,“ řekla. „Zachovala jsem se velmi hrubě.“

„Zapomeňte na to. Koledoval jsem si o to.“

„Vy jste mě tu hledal?“

„Ne zvlášť.“

„Vy jste - ach, zapomněla jsem.“ Natáhla se po kabelce a dala si ji na klín. Hledala v ní a pak mi podala přes stůl věc malých rozměrů, ale ne tak malou, aby zakryla dlaní sešitek cestovních šeků. „Slíbila jsem

vám je.“

„Ne.“

„Vezměte si je, vy blázne. Nechci, aby je viděl číšník.“

Vzal jsem sešitek a zasunul jej do kapsy. Sáhl jsem rukou do vnitřní kapsy a vytáhl sešitek stvrzenek. Na kontrolní útržek a pak na stvrzenku samu jsem napsal: „Potvrzuji, že jsem přijal od slečny Betty Mayfieldové, hotel Casa del Poniente, Esmeralda, Kalifornie, částku 5000 v cestovních šecích společnosti American Express, každý v hodnotě 100, podepsané majitelem. Tyto šeky zůstávají jejím majetkem a jmenovaná si je může kdykoli vyzvednout. Já, podepsaný, s ní dojednám dohodu o honoráři a primu od ní zaměstnání.“

Podepsal jsem se pod tuto hatmatilku a podržel jsem před ní sešitek se stvrzenkami.

„Přečtěte si to a podepište se v levém dolním rohu.“

Vzala si sešitek a nadzvedla ho blíž ke světlu.

„Vy mne unavujete,“ řekla. „Co se na mne pokoušíte ušít?“

„Že s vámi hraju na rovinu a vy že si to rovněž myslíte.“

Vzala pero, které jsem jí nabízel, podepsala a všechno mi zase vrátila. Vytrhl jsem originál a podal jí ho. Stvrzenky jsem zastrčil.

Přišel číšník a postavil na stůl nápoj, který jsem si objednal. Nečekal na placení. Betty na něho zavrtěla hlavou. Číšník odešel.

„Proč se mne nezeptáte, jestli jsem našel Larryho?“

„Dobře. Našel jste Larryho, pane Marlowe?“

„Ne. Frnkl z hotelu. Obýval pokoj ve čtvrtém poschodí na stejné straně, jako je váš pokoj. Ten ležel hezky blízko pod ním. Mitchell si vzal devět kusů zavazadel a odfrčel v buicku. Hotelový šerlok, který se jmenuje Javonen - říká si náměstek ředitele a bezpečnostní referent - je spokojen, protože Mitchell zaplatil účet a dokonce pokoj na týden dopředu. To mu nedělá starosti. A ovšem, mne rád nemá.“

„A má vás vůbec někdo rád?“

„Vy ano - stojím vám za pět tisíc dolarů.“

„Vy jste ale opravdu hlupák. Myslíte, že se Mitchell vrátí?“

„Říkal jsem vám, že zaplatil na týden předem.“

Tiše popíjela ze sklenice. „Říkal jste to, pravda. Ale mohl jste tím myslet něco jiného.“

„Jasně. Například nějaký blafák. Mohl jsem říct, že to znamená, že on sám svůj účet nezaplatil, ale že ho vyrovnal za něho někdo jiný. A

že ten někdo potřeboval čas cosi udělat - jako třeba zbavit se té mrtvoly, která ležela včera večer na vašem balkóně. Totiž, jestli tam ta mrtvola byla.“

„Ach, přestaňte s tím!“

Dopila, uhasila cigaretu, zvedla se a nechala mne, abych zaplatil útratu. Zaplatil jsem a vrátil se zpátky vestibulem, třebaže mne k tomu nevedl žádný zvláštní důvod. Snad to byl čistě instinkt. A viděl jsem nastupovat Gobla do zdviže. Zdálo se mi, že v jeho tváři se zračí napětí. Když obrátil hlavu, spatřil můj pohled, či aspoň to tak vypadalo. Ale nedal vůbec nijak najevo, že mne zná. Zdvíž se rozjela nahoru.

Vyšel jsem k vozu a odjel na Rancho Descansado. Ulehl jsem na gauč, abych si zdříml. Byl to perný den. Když si odpočinu a mozek se mi vytríbí, budu snad mít aspoň nějaké tušení o tom, co dělám.

18

hodinu později jsem zaparkoval před železářským krámem. Nebyl v Esmeraldě jediný, ale jediné za ním se vzadu táhla ulička Polton Lane. Vykročil jsem východním směrem a počítal prodejny. Až k nároží jich bylo sedm a ve všech se lesklo tabulové sklo výkladních skříní v chromovaných rámech. Na rohu stála módní prodejna s krejčovskými figurínami, šály a rukavicemi a bižutérií, naaranžovanými a prudce osvětlenými. Nikde jsem neviděl nějakou cenovku. Zahnul jsem za roh k jihu. U chodníku rostly silné kmeny blahovičníků. Rozvětvovaly se kousek od země a jejich kmeny vypadaly tvrdě a mohutně, naprosto jinak než ty vysoké, křehké eukalypty, které rostou kolem Los Angeles. Na protilehlém rohu Polton Lane byla prodejna autosoučástek. Šel jsem podél její vysoké prázdné zdi a díval jsem se na rozbité bednění, hromady kartónových krabic, plechové nádoby se smetím, prašné plochy na parkování, zákulisí elegance. Počítal jsem budovy. Bylo to snadné. Nemusel jsem se nikoho ptát. Světlo hořelo za okénkem chaloupky, která byla už dlouho prostým domovem nějakého člověka. Před chatou stála dřevěná veranda s polámaným zábradlím. Kdysi dávno býval domek natřen, ještě než jej pohltily prodejny. Kdysi tu snad bývala i zahrada. Šindele na střeše byly zborcené. Domovní dveře měly barvu špinavé hořčice. Okno bylo pevně uzavřené a potřebovalo postříkat hadicí. Za

oknem visely cáry ze staré rolety. Na verandu vedly dokonce dva schody, ale jen jeden měl ještě horní část. Za chalupou na půl cestě k nakládací rampě železářské prodejny stál dřevěný domeček, patrně záchod. Viděl jsem však, jak se jeho bortící stěnou prodírá vodovodní potrubí. Bohatý člověk udělal zlepšení na svém majetku. Brloh pro jednu osobu.

Překročil jsem propadlý schod a zaklepal na dveře. Zvonek tam nebyl. Nikdo se neozýval. Stiskl jsem kliku dveří. Dveře nikdo neuzamkl. Strčil jsem do nich a vešel dovnitř. Měl jsem tušení, že uvnitř najdu něco ošklivého.

V opotřebované, vespod prohnuté lampě s roztrženým papírovým stínidlem svítila žárovka. Na pohovce ležela špinavá deka. Stará rákosová židle, houpací křeslo, stůl se zamazaným voskovaným plátnem. Vedle kávového šálku na stole byly rozložené španělské noviny *El Diario*, a stál tam talířek se špačky cigaret, špinavý talíř a malý přijímač, z kterého zněla hudba. Hudba skončila a z ampliónu začali španělsky chrlit nějaké reklamní zprávy. Zavřel jsem přijímač. Ticho na mne padalo jako pytel s peřím. Pak jsem za pootevřenými dveřmi zaslechl tikat budík. Pak cinkl řetízek, zatřepotala křídla a skřehotavý hlas rychle pronesl: „*Quién es? Quién es? Quién es?*“ Poté se ozvalo zlostné opičí zavřísknutí. A pak znovu nastalo ticho.

Z velké klece v rohu místnosti mě pozorovalo kulaté, hněvivé papoušci oko. Pták se posunul na samotný krajíček bidýlka.

„*Amigo*,“ řekl jsem.

Papoušek zaskřehotal v šíleném smíchu.

„Mluv slušně, mládenče,“ řekl jsem.

Papoušek se odšoural k druhému okraji bidýlka, klofl do bílé misky a pohrdavě trousil ovesnou mouku ze zobáku. V druhém pohárku byla voda, od mouky celá rozbahnělá.

„Vsadím se, že tě ještě nenaučili slušnosti,“ řekl jsem.

Papoušek na mne upřeně zíral a přešlápl. Pootočil hlavu a zíral na mne druhým okem. Pak se naklonil dopředu, zatřepal ocasními péry a dokázal, že jsem správně hádal.

„*Necio!*“ zaječel. „*Fuera!*“

Někde odkapávala voda z nedotaženého kohoutku. Budík tikal. Papoušek napodobil zesílený tikot.

Řekl jsem: „Hodná Lori.“

„*Hijo de la chingala*,“ řekl papoušek.

Ušklíbl jsem se na něho a strčil do pootevřených dveří, které se otevřely do místnosti, představující kuchyň. Linoleum na podlaze před dřezem bylo úplně prošlapáno. Zrezivělý plynový vaříč s třemi hořáky, nezakrytá police, na které stálo pár talířů a budík, karma přinýtovaná k držáku v koutě, ten staromódní model, který je bez bezpečnostního ventilu a exploduje. Úzké dveře s klíčem v zámku a okno, rovněž zavřené. Se stropu visela žárovka. Strop byl popraskaný a nahnědlý v místech, kde do střechy zatékalo. Za mnou přešlapoval na bidýlku papoušek a občas unuděně zaskřehotal.

Na pozinkované desce dřezu ležel kus černé gumové hadice a nenatažená injekční stříkačka. V míse dřezu byly tři dlouhé, tenké a prázdné skleněné trubičky a vytažené zátky ležely vedle nich. Takové skleněné trubičky jsem viděl už dříve.

Otevřel jsem zadní dveře, vyšel na parcelu a šel k prkenné boudě. Šikmá střecha, asi dva a půl metru vysoká vpředu a necelé dva metry vzadu. Dveře se otvíraly ven, jinak by to nešlo. Byly zamčené, ale chatrný zámek mi nedal žádnou práci.

Mužovy prsty u nohou se téměř dotýkal podlahy. Jeho hlava byla skryta v šeru nahoře, jen pár centimetrů od střešního trámu. Visel na černém drátu, patrně izolačním, používaném pro elektrické světlo. Palce a prsty u nohou mířily dolů, jako by se natahovaly, aby se mohly postavit na špičky. Otřepané okraje jeho bavlněných kalhot mu zakrývaly chodidla. Dotkl jsem se jeho ruky a to mi stačilo k tomu, abych věděl, že už je studený, takže nemělo smysl oběsence odříznout.

Pojistil se co nejlíp. Stál u dřezu v kuchyni, kolem paže si omotal gumovou hadici, pak sevřel ruku v pěst, aby mu vystoupily žíly, a vpravil si do krve plnou stříkačku morfia. Poněvadž všechny tři skleněné trubičky byly prázdné, mohlo se skoro určitě předpokládat, že aspoň jedna z nich byla plná. Nemohl si vzít menší dávku než dostatečně velkou. Potom odložil injekční stříkačku a sundal z paže tu utaženou hadici. Mnoho času neměl, poněvadž si vstříkl tu dávku přímo do žíly. Potom šel k záchodku na dvorku, postavil se na sedátko a ovázal si drát kolem hrdla. To už patrně se mu točila hlava. Mohl stát a čekat, až se mu podlomí kolena, a o to ostatní se už postará váha jeho těla. O tom však už nevěděl, když se to stalo. To už spal.

Zavřel jsem dveře. Do chaty jsem se už nevracel. Když jsem krácel

kolem ní směřem k Polton Lane, té líbezné vilové ulici, papoušek uvnitř té chajdy mne slyšel a zaskřehotal: „*Quién es? Quién es? Quién es?*“

Kdo je to? Příteli, nikdo. Jenom jakési kroky ve tmě. Šel jsem tiše, pryč odtud.

19

Kráčel jsem tiše, nikam jsem neměl namířeno, ale věděl jsem, kam dorazím, jako pokaždé. Do Casa del Poniente. Na Grandu jsem vlezl do vozu. Bez cíle jsem objel několik domovních bloků a pak jako obvykle zaparkoval před vchodem do baru. Když jsem vstoupil, prohlédl jsem vůz, který stál vedle. Byl to ten omšelý, tmavý Goblův vehikl. Lepil se na mne jako leukoplast.

Jindy bych si lámal hlavu nad tím, co má za lubem, tentokrát jsem však měl horší starost. Musel jsem zajít na policii a ohlásit toho oběšence. Neměl jsem však tušení, co jim řeknu. Proč jsem šel k němu do domu? Protože, když mluvil pravdu, viděl časně ráno odjíždět Mitchella z hotelu. Proč to je tak důležité? Protože jsem hledal Mitchella také já. Toužil jsem srdečně si s ním popovídat. O čem? A tady už jsem nepřišel na odpověď, která by je nezavedla k Betty Mayfieldové, k tomu, kým je, odkud přišla, proč vystupovala pod falešným jménem, a co se tam, ve Washingtonu, Virginii či kdovíkde přihodilo, že odtud vzala do zaječích.

V kapse jsem měl její peníze, pět tisíc dolarů v cestovních šecích, a ony nebyla ani formálně mou klientkou. Byl jsem v tom namočen až po uši.

Došel jsem ke kraji úskalí a poslouchal šumění příboje. Viděl jsem jen, jak se někdy zatřpytila vlna, když se roztříštila za zálivem. V zálivu se vlny netříštily, uhlazeně vklouzly dovnitř jako obchodvedoucí. Později měl jasně svítit měsíc, ale ještě nenastoupil šichtu.

Kousek opodál kdosi stál a pozoroval příboj stejně jako já. Byla to žena. Čekal jsem, až se pohne, abych podle toho poznal, jestli je to někdo, koho znám. Dva lidé se stejnými pohyby se nenajdou stejně jako dva totožné otisky prstů.

Zapálil jsem si cigaretu, takže plamínek zapalovače ozářil obličej, a žena stála u mne.

„Bylo by na čase, abyste mne pořád nesledoval.“

„Vy jste moje klientka. Snažím se vás ochránit. Proč, to se snad dozvím při oslavě svých sedmdesátin.“

„Nežádala jsem vás, abyste mne ochraňoval. Nejsem vaše klientka. Proč nejdete domů -jestli nějaký domov máte - abyste přestal otravovat lidi?“

„Jste moje klientka - v hodnotě pěti tisíc dolarů. Musím za ně odvést nějakou práci - i kdybych si měl třeba jen nechat narůst knír.“

„Jste nemožný. Dala jsem vám ty peníze, abyste mne nechal na pokoji. Jste nemožný. Jste ten nejnemožnější člověk, kterého jsme v životě potkala. A potkala jsem už pěkná čísla.“

„Kampak se podělo to nádherně exkluzivní apartmá v Riu? Tam, kde bych lenošně polehával v hedvábném pyžamu a pohrával si s vašimi dlouhými nestoudnými vlasy, zatímco by jemný wedgewoodský porcelán a příbory ze starého gregoriánského stříbra prostíral majordomus s delikátními pohyby a mírně neupřímným úsměvem jako homosexuální módní kadeřník, rozčileně obskakující filmovou hvězdu?“

„Ach, mlčte už!“

„Copak to nebyla vážná nabídka? Pouhé přechodné zalíbení nebo ani to ne. Pouze záminka, abych hodiny spánku pustil k vodě a pobíhal hledat mrtvolu, které nebyly, kde měly být.“

„Praštil vás už někdo pěstí do nosu?“

„Nejednou, ale občas se mi podaří ráně uhnout.“

Objal jsem ji. Pokoušela se bránit, ale nehtů nepoužila. Políbil jsem jí temeno hlavy. Pojednou se ke mně přitiskla a otočila tvář nahoru.

„Dobře. Líbejte mne, jestli vás to uspokojuje. Ale myslím, že byste mne radši líbal tam, kde je nablízku postel.“

„Jsem jen člověk.“

„Neobelhávejte se. Jste špinavý detektivní mizera. Líbej mne.“

Políbil jsem ji. S ústy těsně u jejích rtů jsem řekl: „Dnes večer se oběsil.“

Prudce se ode mne odtrhla. „Kdo?“ zeptala se hlasem, kterému bylo sotva rozumět.

„Noční hlídač ze zdejší garáže. Možná, že jste ho ani vůbec neznala. Bral meskalin, hašiš, marijuanu. Ale dnes večer si dal několika-násobnou dávku morfia a pověsil se na záchodě, na dvorku za chajdou v Polton Lane. Je to ulička dole pod Grand Street.“

Celá se roztřásla. Zavěsila se na mne, jako bych ji měl udržet, aby nespadla. Pokoušela se něco povědět, ale její hlas bylo pouhé zakrákání

„To byl ten chlápek, který říkal, že časně ráno viděl odcházet Mitchella s devíti zavazadly. Nechtělo se mi tomu moc věřit. Říkal mi, kde bydlí, a večer jsem tam zašel, abych si o tom s ním ještě promluvil. A teď musím za poldíky a říct jim to. A co jim mám říct, abych se nezmínil o Mitchellovi a tím také o vás?“

„Prosím - prosím - *prosím* - mne z toho vynechte,“ zašeptala. „Dám vám ještě peníze. Dám vám tolik peněz, co budete chtít.“

„Pro pět ran. Už jste mi jich dala víc, než si ponechám. Nechci od vás peníze. Chci od vás nějaké objasnění, co k sakru dělám a proč to dělám. Jistě jste slyšela o profesionální etice. Něco z ní na mne ještě taky lpí. Jste mou klientkou?“

„Ano, podrobuji se. Nakonec se vám všichni podrobí, vidíte?“

„Kdepak, zdaleka ne. Navodí se mne za nos až až.“

Vytáhl jsem sešitek s cestovními šeky z kapsy, rozsvítil tužkovou baterku a pět šeků vytrhl. Ostatní jsem složil a dal jí zpátky. „Nechal jsem si pět set dolarů. Tím se to stává právně platným. A teď mi povězte, oč tady vlastně běží.“

„Ne. Nikomu přece o tom muži nemusíte říkat.“

„Ano, musím. Musím zajít za poldíky hned v tu chvíli - musím. A nedovedu si na ně vymyslet žádnou historku, kterou by spolkli na delší dobu než na tři minuty. Hele, tady si ty svoje zatracené šeky vezměte - a když mi je ještě jednou budete vnucovat, naplácám vám na holý zadek.“

Vytrhla mi svazeček šeků z ruky a rozběhla se tmou k hotelu. Já tam prostě stál jako zpropadený hlupák. Nevím, jak dlouho jsem tam stál, ale konečně jsem zastrčil těch pět šeků do kapsy, unaveně se odlouдал k vozu a vyjel k místu, kam jsem věděl, že jít musím.

20

Člověk jménem Fred Pope, který vedl malý motel, mi jednou sdělil své názory na Esmeraldu. Byl to postarší, řečný člověk a vždycky se vyplácí poslouchat. Od lidí, od nichž bych to nejméně očekával, se někdy dozvím věc, která má v mé branži nemalou cenu.

„Jsem tady už třicet roků,“ říkal. „Když jsem přišel, měl jsem suchý astma. Teď mě trápí mokrá astma. Pamatuji se, že v tomhle městě bývalo mrtvo, že uprostřed ulice spali psi a musel jste zastavit - jestli jste ovšem auták měl - vylézt z vozu a ty psy odehnat. Ty potvory na vás vrčely a cenily zuby. A v neděli jste myslel, že už vás strčili pod drn. Všecko bylo zalígrováno jak sejfy v bance. Mohl jste si vyrazit na procházku po Grand Street a užil jste si tolik legrace, jako byste ležel tuhej v márnici. Ani krabičku cigaret jste si nikde nemohl koupit. Já a moje - patnáct let už je chudák nebožka - jsme hráli žulíky v tom našem lokále, co jsme měli v uličce, co vede podle úskalí a špicovali jsme uši, jestli neuslyšíme nějaký rozruch - třeba jak nějaký starý paprika si vyšel na špacír a ťuká holí do dlažby. Já nevím, jestli to Hellwigovi takhle chtěli mít nebo jestli to starý Hellwig udělal naschvál. V těch letech tady nebydlel. Býval velké zvíře v obchodě se zemědělskými stroji.“

„Spíš bych řekl, že byl tak mazaný, aby věděl, že taková Esmeralda se časem ukáže jako cenná investice,“ řekl jsem.

„Možná,“ řekl Fred Pope. „Ale když se to tak vezme, on tohle město vlastně stvořil. A zanedlouho se přistěhoval - do jedné z těch nádherných štukových vil s taškovou střechou tam na kopci. Parádní bydlení. Měl terasovité zahrady, Velké zelené trávníky, kvetoucí keře a ručně tepaná železná vrata - prý je dal dovézt z Itálie, jak se říkalo a dlážděný chodníky - a zahradu neměl jen jednu, ale aspoň půl tuctu. A ta jeho parcela byla dost velká, aby na něho nemuseli sousedé koukat. Denně do sebe obrátil dvě flašky ostré kořalky a slyšel jsem, že byl tvrdý jako křemen. Měl jedinou dceru, slečnu Patricii Hellwigovou. Byla to opravdu dáma a zůstala jí dodnes.“

V té době se Esmeralda začala zaplňovat lidma. Nej dřív sem houfně příjížděly staré ženy se svými muži, a já vám povím, že funebrákům opravdu kvetla pšenice, když utahaní staří chlapi umírali a milující vdovy je šoupaly do hrobu. Ty zatracený ženský žijou moc dlouho. Moje ne.“

Odmklčel se, na chvíli pootočil hlavu a pak pokračoval:

„Tehdy sem ze San Diega jezdila tramvaj, ale město bylo. pořád klidné - příliš tiché. Nerodily se tady skoro žádné děti. Těhotenství se považovalo za něco strašně neslušného. Ale to všechno změnila válka. Teď tady máme zpoceně chlápky a ostrílené výrostky v zašpiněných

košilích a malíře a venkovské kluby s opilci a tyhlety krámký s památkama a suvenýrama, kde dáte za dvoušestákový pohárek osm dolarů padesát. Máme restaurace a prodejny lihovin, ale nemáme ještě plakátovací tabule ani herny ani kina pro automobilisty. Vloni se pokoušeli v parku instalovat hvězdářský dalekohled - hodíte do automatu deset centů a můžete se koukat. Měl byste slyšet, jak se nad tím městská rada cílila. Zatrhli to, fakt, ale už jsme přestali být ptačí rezervací. Máme stejně elegantní obchody jako v Beverly Hills. A slečna Patricie celý život pracuje jako bobr, aby se městu toho dostalo co nejvíc. Hellwig zemřel před pěti lety. Doktoři mu říkali, že když neomezí pití kořalky, bude do roka pryč. Proklínal je a říkal, že jestli se nemůže napít, když dostane chuť, ráno, v poledne a večer, tak si radši vůbec nelokne. Nechal pití - a do roka bylo po něm.

Ti doktoři našli pro všechno nějaké jméno a počítám, že slečna Hellwigová pro ně taky našla jméno. Fakt je, že ty doktory vyhodili z nemocnice a v Esmeraldě místo nenašli. Celkem na tom moc nezáleželo. V městě nám pořád ještě zůstalo šedesát doktora. V městě je plno Hellwigů, někteří se sice jmenují jinak, ale jsou nějak s rodinou příbuzní. Někteří jsou bohatí a někteří pracují. Myslím, že slečna Hellwigová víc než kdekdo jiný. Dneska má osmdesát šest let, ale je zdravá jak řípa.

Nežvýká tabák, nepije a nepoužívá líčidel. Postavila v městě nemocnici, soukromou školu, knihovnu, umělecké středisko, tenisové hřiště a bůhví co ještě. A pořád ji ještě vozí šofér v třicet let starém rolls roycu, který má motor tak tichý jako švýcarské hodinky. Starosta bydlí níže na kopci, co bys kamenem dohodil od Hellwigů. Myslím, že slečna Hellwigová taky vystavěla radnici a prodala ji městu za jeden dolar. Je to žena jaksepatří. Ovšem, židy tu teď máme taky, ale jednu věc si nechtě říct. Jestli si nedáváte pozor, tak vás prý takový žid bezohledně obere třeba o nos mezi očima. To je kec. Žid rád obchoduje, má rád kšeft, ale je neurvalý jen na povrchu. Když ho poznáte drobet víc, tak se s ním obvykle dobře vyjde. Je lidský. Jestli chcete být bezcitně stažen z kůže, máme v tomhle městě pár lidí, co vám ořežou maso až na kost a ještě vám připočítají obslužné. Vyškubnou vám ze zubů poslední dolar a budou se na vás koukat tak, jako kdybyste jim ho ukradl.“

Poldíci sídlili v jednom křídle dlouhé modernistické budovy, která sídlila na rohu Hellwig a Orcutt Street. Zaparkoval jsem vůz a šel dovnitř. Stále jsem v hlavě ještě neměl jasno, jak jim to povědět, a přitom jsem věděl, že jim to povědět musím.

Kancelář byla malá, ale velice čistá, a policista, který konal službu, měl na košili dva ostré puky a jeho uniforma vypadala, jako by ji dostal vyžehlenou před deseti minutami. Několik nástěnných amplionů přenášelo policejní zprávy a hlášení šerifů z celého okresu. Na psacím stole stála jmenovka policisty, který měl pohotovost. Jmenoval se Gridell. Podíval se na mne tak, jak se dívají všichni poldíci - vyčkávavě.

„Co byste si přál, pane?“ Měl chladný, příjemný hlas a disciplinované chování, s jakým se setkáte jen u těch nejlepších.

„Chci ohlásit úmrtí. V chajdě za železářským obchodem na Grandu, v uličce jménem Polton Lane, se pověsil na záchodě nějaký muž. Je mrtev. Není naděje, že by ještě mohl být zachráněn.“

„Vaše jméno, prosím?“ Zmáčkl několik tlačítek.

„Philip Marlowe. Jsem soukromý detektiv z Los Angeles.“

„Povšiml jste si tam domovního čísla?“

„Žádné jsem na domě neviděl. Ale je to hned vzadu za Esmeraldskou železářskou společností.“

„Ambulanci, nutné,“ pronesl do mikrofону. „Pravděpodobně sebevražda v domku za Esmeraldskou železářskou společností. Na záchodě za domkem visí oběšenec.“

Podíval se na mne: „Znáte jeho jméno?“

Zavrtěl jsem hlavou: „Dělal nočního hlídače v garáži hotelu Casa del Poniente, to vím.“

Obrátil několik listů v knize: „Známe ho. Byl trestán kvůli mariuhaně. Nevím, proč nepřišel o práci, ale snad drog nechal, a na takové místo, jako měl on, se tady lidé moc netlačí.“

Do kanceláře vešel vysoký seržant s tváří tesanou ze žuly, bleskl po mně pohledem a vyšel. Ozval se startující motor.

Policista ve službě přehodil klapku telefonní ústředny: „Kapitáne, tady je služba, u aparátu Griddell. Jistý pan Philip Marlowe ohlásil nález mrtvolu v Polton Lane. Ambulance už vyjela. Seržant Green je na

cestě. Dva hlídkové vozy jsou v sousedství místa činu.“

Chvíli poslouchal, pak se podíval na mne: „Pane Marlowe, rád by s vámi mluvil kapitán Alessandro. Rovně po chodbě, poslední dveře napravo, prosím.“

Než jsem prošel lítacími dveřmi, mluvil už zase do mikrofonu.

Na posledních dveřích vpravo byly dvě jmenovky. Kapitán Alessandro na tabulce v dřevěném rámečku a seržant Green na vizitce, která se dala z rámečku vyjmout. Dveře byly pootevřené, takže jsem jenom zaklepal a vešel dovnitř.

Muž za stolem vypadal stejně nažehleně jako policista, který držel službu. Prohlížel si lupou nějakou kartičku a magnetofon, který stál vedle něho, vykládal nešťastným nalomeným hlasem nějakou nudnou historku. Kapitán měřil asi sto devadesát centimetrů, měl husté černé vlasy a světlou, olivově zbarvenou pleť. Čepice stejno kroje ležela vedle něho na stole.

Zvedl hlavu, vypnul magnetofon a odložil lupu a lístek.

„Posad'te se, pane Marlowe.“

Usedl jsem. Chvíli si mne mlčky prohlížel. Měl měkké hnědé oči, ale ústa neměl změkčilá.

„Slyšel jsem, že se znáte s majorem Javonenem z Casy?“

„Setkali jsme se, kapitáne. Nejsme žádní přátelé.“

Pousmál se: „To by se stěží dalo čekat. Sotva ho potěší, když mu do hotelu chodí soukromí detektivové a vypyťávají se. Major býval u CIC. Pořád mu ještě říkáme major. Tohle je setsakra to nejdvořilejší místo, kde jsem sloužil. My tady jsme taková setsakra uhlazená parta, nicméně jsme ale policisté. Jak to bylo s tím Ceferinem Changem?“

„Tak se tedy jmenuje. To já nevěděl.“

„Ano. My ho známe. Smím se zeptat, co v Esmeraldě hledáváte?“

„Losangeleský advokát Clyde Umney si mě najal, abych na *nádraží* vyčkal příjezd expresu Super Chief a sledoval jistou osobu, dokud se někde neubytuje. Proč - to mi neřekl, ale pan Umney prohlásil, že jedná z příkazu jisté advokátní firmy ve Washingtonu, a sám rovněž nic víc neví. Učinil jsem, co chtěl, poněvadž člověk přece nepřestupuje zákon, když někoho sleduje a nijak ho při tom neomezuje. Dotyčná osoba dojela do Esmeraldy. Vrátil jsem se do Los Angeles a pokusil jsem se té záležitosti přijít na kloub.“ Nezjistil jsem nic, a tak jsem přijal dvě stě padesát dolarů, což je myslím rozumná taxa, kterou jsem kryl i své výdaje s

případem spojené. Pana Umneye jsem příliš nepotěšil.“

Kapitán kývl. „To nevysvětluje, proč tady jste, ani jakou to má souvislost s Changem. A protože nepracujete pro pana Umneye, nemusíte zachovávat žádné úřední tajemství, nechrání vás žádné privilegium, ledaže byste pracoval pro nějakého jiného advokáta.“

„Poskytněte mi šanci, kapitáne, jestli můžete. Zjistil jsem, že dotyčnou osobu vydíral nebo aspoň se pokusil vydíral jistý muž, jménem Lany Mitchell. Bydlí či bydlel v hotelu Casa. Snažil jsem se s ním sejit, ale jediné informace, které mám, jsem získal od Javonena a toho Ceferina Changa. Javonen říkal, že se Mitchell odhlásil, zaplatil účet a navíc ještě pokoj na týden dopředu. Chang mi řekl, že Mitchell odjel dnes ráno v sedm hodil s devíti zavazadly. Changovo chování se mi zdálo trochu divné, a tak jsem si s ním chtěl ještě jednou promluvit.“

„Jak jste věděl, kde bydlí?“

„Řekl mi adresu. Byl to zahořklý člověk. Říkal, že bydlí na parcele boháče, a vztekal se, že ten majitel nechal domek tak zchátrat.“

„To neobstojí, Marlowe.“

„Ovšem, taky si to myslím. Chang bral marijuanu. Vydával jsem se za překupníka. V mé branži je občas třeba vydávat se za někoho jiného.“

„To už zní lépe. Ale něco tomu schází. Jméno vašeho klienta - jestli nějakého máte.“

„Zachováte je v tajnosti?“

„Přijde na to. Jméno vyděračových obětí nikdy neprozrazujeme, pokud nevyjdou najevo u soudu. A jestliže dotyčná spáchala zločin nebo byla trestána či přešla hranice státu, aby trestnímu stíhání unikla, pak je mou úřední povinností podat hlášení o jejím nynějším pobytu a uvést jméno, pod kterým ta žena vystupuje.“

„Ta žena? Tak ji tedy znáte. Proč se mne ptáte? Já nevím, proč utekla. Nechce mi to říct. Víím jediné to, že se dostala do maléru, že je vyděšena a že Mitchell věděl dost, aby klopila.“

Znovu se na mě upřeně podíval.

„Dobře, Marlowe., pro tentokrát to nechám být. A jestli na něco přijdete, víte, komu to máte ohlásit.“

Zvedl jsem se. Kapitán se rovněž zvedl a podal mi ruku.

„My nejsme nelidští. Ale musíme konat svou službu. Příliš si toho Javonena nerozházejte. Chlápek, kterému hotel patří, má ve městě velké

slovo.“

„Děkuji vám, kapitáne. Budu se chovat jako hodný hoch - dokonce i k Javonenovi.“

Šel jsem zpátky po chodbě. Za psacím stolem seděl policista. Pokynul mi hlavou a já vyšel do noci a vlezl jsem do vozu. Seděl jsem s prsty sevřenými kolem volantu. Nebyl jsem zvyklý na poldíky, co se mnou jednali tak, jako bych i já měl právo na život. Ještě jsem tak seděl, když službu konající policista vystrčil hlavu ze dveří a zavolal, že kapitán Alessandro chce se mnou ještě jednou mluvit.

Když jsem došel zas do jeho kanceláře, kapitán právě telefonoval. Hlavou mi ukázal na židli a pak poslouchal a kvapně si dělal poznámky. Vypadaly jako zkratky, kterých používá mnoho zpravodajů. Po chvíli řekl: „Mockrát děkuju. Budeme vás informovat.“

Zaklonil se, zatukal na desku stolu a nakrčil čelo.

„Zpráva ze šerifovy pobočky v Escondido. Našli Mitchellův vůz - zřejmě opuštěný. Myslím, že vás to bude zajímat.“

„Děkuji, kapitáne. Kde jej našli?“

„Asi třicet kilometrů odtud na okresní silnici, která se napojuje na dálnici 395, ale normálně po té cestě nikdo na dálnici nejezdí. To místo se jmenuje kaňon Los Penasquitos. Není tam nic než kamení, jalová půda a vyschlé říční koryto. Já to tam znám. Dnes ráno jel rančer jménem Gates kolem nákladáka, aby se poohlédl po vhodných kamenech k postavě zdi. Projel kolem dvoubarevného kabrioletu, který stál vedle silnice. Ten buick si moc nepřehlížel, jen si všiml, že to není havarovaný vůz, a řekl si, že tam někdo to auto prostě parkuje.“

Později, asi kolem čtvrté odpoledne, jel Gates nanovo pro další náklad kamenů. Buick pořád stál na tom místě. Rančer zastavil a auto prohlížel. Ve dvířkách nebyly klíče, ale nebyly zamčené. Vůz nejevil stopy poškození. Gates si pro jistotu opsal evidenční značku a číslo a jméno na řidičském průkazu. Když dojel na ranč zpátky, zavolal na pobočnou úřadovnu šerifa do Escondida. Ten kaňon šerifovi zástupci samozřejmě znají. Jeden z nich tam zajel a vůz prohlédl. Nic podezřelého nenašel. Podařilo se mu odemknout kufr auta. Leželo tam několik pneumatik a nějaké nářadí. Pak se vrátil do Escondida a telefonoval mi. Právě jsme spolu mluvili.“

Zapálil jsem si cigaretu a nabídl jsem kapitánovi. Alessandro zavrtěl hlavou.

„Napadá vás něco, Marlowe?“

„Asi tolik jako vás.“

„Stejně bych to rád slyšel.“

„Jestli měl Mitchell nějaký vhodný důvod ke zmizení a má přítele, který by ho odvezl - přítele, kterého tady nikdo nezná - nechal by vůz v nějaké garáži. To by nikomu nebylo nápadné. V garáži se nad tím nikdo nepozastavil. Mitchellova *zavazadla* by již byla ve voze jeho přítele.“

„A tedy?“

„Tedy se tu žádný takový přítel nevyskytuje. A tak se Mitchell vypařil do vzduchu - s devíti zavazadly na skoro nepoužívané, opuštěné silnici.“

„A teď to rozved'te.“ V jeho hlase se ozval ostrý tón. Byl teď britký. Zvedl jsem se.

„Nenahánějte mi hrůzu, kapitáne. Neprovedl jsem nic špatného. Dosud jste se choval velmi lidsky. Vyžeňte, prosím, z hlavy, že já jsem měl něco společného s Mitchellovým zmizením. Nevěděl jsem a nevím, co věděl o mé klientce. Víím o ní pouze to, že to je osamělé, vylekané a nešťastné děvče. Až se to dozvím -jestli se mi to podaří vypátrat -pak vám to řeknu, nebo taky ne. Jestli vám to neřeknu, budete pak proti mě muset zakročit. Nebylo by to prvně, co se mi to stalo. Koupit se nedám - od slušných policajtů ne.“

„Doufejme, že to nebudu muset udělat, Marlowe. Doufejme.“

„Já taky doufám, kapitáne. A děkuji vám, že jste se ke mně choval takhle.“

Kráčel jsem chodbou zpátky, kývl jsem na službu konajícího policistu a zase jsem vlezl do vozu. Měl jsem pocit, že jsem zestárl o dvacet let.

Věděl jsem - a byl jsem si zatraceně jistý, že to kapitán Alessandro ví také - že Mitchell už není naživu, že nejel žádným vozem do kaňonu Los Penasquitos, ale že vůz někdo řídil, zatímco Mitchellova mrtvola ležela pod zadními sedadly na podlaze.

Nebyla tu jiná možnost. Z hlediska statistiky existují určité věci, fakta zaznamenaná na papíře, na magnetofonové pásce, v protokolu. A pak jsou případy, v nichž jsou jistá fakta proto, že by jinak nedávaly žádný smysl.

J e to jako nenadálý výkřik v noci, ale beze zvuku. Skoro vždycky v noci, neboť hodiny tmy jsou hodinami nebezpečí. Zažil jsem to ale i za bílého dne - ten zvláštní okamžik osvětlení, kdy pojednou vím něco, co nemám důvod vědět. Ledaže to je těmi dlouhými roky a dlouhým napětím a v tomhle případě i ta náhlá jistota - to, čemu toreadoři říkají „okamžik pravdy“.

Jinak jsem k tomu neměl důvod, žádný rozumný důvod. Zaparkoval jsem poněkud dál od vchodu do Rancho Descansado, zhasl jsem reflektory, vypnul zapalování a sjel bez motoru asi po padesátimetrovém svahu. Pak jsem pevně zatáhl ruční brzdu. Sel jsem nahoru k recepci. Noční zvonek byl matně osvětlen, ale dveře byly zavřené. Bylo teprv půl jedenácté večer. Obešel jsem recepci zadem a pomalu jsem kráčel mezi stromy. Na volném místě parkovala auta. Vůz pronajatý společnosti Hertz, stejně anonymní jako pěticent vhozený do otvoru parkovacího automatu; když jsem se však sehnul, mohl jsem přečíst registrační číslo. Sousední auto byl jen Goblův malý tmavý vehíkl. Ještě nedávno stál před Casa del Poniente. Ted' byl tady.

Vyšel jsem zpod stromů a zůstal stát dole pod mým pokojem. Byl tmavý a tichý. Pomalounku jsem vstoupil po těch několika schodech a přiložil jsem ucho ke dveřím. Chvilí jsem neslyšel nic. Pak jsem zaslechl přidušený vzlyk - muže, nikoli ženy. Pak tlumený, pískavý, kvokavý smích. Pak cosi, co zaznělo jako tvrdý úder. Potom ticho.

Sestoupil jsem po schodech, prošel jsem mezi stromy a vrátil jsem se k vozu. Vrátil jsem se k pokoji stejně opatrně jako předtím - ještě opatrněji. Znova jsem naslouchal. Mlčení, nic. Klid noci. Sáhl jsem do kapsy pro tužkovou baterku, na vteřinu jsem posvítil do okna a pak jsem ustoupil od dveří. Několik minut se nic nedělo. Pak se dveře pootevřely na dva prsty.

Tvrdě jsem je rozrazil ramenem dokořán. Muž klopýtal a pak se zasmál. V mdlém světle jsem spatřil, jak se zaleskla hlaveň pistole. Uhodil jsem ho heverem přes zápěstí. Zaječel. Uhodil jsem ho přes zápěstí druhé ruky. Slyšel jsem, jak revolver bouchl o podlahu.

Natáhl jsem ruku za sebe a rozsvítil. Kopnutím jsem zavřel dveře.

Byl to bledý zrzek s vyhaslými očima. Tvář měl zkřivenou bolestí,

ale oči zůstaly vyhaslé. Byl zraněn, ale pořád ještě zůstal tvrdý.

„Nebudeš žít dlouho, chlapče,“ řekl.

„Ty nebudeš žít vůbec. Uhni.“

Podařilo se mu zasmát se.

„Nohy máš ještě v pořádku,“ řekl jsem. „Ohni kolena a lehni si obličejem dolů, jestli nechceš přijít o ksicht.“

Pokusil se po mně plivnout, ale hrdlo se mu zadrhlo. Sklouzl na kolena s rozpaženýma rukama. Teď zahekal. Náhle se zhroutil. Když mají v kapsách namíchané samé trumfy, dovedou být zatraceně tvrdí. A nikdy nevědí, že jsou také jiné karty než trumfy.

Goble ležel na posteli. Tvář měl samý šrám a podlitinu. Nos přeražený. Byl v bezvědomí a dýchal, jako by se dusil.

Zrzek byl ještě v bezvědomí a kousek od něho ležel na podlaze jeho revolver. Sundal jsem mu řemen a svázel jsem mu kotníky nohou. Pak jsem ho převrátil a prohledal mu kapsy. V náprsní tašce měl 670 dolarů, řidičský průkaz na jméno Richard Harvest a adresu jednoho hotýlku v San Diegu. V tobolce měl číslované šeky asi dvaceti bank, svazeček dobropisných lístků na zlevněné zboží, ale žádný zbrojní pas.

Nechal jsem ho tam ležet a zašel do recepce. Zmáčkł jsem noční zvonek a držel jsem na něm prst. Po chvíli se ze tmy vynořila postava. Byl to Jack, v županu a v pyžamu. Hever jsem stále držel v ruce.

Užasle na mě hleděl. „Děje se něco, pane Marlowe?“

„Kdepak. Jen to, že v pokoji na mě čekal zabiják. Jen to, že na mé posteli leží nějaký pomlácený muž. Vůbec nic se neděje. Tohle je tady zřejmě docela normální.“

„Zavolám policii.“

„To od vás bude velice laskavé, Jacku. Jak vidíte, jsem dosud naživu. Víte, co byste měli z toho podniku udělat? Špitál pro úrazy.“

Odemkl dveře a vešel do recepce. Když jsem ho slyšel, jak mluví s policií, vrátil jsem se do pokoje. Ten zrzek měl dobrý koříněk. Povedlo se mu posadit a opřít se o stěnu. Oči měl pořád ještě vyhaslé a ústa zkřivená do úšklebku.

Přistoupil jsem k posteli. Goble měl otevřené oči.

„Nedokázal jsem to,“ zašeptal. „Nejsem žádné eso, jak jsem myslel. Nepatřím do ligy.“

„Poldové jsou na cestě. Jak se to stalo?“

„Vletěl jsem do toho po hlavě. Já si nenaříkám. Ten chlápek je kráglůvač. Já měl kliku. Ještě dýchám. Přinutil mě, abych ho sem dovezl. Vrazil mi pistoli pod žebra, svázal mi ruce a pak se na nějaký čas ztratil.“

„Někdo ho musel odvézt odtud, Goble. Vedle vašeho vozu parkuje auto u půjčovny. Jestli v něm přijel ke Casa, jak se dostalo sem?“

Goble zvolna pootočil hlavu a podíval se na mě. „Myslel jsem, že jsem kanón. Poučil jsem se, že nejsem. Nechci nic než zpátky do Kansas City. Ti malí nemůžou nikdy převézt ty velké. Myslím, že jste mi zachránil život.“

Pak vrazili dovnitř poldové.

Nejdřív dva hoši z hlídkového vozu, příjemní, úhlední a vážní v těch nažehlených stejnokrojích s bezvýraznými obličejí. Pak hranatý, neurvalý seržant, který prohlásil, že je seržant Holzminder a je velitelem hlídkových vozů. Podíval se na zrzka a přikročil k posteli.

„Zavolejte do nemocnice,“ řekl krátce přes rameno.

Jeden z poldů vyšel ven. Seržant se shýbl nad Gblem: „Chcete mi něco povědět?“

„Ten zrzek mě ztloukl. Obral mě o peníze. Přepadl mě revolverem u hotelu Casa. Přinutil mě jet sem autem. Pak mě zmlátil.“

„Proč?“

Goble vzdychl a hlava mu zůstala ochable ležet na polštáři. Buď upadl do bezvědomí, nebo to hrál. Seržant se vzpřímil a obrátil se ke mně: „Jakou historku jste na mne připravil?“

„Žádnou, seržante. S tím mužem na posteli jsem dnes byl na obědě.“

Párkrát jsme se potkali. Říkal, že je soukromý detektiv z Kansas City. Nedověděl jsem se, co tu dělá.“

„A tohle?“ Seržant mávl rukou k zrzkovi, který měl tvář roztaženou do nepřírozeného epileptického úšklebku.

„Nikdy jsem ho předtím neviděl. Nic o něm nevím kromě toho, že tu na mě čekal s revolverem,“

„Ten hever je váš?“

„Ano, seržante.“

Druhý poldík se vrátil do pokoje a kývl na seržanta:

„Už jedou.“

„Vy jste si tedy s sebou přinesl hever,“ řekl seržant. „Proč?“

„Dejme tomu, že jsem měl tušení, že tu na mě někdo čeká.“

„Hled'me na to tak, že jste neměl tušení, ale jistotu. Že jste toho věděl víc.“

„Hled'me na to tak, že mě nebudete nazývat lhářem, dokud se neseznámíme se všemi fakty. A hled'me na to tak, že se nebudete ke mně takhle chovat jen proto, že máte tři prýmký. A hled'me na to také takhle. Ten chlápek je patrně gauner, má však přeražená zápěstí obou rukou, a vy, seržante, víte, co to značí. Nikdy už nebude schopen používat stfelné zbraně.“

„Tak vás tedy sebereme pro těžké ublížení na těle.“

„Když myslíte, seržante.“

Pak přijela ambulance. Nejdřív vynesli Gobla a potom lékař přiložil rzrkovi na přeražená zápěstí prozatímní dlahy. Odvázali mu řemen utažený kolem kotníků. Podíval se na mě a zasmál se.

„Příště si vymyslím něco originálnějšího, kamaráde. Ted' jsi měl kliku.“

Vyšel ven. Dvířka ambulance zabouchla a hučení motoru utichlo. Seržant se posadil a odložil čepici. Otíral si čelo.

„Zkusme to ještě jednou,“ řekl klidně. „Od začátku. Tak jako bychom nic proti sobě neměli a chtěli se domluvit. Půjde to?“

„Ano, seržante, půjde to. Děkuji, že mi k tomu poskytujete příležitost.“

23

Nakonec jsem se zas ocítl na policii. Kapitán Alessandro už byl pryč. Musel jsem podepsat prohlášení pro seržanta Holzmindera.

„Tak hever, co?“ řekl zadumaně. „Pane, vy jste škaredě riskoval. Ten chlápek vás mohl čtyřikrát provrtat, když jste se na něho rozháněl.“

„Pochybuju, seržante. Vrazil jsem do něho tvrdě dveřmi. A moc jsem se nerozháněl. A třeba ani neměl příkaz mě zastřelit. Mám dojem, že tam byl na něčí popud.“

Ještě chvíli jsme takhle konverzovali a pak mě pustili. Bylo příliš pozdě na něco jiného než si jít lehnout. Přesto jsem zašel ke kanceláři telefonní společnosti, zavřel jsem se v jedné z dvojice úhledných budek, stojících vedle vchodu, a vytočil jsem na číselníku Casa del Poniente.

„Prosím slečnu Mayfieldovou. Slečnu Betty Mayfieldovou. Pokoj 1224.“

„Nemůžeme vyrušovat hosta tak pozdě v noci.“

„Proč? Máte zlámanou ruku?“ Ten večer jsem se opravdu proměnil v tuhého chlapíka. „Myslíte, že bych volal, kdyby to nebylo, opravdu nutné?“

Zazvonil na ni, ozvala se ospalým hlasem.

„Tady je Marlowe. Hrozný malér. Mám přijít tam, nebo přijdete ke mně?“

„Co? Jaký malér?“

„Můžete mi věřit aspoň tentokrát. Mám na vás počkat na parkovišti?“

„Obleču se. Nechtě mi na to chvilku času.“

Vyšel jsem, nasedl do vozu a odjel k hotelu. Dokuřoval jsem třetí cigaretu a měl jsem chuť něčeho se napít, když rychle a nehlučně došla k vozu a usedla dovnitř.

„Nevím, čeho všeho se to týká,“ začala, ale přerušil jsem ji.

„Víte to jediné vy. A dnes mi to povíte. A netvařte se rozhořčeně. Už to na mne nebude působit.“

Uvedl jsem vůz do pohybu a řítil se tichými ulicemi a pak dolů po svahu Ranch Descansado, kde jsem zaparkoval mezi stromy. Beze slova vystoupila, já jsem odemkl dveře pokoje a rozsvítil.

„Chcete něco pít?“

„Ano.“

„Brala jste nějaké drogy?“

„Dnes večer nikoli, když myslíte prášky na spaní. Byla jsem venku s Clarkem a vypila jsem spoustu šampaňského. Vždycky po něm bývám ospalá.“

Namíchal jsem dva nápoje a jednu sklenku jsem jí podal. Usedl jsem a zaklonil jsem hlavu.

„Promiňte,“ řekl jsem. „Jsem trochu unaven. Za dva za tři dny si také musím jednou sednout. Pokoušel jsem se tuhle slabost překonat, ale už nejsem tak mladý jako kdysi. Mitchell je mrtev.“

Dech se jí zadrhl v hrdle a ruka se jí třásla. Snad i zbledla. Nemohl jsem to poznat.

„Mrtev?“ zašeptala. „Mrtev?“

„Hele, tak dost! Jak říkal Lincoln, můžete všechny detektivy

podvádět nějaký čas a některé detektivy stále, ale nemůžete -“

„Přestaňte! Okamžitě přestaňte! Kdo si, k čertu, myslíte, že jste?“

„Jen chlapík, který se usilovně snažil dostat tam, kde by vám nějak prospěl. Chlapík, který má dost zkušeností a dost pochopení, aby viděl, že jste se zapletla do nějaké nepříjemnosti. A který vás z ní chtěl bez sebemenší pomoci vaší dostat.“

„Mitchell je mrtev,“ řekla polohlasně. „Nechtěla jsem být zlomyslná. Kde se to stalo?“

„Jeho opuštěné auto se našlo na místě, které neznáte. Je to asi třicet kilometrů odtud směrem do vnitrozemí, na téměř nepoužívané cestě.., v kaňonu Los Penasquitos. V jeho voze nebylo nic, žádná zavazadla. Jen prázdný vůz vedle silnice, po které skoro nikdo nejezdí.“

Podívala se na sklenku s nápojem a pořádně se z ní napila. „Říkal jste, že je mrtev.“

„Zdá se, že uběhlo několik týdnů, ale je to teprve pár hodin, co jste sem za mnou přišla a nabízela mi přepychový život v Riu, když jeho mrtvolu odstraním z vašeho balkónu.“

„Žádná ale přece - totiž muselo se mi zdát, že -“

„Dámo, přišla jste sem ve tři hodiny ráno a byla jste skoro pryč s nervy. Popsala jste, kde a jak leží na proutěném lehátku na vašem balkóně. A tak jsem vás doprovodil a vyšplhal jsem se po těch požárních schodech s neobyčejnou ostražitostí, kterou je moje profese proslulá. Po Mitchellovi ani stopy a vy pak hájáte v postýlce a prášek pro spaní máte stulený v dlani.“

„Jen pokračujte v divadýlku,“ vyjela na mě ostře. „Já vím, že si v tom libujete. Proč jste se ke mně nepřitulil vy? Třeba bych pak žádný prášek nepotřebovala.“

Jedno po druhém, jestli vám to nevadí. Předně to, že jste říkala pravdu, když jste sem přišla. Na vašem balkóně ležel *mrtvý* Mitchell. Ale někdo odklidil tělo, zatímco jste mě přišla agitovat, abych vám dělal křena. A někdo ho odvěkl dolů do vozu a sbalil jeho zavazadla a dopravil je dolů. To všechno nějakou dobu trvalo.

Potřebovalo to víc než čas. Muselo to mít nějaké velké důvody. Nuže, kdo by dělal něco podobného -jen proto, aby vás ušetřil malé nepříjemnosti - a jít ohlásit, že na vašem balkóně leží mrtvola?“

„Ach, přestaňte!“ Dopila sklenku a odložila. „Jsem unavená. Nebude vám vadit, když si lehnu na vaši postel?“

„Nebude, když se svléknete.“

„Dobře. Svléknu se. O to vám šlo, vidíte?“

Třeba se vám ta postel nebude líbit. Dnes večer na ní zmlátil Gobla najatý gangster jménem Richard Harvest. Zbil ho skutečně brutálně. Vzpomínáte si na Gobla, že? Ten obtloustlý muž v tom tmavém autě, které včera v noci jelo za námi do toho vršku.“

„Neznám nikoho, kdo se jmenuje Goble. A neznám žádného Richarda Harvesta. Jak to všechno víte? Co hledali tady - ve vašem pokoji?“

„Ten najatý zabiják na mě čekal. Když jsem se dověděl o tom Mitchellově voze, jala mě předtucha. I generálové a jiní významní lidé mají předtuchy. Proč bych ji neměl mít já? Vtip je vědět, kdy se podle ní má člověk řídit. Dnes večer - totiž včera večer - jsem měl štěstí. Řídil jsem se tou předtuchou. On měl revolver, já hever z auta.“

„Jaký jste velký, silný neporazitelný muž,“ řekla trpce. „Ta postel mi nevadí. Mám se teď vysvléct?“

Přistoupil jsem k ní, šklubnutím jsem ji postavil na nohy a zatřásl jsem s ní. „Přestaň s těmi hloupými řečmi, Betty. Až zatoužím po tvém krásném bílém těle, nebude to v době, kdy budeš mou klientkou. Potřebuju vědět, čeho se bojíš. Jak mám, k sakru, něco dělat, když nic nevím? Můžeš mi to říct jediné ty.“

Rozvzlykala se v mém náručí.

Ženy mají málo ochranných prostředků, ale rozhodně s těmi, co mají, provádějí hotové divy.

Přitáhl jsem ji k sobě. „Můžeš se u mne vyplakat, Betty. Jsem k službám. Nebýt toho, že já - totiž sakra, nebýt toho, že -“

Dostal jsem se jenom sem. Těsně ke mně přitiskla chvějící se tělo. S tváří obrácenou vzhůru si přitáhla moji hlavu, dokud jsem ji nezačal líbat.

„Máš nějakou jinou?“ řekla tiše mezi zuby.

„Míval jsem.“

„Nějakou mimořádnou?“

„Jednou, nakrátko taková žena byla. Ale to už je dávno.“

„Vezmi si mě. Jsem tvá - celá jsem tvá. Vezmi si mě.“

Probudilo mě tlučení na dveře. Pošetile jsem otevřel oči. Tiskla se ke mně tak pevně, že jsem se sotva mohl pohnout. Pomalu jsem se uvolnil z jejího objetí. Spala jako dudek.

Vylezl jsem z postele, natáhl si župan a šel jsem ke dveřím. Neotevřel jsem je ale.

„Co je? Ještě spím.“

„Máte hned přijít do kanceláře ke kapitánovi Alessandrovi. Otevřte dveře.“

„To bohužel nepůjde. Musím se oholit, osprchovat a tak dál.“

„Otevřte dveře. Tady seržant Green.“

„Lituju, seržante, ale to skutečně nepůjde. Objevím se ale v co nejkratší době.“

„Jste tam s nějakou dámou?“

„Podobné otázky jsou příliš osobní, seržante. Přijdu tam.“

Slyšel jsem ho sestupovat z verandy. Zaslechl jsem něčí smích a pak hlas: „Ten chlápek si nedá chvíli pauzu. Rád bych věděl, co dělá, když není v práci.“

Zaslechl jsem odjíždět policejní auto. Vešel jsem do koupelny, osprchoval jsem se, oholil a oblékl. Betty byla pořád ještě přilepená na polštář. Načmáral jsem na kus papíru „*poldíci se mnou chtějí mluvit*“ a položil jsem jej na svůj polštář. „Musím jít. Nechávám ti klíče od auta, víš, kde stojí.“

Tiše jsem vyšel, zamkl jsem dveře a našel vůz z půjčovny Hertzovy společnosti. Věděl jsem, že tam najdu klíče. Takoví chlápci jako Richard Harvest se nezdržují podobnými maličkostmi. Nosí celé sady klíčů ode všech možných vozů.

Kapitán Alessandro vypadal nachlup jako den předtím. Vždycky bude tak vypadat. Byl u něho postarší muž s kamennými rysy tváře a zlýma očima.

Kapitán Alessandro mi pokynul k téže židli jako dřív. Vešel uniformovaný strážník a postavil přede mne šálek kávy. Když odcházel potutelně se na mě zazubil.

„To je pan Henry Kinsolving z Westfieldu v Karolíně, Marlowe. V Severní Karolíně. Nevím, jak našel cestu sem, ale je tady. Říká, že Betty Mayfieldová mu zavraždila syna.“

Neřekl jsem nic. Neměl jsem co říct. Usrkával jsem kávu, která byla příliš vřelá, ale jinak dobrá.

„Nepověděl byste nám o tom trochu více, pane Kinsolvingu?“

„Kdo je to?“ Hlas měl stejně ostrý jako obličej.

„Soukromý detektiv Philip Marlowe. Z Los Angeles. Je zde, protože Betty Mayfieldová je jeho klientka. Máte patrně mnohem drastičtější představy o slečně Mayfieldové než on.“

„Nemám o ní žádné představy, kapitáne,“ řekl jsem. „Jen ji občas drobet zmáčknu. To mi uklidňuje nervy.“

„Vám se líbí, když vás konejší vražednice?“ vyštěkl na mne Kinsolving.

„Inu já nevěděl, že je vražednice, pane Kinsolvingu. To je pro mne úplná novinka. Neráčil byste to vysvětlit blíž?“

„To děvče, které si říká Betty Mayfieldová - tak se jmenovala za svobodna - byla manželkou mého syna, Lee Kinsolvinga. Nikdy jsem to manželství neschvaloval. Patřilo k těm válečným bláznovstvím. Syn z války vyšel se zlomeninou krčního obratle a musel nosit korzet, aby zabránil přeražení páteře. Jednou večer mu ten korzet sundala a tak dlouho ho popichovala, až se k ní rozběhl, aby jí ten korzet vytrhl. Od návratu domů bohužel značně holdoval alkoholu a nejednou docházelo k hádkám. Zakopl a upadl přes postel. Vešel jsem do pokoje a viděl ji, jak se mu pokouší korzet nasadit tam, kde měl být. Ale syn už byl mrtev.“

Podíval jsem se na kapitána Alessandra. „Zapisuje se to, kapitáne?“

Přikývl: „Každé slovo.“

„Dobře, pane Kinsolvingu. Soudím, že ještě nejste u konce.“

„Mám ve Westfieldu přirozeně značný vliv. Patří mi tam banka, vedoucí noviny, valná část průmyslu. Westfieldští občané jsou mí přátelé. Moji snachu zatkli, postavili ji před soud pro vraždu a porota shledala, že je vinna.“

„Všichni porotci z Westfieldu, pane Kinsolvingu?“

„Ovšem. Co je na tom?“

„Nevím. Ale vypadá to, jako by to město bylo majetkem jednoho člověka.“

„Nebud'te drzý, mladý muži.“

„Promiňte. Pokračujte, prosím.“

„V našem státě, a myslím, že ještě v několika jiných, platí neobvyklý právní předpis. Obhájce obvykle formálně žádá soud, aby vynesl výrok o

nevině, a soud stejně formálně jeho žádosti nevyhoví. V našem státě může soud vyčkat, až se dozví výrok poroty. Předseda soudu byl senilní. Vyhradil si rozhodnutí. Když porota vynesla výrok, že je obžalovaná vinna, soudce pronesl dlouhou řeč, ve které prohlásil, že porota zapomněla uvážit možnost, že syn byl opilý a v návalu vzteku korzet s krku sundal, aby ženu postrašil. Řekl, že tam, kde najdeme tolik zatrpklosti, může dojít k čemukoli, a že porota neuvážila možnost, že moje snacha dělala opravdu to, co vypověděla - totiž že se pokoušela mému synovi nasadit korzet na šíji. Prohlásil výrok poroty za neplatný a obžalovanou propustil z vazby.

Řekl jsem jí, že mého syna zavraždila, a že se postarám o to, aby nikde na světě nenašla klid. A proto jsem zde.“

Podíval jsem se na kapitána. Nedíval se na nic. Řekl jsem:

„Pane Kinsolvingu, ať je vaše osobní přesvědčení jakékoli, žena Lee Kinsolvinga, kterou znám jako Betty Mayfieldovou, byla soudem osvobozena. Nazval jste ji vražedkyní. To je nactiutrhání. Jsme ochotni ke smíru za milión dolarů.“

Zasmál se málem groteskně. „Vy maloměstská nicko,“ skoro zaječel. „V našem městě by vás dali za mříže jako pobudu.“

„Zvýšíme o čtvrt miliónu dolarů,“ řekl jsem. „Necením sám sebe tak vysoko jako vaši snachu.“

Kinsolving se otočil ke kapitánovi. „Co se tu hraje?“ vyštěkl. „Jste všichni darebáci?“

„Mluvíte s policejním úředníkem, pane Kinsolvingu.“

„Je mi sakramentsky jedno, kdo jste,“ řekl Kinsolving navztekaně. „Mezi policajty je hromada lumpů.“

„Je dobré se přesvědčit, než někoho nazvete lumpem,“ řekl Alessandro téměř pobaveně. Pak zapálil cigaretu, vyfoukl kouř a usmál se.

„To chce klid, pane Kinsolvingu. Jste kardiak. Nepříznivá prognóza. Rozčilení vám škodí. Chodil jsem na medicínu, ale jaksi jsem se dostal k policii. Asi to způsobila válka, že jsem nedokončil fakultu.“

Kinsolving se zvedl. Na bradu mu stékaly sliny. Z hrdla se mu vydralo zachrčení. „Ještě o mně uslyšíte.“

Alessandro kývl. „Na policejní práci je nejzajímavější to, že nikdy o ničem neslyšíme naposled. Pořád zůstane dost neobjasněných motivů. Co byste prostě ode mne chtěl? Mám zatknout osobu, která stála před soudem a byla osvobozena jen proto, že vy jste velké zvíře ve

Westfieldu v Karolíně?“

„Řekl jsem jí, že jí nikdy nedopřeju klid,“ řekl Kinsolving vztekle. „Půjdu jí v patách na kraj světa. Postarám se, aby se každý dozvěděl, co je to za ženu.“

„A co je to za ženu, pane Kinsolvingu?“

„Vražednice, která mi zabila syna a kterou blbý soudce osvobodil -to je!“

Kapitán Alessandro se zvedl v celé své skoro dvoumetrové výši. „Vypadni, halamo,“ řekl studeně. „Jdeš mi na nervy. Setkal jsem se s lumpy různého druhu. Většinou to byli chudáci, pitomí zaostalí výrostci. Dnes se poprvé setkávám s mocným, bohatým a významným mužem, který je zrovna tak hloupý a zlý jako patnáctiletí delikventi. Snad vám patří Westfield v Severní Karolíně, nebo si myslíte, že vám patří. Ale v mém městě vám nepatří ani špaček od cigarety. Vypadněte odtud, než vás zavřu pro bránění výkonu služby.“

Kinsolving se skoro dopotácel k domovním dveřím a tápal po klice, třebaže dveře byly otevřené dokořán. Alessandro se za ním díval. Pomalu usedl.

„Byl jste na něho hodně ostrý, kapitáne.“

„Srdce mi nad tím puká. Jestli si vezme z mé řeči aspoň drobet poučení - ksakru!“

„Na takové jako on to neplatí. Mohu jít?“

„Ano. Goble nehodlá žalovat. Odjíždí dnes do Kansas City. Na toho Richarda Harvesta už něco vyšetřujeme, ale co z toho? Na nějaký čas ho dáme do chládku a pro stejnou práci se najde sto podobných.“

„Co mám udělat s Betty Mayfieldovou?“

„Mám tušení, že jste to už udělal,“ řekl a na tváři se mu nepohnul ani sval.

„Udělám to, až budu vědět, co se stalo Mitchellovi.“ Má tvář byla stejně nehybná jako kapitánova.

„Vím jen to, že je pryč. Kvůli tomu není nutné, aby se do toho policie vměšovala.“

Zvedl jsem se. Podívali jsme se jeden na druhého tím pohledem. Vy šel jsem ven.

Betty dosud spala. Můj příchod ji neprobudil. Spala jako děvčátko, bez hlesu, s klidným obličejem. Chvilí jsem ji pozoroval, pak jsem si zapálil cigaretu a odešel do kuchyně. Když jsem nasypal kávu do hezkého kávovaru z tenkého hliníkového plechu, který zakoupila správa motelu v jednotkovém domě, vrátil jsem se k posteli a usedl na pelest. Na polštáři ještě ležel můj lístek s klíčky od vozu.

Mírně jsem s ní zatřásl. Otevřela oči a zamžikala.

„Kolik je hodin?“ řekla a protáhla nahé paže, jak mohla. „Bože, já spala jako špalek.“

„Je načase, aby ses oblékla. Vaří se káva. Byl jsem na policii - pozvali mne tam. Do města přijel váš tchán, paní Kinsolvingová.“

Prudce se vzpřímila a zírala na mě bez dechu.

„Kapitán Alessandro ho dokonale setřel. Nemůže ti nic udělat. Kvůli tomu jsi prožívala všechn ten strach?“

„Vy-vyprávěl, co se stalo ve Westfieldu?“

„Přijel nám to sem povědět. Je tak navztekáný, že si dá ještě sám jednu do zubů. A co na tom? Tys to neudělala, vid’? Neudělala jsi to, co povídal?“

„Ne.“ Bleskla po mě očima.

„I kdyby ano, teď už by na tom nezáleželo. Kvůli včerejší noci by mi to ale nebylo milé. Jak na to kápl Mitchell?“

„Náhodou byl tam v městě - nebo někde nablízku. Pro pána krále, vždyť toho byly celé týdny plné noviny. Nebylo pro něj nijak obtížné, aby mě poznal. Zdejší noviny o tom nepsaly?“

Mohly o tom psát už kvůli tomu, že jde o zašmodrchanou právní otázku. Jestli o tom něco v novinách stálo, pak jsem to přehlédl. Káva už bude. Jak ji chceš?“

„Černou. A prosím nesladit.“

„Prima. Stejně nemám smetanu ani cukr. Proč sis říkala Eleanor Kingová? Ne, neodpovídej, jsem hloupý. Starý Kinsolving by tvé dívčí jméno poznal.“

Vyšel jsem z kuchyně, odšrouboval jsem víko kávovaru a nalil každému z nás šálek. Podal jsem jí jej. Se svým jsem usedl na židli. Naše pohledy se setkaly a znovu jsme si byli cizí.

Odložila šálek. „Káva byla výborná. Bud'te tak hodný a dívejte se na druhou stranu, než se ustrojím.“

„Jistě.“ Sebral jsem se stolu nějakou brožovanou knihu a tvářil jsem se, že si v ní čtu. Psalo se tam o nějakém soukromém detektivovi, který měl senzační zážitek - našel na konzole sprchy viset ženskou mrtvolu, která nesla na těle stopy po mučení. Zatím byla Betty v koupelně. Hodil jsem brožuru do koše na papír, neboť nádoba na odpadky nebyla po ruce. Pak jsem začal dumat o tom, že jsou jen dva druhy žen, které člověk může milovat. Jedny se vzdávají tak naprosto nenucené, že vůbec nemyslí na své tělo - jako Helena Vermilyeaová. A pak ty druhé, které pokaždé chtějí trochu kamuflovat. Vzpomněl jsem si na povídku Anatola France o dívce, která trvala na tom, že si nejdřív musí sundat punčochy. Kdyby si je nechala, cítila by se jako děvka. A měla pravdu.

Když Betty vyšla z koupelny, vypadala jako čerstvě rozvitá růže, byla dokonale nalíčená, oči jí zářily, každý vlásek byl přesně na svém místě.

„Odvezete mě zpět do hotelu? Potřebuji mluvit s Clarkem.“

„Jste do něho zamilovaná?“

„Myslela jsem, že miluju vás.“

„To byl jenom výkřik v noci,“ řekl jsem. „Nedělejte z toho víc, než to je. V kuchyni mám ještě dost kávy.“

„Děkuji, už nebudu. Až po snídani. Nebyl jste ještě nikdy zamilovaný? Totiž tak, že jste chtěl být s některou ženou každý den, každý měsíc, každý rok?“

„Pojďme.“

„Jak může tak tvrdý muž být tak něžný?“ zeptala se udiveně.

„Kdybych nebyl tvrdý, nebyl bych naživu. Kdybych nedovedl být někdy něžný, nezasloužil bych si už žít.“

Pomohl jsem jí do pláště a šli jsme k mému vozu. Cestou k hotelu vůbec nepromluvila. Když jsme tam dojeli a zajel jsem do toho známého parkovacího oddělení, vytáhl jsem z kapsy složené cestovní šeky a podával jí je.

„Doufejme, že je to naposled, co si je takhle podáváme,“ řekl jsem. „Ten papír se proďře.“

Podívala se na šeky, ale nevzala si je. „Myslela jsem, že to je váš honorář,“ řekla ostře.

„Nepřete se, Betty. Víte velmi dobře, že od vás nemůžu vzít žádné

peníze.“

„Po dnešní noci?“

„Po ničem. Prostě nemůžu. To je všechno. Nic jsem pro vás neudělal. Co teď hodláte dělat? Kam půjdete? Jste teď v bezpečí.“

„Nemám tušení. Na něco snad přijdu.“

„Jste do Brandona zamilovaná?“

„Snad.“

„Je to bývalý vyděrač. Najal si pistolníka, aby zastrašil Gobla. Mě ten pistolník chtěl zabít. Opravdu byste mohla milovat takového člověka?“

„Žena miluje muže. Nemiluje to, čím je. A on to snad tak nemyslel.“

„Sbohem, Betty. Vložil jsem do toho vše, co jsem měl, ale to nestačilo.“

Pomalu natáhla ruku a vzala si ty šeky. „Myslím, že jste blázen. Myslím, že jste ten nejpošetilejší blázen, jakého jsem v životě potkala.“ Vystoupila z vozu a odcházela rychlými kroky jako vždy.

26

Poskytl jsem jí čas projít vestibulem a dojít do svého pokoje, a pak jsem sám vešel do vestibulu. Domácím telefonem jsem požádal o spojení s panem Clarkem Brandonem. Javonen prošel kolem a ostře se na mě podíval, ale neřekl nic.

Odpověděl mužsky hlas. Byl to volaný - zcela jistě.

„Vy mě neznáte, pane Brandone, třebaže jsme dopoledne jeli spolu ve zdviži. Jmenuji se Philip Marlowe. Jsem soukromý detektiv a přítel slečny Mayfieldové. Rád bych s vámi mluvil, jestli se mi na chvíli můžete věnovat.“

„Zdá se mi, že jsem o vás už slyšel, Marlowe. Ale teď jsem zrovna na odchodu. Hodilo by se vám to v šest hodin večer u baru?“

„Rád bych se vrátil do Los Angeles, pane Brandone. Nebudu vás dlouho zdržovat.“

„Dobře,“ řekl zdráhavě. „Přijďte za mnou nahoru.“

Dveře otevřel vysoký, statný, atletický muž v znamenité kondici, nepřetrénovaný, ale také ne zlenošený. Ruku mi nepodal. Ustoupil stranou a já vešel dovnitř.

„Jste tu sám, pane Brandone?“

„Ovšem. Proč se ptáte?“

„Nechtěl bych, aby někdo náš rozhovor slyšel.“

„Tak spust'te, ať to máme z krku.“

Sedl si do křesla a natáhl nohy na pohovku. Cvakl zlatým zapalovačem a zapálil si cigaretu se zlatým náustkem. Honorace.

„Nejdřív jsem sem přijel na základě instrukcí losangeleského advokáta. Pověřil mě sledovat slečnu Mayfieldovou, zjistit, kde se ubytuje, a podat o tom zprávu. Důvod toho jsem neznal a advokát mi řekl, že jej rovněž neví, že ho jím pověřila jiná solidní advokátní firma ve Washingtonu.“

„Tak jste ji tedy sledoval. Co má být?“

„Setkala se s Larrym Mitchellem nebo se on setkal s ní a použil proti ní nějaký nátlak.“

„Použil ho občas proti řadě žen,“ řekl Brandon chladně. „Na to byl specialista.“

„Ale už toho nechal, že?“

Díval se na mě chladnýma, prázdnýma očima. „Jak to myslíte?“

„Už to víc nedělá. Už prostě neexistuje.“

„Slyšel jsem, že se z hotelu odhlásil a odjel autem. Co s tím mám co dělat já?“

„Nezeptal jste se mě, odkud vím, že Mitchell už neexistuje.“

„Koukejte, Marlowe.“ S pohrdavým gestem oklepl popel z cigarety. „Třeba mě to vůbec nezajímá. Mluvte o tom, co se týká mě, nebo odtud vypadněte.“

„Zapletl jsem se také - jestli je zapletl vhodný výraz - s nějakým Gblem, který prohlašoval, že je soukromý detektiv z Kansas City a dokazoval mi to vizitkou, která snad byla pravá, ale taky pravá být nemusela. Gble mi šel na nervy. Měl jsem ho pořád v patách. Mluvil věčně o Mitchellovi. Nemohl jsem přijít na to, co má za lubem. Pak najednou jste měl v recepci dopis od anonyma. Pozoroval jsem vás, jak jste ho několikrát přečetl. Zeptal jsem se recepčního, kdo tam pro vás ten dopis nechal. Recepční to nevěděl. Dokonce jste si vytáhl z koše obálku od toho dopisu. A když jste kráčel ke zdviži, nevypadal jste tak spokojeně.“

Brandon se nezdál už tak klidný jako před chvílí. V jeho hlase zazněl ostřejší tón.

„Jednou zajdete s tím vaším čmoucháním moc daleko, pane šerloku.“

Uvědomil jste si to už někdy?“

„To je pošetilá otázka. Jak jinak bych si vydělal na živobytí?“

„Radši odtud zmizte, pokud ještě chodíte po svých.“

Zasmál jsem se mu do obličeje a to ho opravdu dohrálo. Vyskočil a dlouhými kroky šel k místu, kde jsem seděl.

„Poslyšte, příteličku. V tomhle městě jsem hodně velké zvíře. Kdejaký žabařský čmuchal si na mě nemůže otevírat klapačku. Ven!“

„Nechcete si to poslechnout do konce?“

Řekl jsem: Ven!“

Zvedl jsem se, „Škoda. Chystal jsem se, že tenhle případ vyřídíme soukromě, mezi čtyřma očima. Pusťte z hlavy nápad, že vás chci vzít do klestí, jak se o to pokoušel Goble. Já prostě takové věci nedělám. Když mě ale vyhodíte, aniž mě vyslechnete, budu muset jet za kapitánem Alessandrem. Ten mě vyslechně.“

Dlouhou chvíli na mě zamračeně hleděl. Pak se na jeho tváři rozhostil zvláštní úšklebek.

„On vás tedy vyslechně. Co má být? Stačí, abych zvedl telefon, a Alessandro bude přeložen.“

„Kdepak, kapitán Alessandro ne. Ten není žádná křehotinka. Dnes ráno odkázal do patřičných mezí Henryho Kinsolvinga. A Kinsolving není člověk, který je zvyklý, aby ho někdo spořádal. Stačilo pár pohrdavých slov, aby byl Kinsolving takhle malinkej. Myslíte, že byste kapitána přiměl, aby dal ruce od toho? Abyste byl tak dlouho živ.“

„Ježší,“ řekl a pořád se zubil, „chlápky jako vy jsem dřív znával. Bydlím tady už tak dlouho, že jsem zapomněl, že nevymřeli. Dobře poslouchám.“

Vrátil se do křesla, vytáhl z pouzdra cigaretu se zlatým náustkem a zapálil si ji. „Nechcete?“

„Nechci, děkuji. Ten mládenec Richard Harvest byl myslím omyl. Nestačil na tu práci.“

„Naprosto nestačil, Marlowe. Naprosto ne. Průměrný grázl. To je z toho, když člověk ztratí kontakt. Ztrácíte soudnost. Mohl Gobla vydesit až běda a přitom se ho nemusel dotknout prstem. A ještě ho odveze do vašeho pokoje - já se neudržím smíchy! Úplný amatér. Koukejte, co se z něho stalo teď. K ničemu se nehodí. Bude prodávat tužky. Nechcete se něčeho napít?“

„Nejsme spolu tak zadobře, Brandone. Nechtě mě, abych domluvil.

Ten večer, co jsem se setkal s Betty Mayfieldovou a vy jste vyrazil Mitchella ze Skleněného pavilónu - dovolím si dodat, že jste to provedl opravdu elegantně - přišla v noci Betty do mého pokoje na Rancho Descansado, Myslím, že ten motel taky patří vám. Řekla mi, že na balkóně jejího pokoje leží na lehátku mrtvý Mitchell. Slibovala mi všechno možné, jen abych to dal nějak do pořádku. Šel jsem tam a na balkóně žádná mrtvola neležela. Noční hlídač v garáži mi ráno řekl, že Mitchell odjel s devíti zavazadly ve voze. Zaplatil účet a zálohu na pokoj na týden dopředu. Téhož dne bylo Mitchellovo opuštěné auto nalezeno v kaňonu Los Penasquitos. Mitchell a jeho zavazadla v autě nebyly.“

Brandon na mě upřeně hleděl a mlčel.

„Proč se mě bála Betty Mayfieldová říct, čeho se bojí? Protože ji ve Westfieldu v Severní Karolíně odsoudili pro vraždu a výrok poroty zrušil soudce, kterému k tomu dává tamější zákon právo a on to právo uplatnil. Ale Henry Kinsolving, otec toho jejího manžela, řekl Betty, že ji bude sledovat všude, kam půjde, a že jí nedopřeje klid. A teď najednou najde Betty na balkóně mrtvého muže. Policie zahájí vyšetřování a celá její minulost vyjde najevo. Betty je vyděšená a úplně zmatená. Nevěří, že jí štěstí bude přát dvakrát. Konec konců už byla porotou jednou odsouzena.“

Brandon řekl tiše: „Zlámal si vaz. Spadl přes zídku mé terasy. Ona mu vaz zlámat nemohla. Pojd'te se mnou. Ukážu vám, jak se to stalo.“

Vyšli jsme na širokou slunnou terasu. Brandon kráčel k přední zídce. Pohlédl jsem dolů a přímo pod námi jsem uviděl lehátko na balkóně Betty Mayfieldové.

„Ta zídka není moc vysoká,“ řekl jsem. „Není dost vysoká na to, aby byla bezpečná.“

„Souhlasím s vámi,“ řekl Brandon klidně. „Řekněme, že stál takhle -“ postavil se zády k zídce, jejíž horní okraj dosahoval do poloviny jeho stehén. Mitchell byl rovněž vysoký - „a přilákal k sobě Betty tak blízko, že ji mohl obejmout. Ona ho prudce odstrčila, takže Mitchell přepadl přes zídku. A náhodou - čistě náhodně - spadl tak, že si zlomil vaz. A její manžel zemřel stejným způsobem. Můžete jí pak vyčítat, že propadla panice?“

„Nevím, zda někomu můžu něco vyčítat. Ani vám ne.“

Brandon poodstoupil od zídky, hleděl na moře a mlčel. Po chvíli

se otočil.

„Leda to,“ řekl jsem, „že se vám podařilo Mitchellovu mrtvolu odklidit.“

„Jak bych to, k sakru, dokázal?“

„Mimo jiné jste také rybář. Vsadil bych se, že máte tady v bytě dlouhou, pevnou šňůru. Jste silák. Mohl jste slézt dolů na balkón, uvázat Mitchellovi šňůru v podpaždí, a jste dost silný, abyste ho spustil dolů až na zem, až za to křoví. Pak jste mu nejdřív vytáhl z kapsy klíč a mohl jste zajít do jeho pokoje, sbalit všechny jeho věci a buď zdviží nebo po požárním schodišti je donést do garáže. Musel byste sejít třikrát. To pro vás nemohlo být moc namáhavé. Pak jste mohl jeho vozem vyjet z garáže. Patrně jste věděl, že noční hlídač je narkoman, a jestli věděl, že to o něm víte, nemohl mluvit. To se stalo časně ráno. Hlídač v garáži ovšem lhal, pokud šlo o čas. Pak jste s tím vozem mohl zajet co nejbliž k místu, kde ležela Mitchellova mrtvola, naložit ji do vozu a odjet do kaňonu Los Penasquitos.“

Brandon se trpce zasmál. „Tak tedy jsem v kaňonu Los Penasquitos, mám ve voze mrtvolu a devět zavazadel. Jak jsem se dostal odtamtud?“

„Vrtulníkem.“

„A kdo jej pilotoval?“

„Vy. Zatím ještě vrtulníky moc nekontrolují, ale brzo a tím začnou, poněvadž vrtulníků je pořád víc. Předem jste si ten vrtulník mohl objednat do Los Penasquitos a zařídit také, aby pilota někdo odtud odvezl. Muž ve vašem postavení si může dovolit skoro všechno, Brandone.“

„A co potom?“

„Naložil jste Mitchellovu mrtvolu a jeho zavazadla do vrtulníku, odletěl jste nad moře, snesl jste se nízko k hladině a mrtvolu a zavazadla jste mohl klidně hodit do vody a vrátit se vrtulníkem tam, odkud jste si ho půjčil. Perfektně organizovaná akce.“

Brandon se chraplavě zasmál - až moc chraplavě. Jeho smích zněl nuceně.

„Myslíte, že jsem takový hlupák, abych tohle všechno dělal kvůli děvčeti, které sotva znám?“

„No ne. Zamyslete se ještě jednou, Brandone. Dělal jste to kvůli sobě. Zapomínáte na Gobla. Goble přišel z Kansas City. A vy ne?“

„Co na tom, i kdybych odtamtud byl?“

„Nic. Nit zde končí. Ale Goble sem nepřijel na výlet. A nehledal Mitchella, leda, že ho znal už dřív. A ti dva se domluvili, že trefili na zlatý důl. Tím zlatým dolem jste byl vy. Ale Mitchell natáhl bačkory a Goble se v tom pokusil pokračovat sám, ale byl jako ta myš, která bojuje s tygrem. Chtěl byste vysvětlovat, jak Mitchell spadl z té terasy? Chtěl byste, aby vyšetřování odhalilo vaši minulost? Co je pro policii logičtější než to, aby se domnívala, že jste Mitchella shodil z terasy vy? A i kdyby to nemohli dokázat, jak byste v Esmeraldě vypadal?“

Pomalu šel na vzdálený konec terasy a zase zpátky. Postavil se přede mnou s naprosto bezvýrazným obličejem.

„Mohl jsem vás nechat zabít, Marlowe. Ale ty roky, co jsem tady prožil, na mě nějak podivně působily, takže už nejsem ten chlápek jako kdysi. A tak jste mě zahnal do úzkých. Mitchell byl odporná kreatura, vydíral ženské. Mohl byste mít ve všem pravdu, ale nelitoval bych toho. A je docela možné, věřte mi, docela možné, že mě Betty Mayfieldová také učarovala. Nežádám od vás, abyste tomu věřil, ale možné to snad je. A teď obchodně. Kolik?“

„Kolik za co?“

„Za to, že nepůjdete za policajty.“

„Už jsem vám řekl kolik. Nic. Chtěl jsem jen vědět, co se stalo. Měl jsem aspoň v hrubých rysech pravdu?“

„Měl jste pravdu ve všem, Marlowe. Strefil jste se přesně do černého. Ještě si to možná jednou odpykám.“

„Třeba. Dobře - už vám nepolezu do zelí. Jak jsem říkal - chci se vrátit do Los Angeles. Někdo mi snad nabídne nějakou lehčí práci. Musím si vydělávat na živobytí, no ne?“

„Nepodáte mi ruku?“

„Ne. Najal jste si pistolníka. Tím jste se vyřadil z druhu lidí, kterým podávám ruku. Netuší to, byl jsem už dnes po smrti.“

„Nechtěl jsem po něm, aby někoho zabíjel.“

„Najal jste si ho. Sbohem.“

27

Vystoupil jsem ze zdviže a zdálo se, že tam Javonen na mě čekal. „Pojďte do baru,“ řekl. „Chci s vámi mluvit.“

Vešli jsme do baru, který by v té době velmi klidný. Sedli jsme si ke stolku do kouta. „Myslíte si o mně, že jsem pacholek, vidíte?“

„Ne. Děláte svou práci. Já taky dělám svou práci. Ta moje vás obtěžovala. Nedůvěřoval jste mi. Proto mě ještě nemusíte pokládat za pacholka.“

„Snažím se chránit pověst hotelu. Koho se snažíte chránit vy?“

„To nikdy nevím. A když to mnohdy vím, nevím, jak to provést. Dělám jen neohrabaně to i ono, a jdu lidem na nervy. Mnohdy to všechno pěkně zvorám.“

„To jsem slyšel - od kapitána Alessandra. Jestli tuhle otázku nebudete pokládat za moc dotěrnou - kolik taková práce vynese?“

„Inu, majore, tohle byl poněkud neobvyklý případ. Po pravdě řečeno, nedostal jsem za to nic.“

„Hotel vám zaplatí pět tisíc dolarů za to, že jste chránil jeho zájmy.“

„Hotel čili pan Clark Brandon.“

„Patrně. On je ředitel.“

„To zní sladce - pět tisíc dolarů. Velmi sladce. Bude mi to znít v uších do Los Angeles.“ Zvedl jsem se.

„Kam mám šek poslat, Marlowe?“

„Podpůrnému fondu pro policajty. Budou rádi. Poldíci nevydělávají tak moc. Když se dostanou do finančních potíží, musí si půjčit z fondu. Vážně myslím, že policejní podpůrný fond vám bude vděčný.“

„Vy ale ne?“

„Býval jste majorem CIC. Jistě jste měl mnohokrát příležitost dát se podmazat. Ale pořád ještě pracujete. Myslím, že bych se měl vydat na cestu.“

„Poslyšte, Marlowe, děláte hroznou hloupost. Musím vám říct -“

„Povězte to sobě, Javonene. Budete se rád poslouchat. A hodně štěstí.“

Vyšel jsem z baru a nasedl jsem do vozu. Odjel jsem k Descansadu, sbalil jsem věci a zastavil jsem se v recepci, abych zaplatil účet. Jack a Lucille byli na svých obvyklých místech. Lucille se na mě usmála.

Jack řekl: „Neplatíte nic, pane Marlowe. Dostal jsem příkaz. A omlouváme se za tu včerejší noc. Taková omluva vám ale není k ničemu „

„Kolik by ten účet dělal?“

„Moc ne. Asi dvanáct padesát.“

Položil jsem peníze na pult. Jack se na ně zadíval a zamračil se. „Říkal jsem, že nic neplatíte, pane Marlowe.“

„Proč bych neplatil? Bydlel jsem v tom pokoji.“

„Pan Brandon -“

„Někteří lidé jsou nepoučitelní, že? Jsem rád, že jsem vás dva poznal. A dejte mi potvrzenku. Je to položka, která se dá odečíst z daní.“

28

Do Los Angeles jsem jel nejvýš stočtyřicítkou. No, někdy jsem to možná vytáhl i na sto padesát. Když jsem dorazil do Yuca Avenue, dal jsem oldsmobil do garáže a prohlédl jsem poštovní schránku. Nic, jako obvykle. Vystoupil jsem po dlouhém dřevěném schodišti a odemkl dveře. Nic se nezměnilo. Pokoj byl zatuchlý, nevlídný a neosobní jako vždy. Otevřel jsem okna a v kuchyni jsem si namíchal drink. Sedl jsem si na gauč a díval jsem se na stěnu. Ať jsem šel kamkoli, ať jsem dělal cokoli, pokaždé jsem se vracel sem. K holé zdi v nanicovatém pokoji v nanicovatém domě.

Sklenku s nápojem, kterého jsem se nedotkl, jsem postavil na stolek. Alkoholem se nevyлéčím. Nedalo se to vyléčit jinak než zatvrdit srdce, aby už od nikoho nic nechtělo.

Zazvonil telefon. Zvedl jsem sluchátko a řekl jsem dutě: „Marlowe u aparátu.“

„Pan Philip Marlowe?“

„Ano.“

„Volá vás Paříž, pane Marlowe. Za okamžik vám zazvoním.“

Pomalu jsem položil sluchátko do vidlice a mám dojem, že se mi trochu roztrásla hlava. Jel jsem příliš rychle, nebo to bylo z nedostatečného spánku.

Po patnácti minutách se telefon ozval znova. „Máte na lince Paříž, pane. Kdybyste měl poruchu, volejte, prosím, ústřednu.“

„Tady Linda. Linda Loringová. Vzpomínáš si na mě, miláčku?“

„Jak bych mohl zapomenout?“

„Jak se máš?“

„Jsem utahaný jako vždy. Zrovna jsem uzavřel velice obtížný případ. Jak se máš ty?“

„Jsem osamělá. Chybíš mi. Snažila jsem se na tebe zapomenout, nepodařilo se mi to. Tak krásně jsme se milovali.“

„To bylo před půldruhým rokem. A jen jednu noc. Co bych ti tak měl říct?“

„Zůstala jsem ti věrná. Nevím proč. Na světě je spousta mužů. Ale já jsem ti zůstala věrná.“

„Já nezůstal věrný, Lindo. Nemyslel jsem si, že tě ještě někdy uvidím. Nevěděl jsem, že ode mne čekáš, že ti zůstanu věrný.“

„Nečekala jsem to a nečekám to. Chci ti jen říct, že tě miluju. Chci, aby sis mě vzal. Říkals, že by to nevydrželo ani půl roku. Ale proč bychom to nemohli zkusit? Kdoví - možná, že by to vydrželo navěky. Prosím tě o to. Co má žena udělat, aby získala muže, kterého, si přeje získat?“

„Nevím. Ani nevím, jak to může vědět, že po něm touží. Žijeme každý v jiném světě. Jsi bohatá a rozmazlená. Já jsem uhoněný námezdní poskok s problematickou budoucností. Tvůj otec se nejspíš postará, aby mě připravil i o to.“

„Ty se mého otce nebojíš. Ty se nebojíš ničeho. Jenom manželství. Můj otec pozná, kdo je muž. Prosím, prosím, prosím. Bydlím v Ritzu. Pošlu ti okamžitě letenku.“

Zasmál jsem se. „Ty pošleš letenku m n ě ? Za koho mě to máš? Já pošlu letenku tobě. Tak aspoň budeš mít čas si to rozmyslet.“

„Ale miláčku. Já nepotřebuju, abys mi posílal letenku. Mám -“

„Já vím, máš dost peněz na pět set letenek. Tohle ale bude moje letenka. Buď ber, nebo vůbec nechod.“

„Já přijdu, můj drahý. Já přijdu. Obejmi mě. Přitiskni mě k sobě. Já si tě nechci kupovat. Tebe si nikdo nekoupí. Chci tě jen milovat.“

„Budu tady. Jsem tu pořád.“

„Obejmi mě.“

Ozvalo se cvaknutí, zabzučení a linka zmlkla.

Sáhl jsem po koktailu. Rozhlédl jsem se po prázdném pokoji. Už nebyl prázdný. Byl v něm hlas a vysoká, štíhlá, půvabná žena. V ložnici na polštáři ležela tmavá hlava. Byla v něm tajemná, něžná vůně ženy, která se k člověku přitiskne, má měkké a povolné rty a polonepřičetný pohled.

Telefon znova zazvonil. Řekl jsem: „Ano?“

„Tady advokát Clyde Umney. Ještě jsem od vás nedostal žádnou uspokojivou zprávu, Neplatím vás za to, abyste se bavil. Chci přesné a úplné hlášení o vaší činnosti a chci je hned. *Žádám* exaktní a detailní zprávu o vaší činnosti o všem, co jste dělal po svém návratu do Esmeraldy.“

„Trochu jsem se bavil - na vlastní náklady.“

Zvýšil hlas, takže až prskal: „*Žádám* úplnou zprávu, a to okamžitě. Jinak se postarám, aby vám odebrali licenci.“

„Mám pro vás návrh, pan Umney. Nechcete si políbit šos?“

V sluchátku se ozvaly projevy potlačovaného vzteku a zavěsil jsem. Skoro vzápětí telefon zazvonil znova.

Sotva jsem ho slyšel. Vzduch byl plný hudby.